

Hồng Châu

Hạt Sương Mong Manh

Chương 1

Chuông vừa tan học, thầy chưa ra khỏi lớp, học trò đã muồn loạn.

Huỳnh hét lên :

Úi dào ! Thúy An được thầy Vinh tặng cho cây gậy “cái bang” để đi ăn xin, bọn mày ơi Hì hì ...

Thúy An đỏ mặt, cô quay lại trừng mắt với Huỳnh :

– Thầy kệ tía tui ! Tui có đi ăn mày cũng không thềm xin cậu.

Thành suýt khế :

– Im nào ! Tố đọc thơ tình lãng mạn cho các cậu nghe. Ái chà ...

Dù em như thể hạt sương.

Còn tôi chiếc lá bên đường lẻ loi ...

Đang chọc Thúy An, Huỳnh giật bắn người, phi thân tới chộp tờ giấy trên tay Thành. Nhanh như cắt, Thành vò lại, hét tướng lên :

– Cầm lấy Thúy An ơi ! Thơ của thằng Huỳnh đó !

Tờ giấy vo tròn bay vào người Thúy An.

Nhanh như cắt Thúy An chộp lấy, cô bỏ mau vào túi quần tây và chạy ào ra sân trường.

Huỳnh gãi đầu không dám đuổi theo, lúc này mặt anh chàng đỏ như tôm luộc.

Thúy An đảo để đứng giữa vòng “bảo Yê” của Thành, cô lấy tờ giấy ra thúng thẳng xếp cho ngay lại, tăng hăng lên một tiếng :

– E ... hèm ! Thơ tình của Xuân Diệu hay của Hoàng Huỳnh đây ta ?
Các bạn nghe cho rõ nghe !

Cúi xin em một chỗ ngồi.

Trong con tim đựng chiếc nôi nòng nân ...

Ô là la ! Cả nhóm ồ lên như một khám phá mới.

Thúy An đi lại bên Huỳnh :

– Cậu muốn cho mọi người “gia ân” cho cậu không ? Như vậy phải khai cho rõ, bài thơ này cậu định gửi cho ai ? Nói ?

Vừa xấu hổ, vừa ngượng, Huỳnh đập lại :

– Gửi cho cậu đó, tớ thích cậu !

– Ái chà ! Một điều.

Thúy An nhảy chồm lên như phỏng lửa, nạt :

– Nè, cậu đừng có nói điêu nghe ! Cậu ghét tớ như chó ghét mèo, mà nói gửi thơ tình cho tớ ? Đồ ... vô duyên !

Thành dỏng dặc :

– Tớ biết bài thơ gửi cho ai rồi.

– Ai ?

Một chiếc Spacy màu nho chạy ào vào. Từ trong phòng học, Nhã Phương nẩy giờ im như cái bị thóc, chạy ào ra.

– Mấy người ồn quá ! Huỳnh làm thơ gửi cho ai mắc mớ gì mấy người. Mà người trong đó con tim đã đựng chiếc nôi hồng rồi, Huỳnh

ơi Huỳnh đứng như hóa đá chết cứng. Trong lúc những tiếng “ồ” lại vang lên ngạc nhiên. Còn Nhã Phương, cô thản nhiên leo lên chiếc Spacy, ôm vòng qua bụng Phú Văn, còn tinh nghịch áp mặt vào lưng Văn, cười nháy mắt với Huỳnh một cái như trêu chọc.

Chiếc Spacy lạng một đường là lướt rời phóng đi. Thành hít hà :

– Trên cả tuyệt vời !

Tôi nghiệp Huỳnh, anh giống như chàng Từ Hải chết đứng. Nhã Phương thật tàn nhẫn, đánh vào trái tim tình yêu của Huỳnh bằng một quả tạ 100kg. Hạt sương mong manh của Huỳnh sao quá vô tình, vô tình đến độ tàn nhẫn, giẫm nát lên trái tim một người trót dành tình cảm cho mình.

Nhã Phương đi rồi. Thành vẫn còn xuýt xoa :

– Đẹp trai phong độ, style đúng mức. Cậu thua là cái chắc rồi Huỳnh ơi.

Thành còn ác hơn ngâm một bài thơ lãng mạn :

Anh làm thơ toàn bằng viết Bic.

Mới yêu em tâm hồn anh toàn bằng thơ.

Tâm hồn anh và sân trường tím dầm một cây si.

Bài hát nào sợi thương sợi nhớ.

Còn thơ anh giọt nhớ giọt thương.

Một hôm anh biến thành quynn vở ...

– Stop !

Thúy Anh hét lên, giơ nắm tay tọng hết vào miệng Thành.

– Stop được rồi ông bạn, chớ giẫm lên trái tim tan nát của ông bạn tôi .

Cô tựa cầm vào cánh tay Huỳnh, một tay vuốt ngực anh :

– Đã thấy rồi Huỳnh nhá, ngừng ngay tình cảm dạt dào của Huỳnh !
Còn Nhã Phương, hạt sương mong manh của Huỳnh ấy, cô ta đúng là biết một mà không biết hai, đi cặp bồ với cái thằng mất dạy đó. Nó được cái mã đẹp trai con nhà giàu thôi, hơn hai mươi tuổi, không chịu đi học, ở nhà đi làm phá gia chi tử.

Cũng đáng đời, nhà của hần giàu quá trôi, không phá ... uống.

Thúy An kéo dài tiếng “uống” thật buồn cười, nhưng không một ai cười được.

Huỳnh ngẩng lên :

– An nói Phú Văn là loại người như vậy ?

– Ừ.

– Nếu như vậy, chúng ta cần nên cho Nhã Phương một lời khuyên.

– Sao Huỳnh tài khôn quá vậy ? Nó ngu cho nó chết luôn.

Thúy An ngúng nguẩy :

– Thôi, An đi về đây ! Huỳnh với Thành bộ không tính về sao ?

– Về chứ.

Thành lại nhẩn nha hát :

Yêu là chết trong lòng một ít.

Vì mấy khi yêu mà chắc được yêu.

Cho rất nhiều song nhận chẳng bao nhiêu.

Huỳnh đứng thần thờ. Sân trường hôm nay sao nhiều lá vàng rơi đến thế ...

Nhã Phương vừa định rút hai tay ôm qua eo Phú Văn để “biểu diễn” cho mấy người bạn của cô lúc này “lác mắt”, nhưng Phú Văn đã giữ

tay cô lại :

– Ôm anh đi ! Anh thích được em ôm như thế này. Ai cũng nhìn mình vì mình quá đẹp đôi phải không ?

Nhã Phương đỏ mặt, ngo ngoe một ngón tay bấm vào bụng Phú Văn :

– Hứ ! Chứ không phải anh chạy xe ào ào nên người ta nhìn mình. Chạy chậm một chút đi anh Văn !

– Em sợ à ? Anh thích chạy xe nhanh luồn lách vào những xe khác, một trò chơi mang cảm giác mạnh. Mà thôi, em muốn anh chạy xe chậm, anh tuân lệnh ... nữ hoàng.

Phú Văn cho xe chạy chậm lại, tấp vào quán cà phê Phương Uyên. Xuống xe, Văn nắm tay Nhã Phương đưa lên cao, hét to với đám bạn đang đàn đúm.

– Ê ! Bạn gái của tao, bọn mày mau chào đi chứ ! Cô ấy tên Nhã Phương.

Nhã Phương nhăn mặt vì đám bạn của Phú Văn ăn mặc nhí nhố quá trời, đứa tóc tai dài nhăng, đứa cạo trọc đầu, toàn mặc quần áo quái dị không giống ai.

Năm đứa tất cả lật đặt đứng hàng ngang, khom người tay đưa ra kiểu cách chào Nhã Phương :

– Chúng anh chào em ạ.

Câu chào làm Nhã Phương bật cười. Phú Văn hân mật bá vai Nhã Phương :

– Em chào lại bọn nó đi !

Nhã phương gật đầu chào lại :

– Em chào các anh.

Phú Văn đồng dục :

– Ê ! Mang rượu ra đây, chúng ta phải làm một buổi tiệc mừng gia nhập nhóm của Nhã Phương.

Rượu X.O được mang ra. Nhã Phương lắc đầu :

– Em không uống đâu.

– Rượu X.O cả mấy triệu một chai đó em. Em không uống nhiều cũng uống một ly, gọi là ngày làm quen với những người bạn của anh.

Nhã Phương đành nhắm mắt uống, tuy nhiên rượu ngon quá khiến cô bớt e dè. Trong lúc Phú Văn đi lại đàn nhạc, ôm cây đàn lên, hát to ồm ồm :

– Ô, mê ly ! Mê ly đời ta ... mê ly, Mê ly ...

Nhã Phương nhìn Phú Văn. Anh thật lắm tài, đàn giỏi hát hay, biết ăn chơi, xài tiền như nước, có một bọn ,đàn em nghe lời răm rắp.

Nhã Phương còn bàng hoàng với những trò chơi mới mẻ đúng điệu,

Phú Văn đã bước xuống nắm tay cô đi lên bục :

– Em hát với anh nhé ! Anh thích em hát bài “Hạt sương mong manh”.

Nhã Phương lúng túng, song cô hòa nhập ngay vào không khí ồn ào, cất giọng ca, trong lúc Đức Mạnh nhảy điệu Hip Hop đẹp mắt.

Dù em như thể hạt sương.

Còn tôi chiếc lá bên đường lẻ loi.

Cúi xin ân sủng của trời.

Hãy cho giọt nắng ngủ vui trăm năm ...

Nhã Phương say mê hát. Đức lùi lại sát bên Phú Văn, nháy mắt :

– Mà câu ở đâu con nhỏ chơi mà đẹp ác liệt vậy ?

Phú Văn suyt khẽ ?

– Này ! Liệu hồn mày, anh trai của nó làm công an đó !.

– Ông cóc có sợ. Ông còn muốn “xới tái” nó luôn, ngon lành không chịu được.

– Cầm cái mồm thôi của mày lại ! Con bé là của tao !

– Ê ! Mày vi phạm luật chơi rồi ! Bữa hôm, tao cũng cố con bồ của tao cho cả nhóm tụi bây vậy ?

– Người ta là nữ sinh đó, đừng có nói chuyện lạc đề nữa !.

Phú Văn đưa cây đàn cho Đức, đi lại bên Nhã Phương, giở trò “tuyệt tác”.

với vũ điệu samba cực kỳ sôi động. Nhã Phương như mê đi trong thế giới kỳ diệu diễm ảo ...

Tám giờ ba mươi. Nhã Phương nhìn đồng hồ giật mình. Cuộc vui sao ngắn quá, cô phải về nhà. Nếu không, anh của cô về đến sẽ bị mắng. Cô đứng lại :

– Anh Văn ! Tám giờ rưỡi rồi, em phải đi về.

Phú Văn gật đầu :

– Ừ, anh đưa em về. Chúng mình còn những cuộc vui khác mà phải không ?

Phú Văn giơ cao tay :

– Tao phải đưa Nhã Phương về. Bọn mày cứ chơi với nhau.

Quàng tay qua vai Nhã Phương, ôm cô sát vào mình, Phú Văn cùng đi ra ngoài.

Nhã Phương vui vẻ :

- Những người bạn của anh vui thiệt. Nhưng em hơi sợ vì cách ăn mặc của họ.
 - Tụi nó là như vậy. Bọn anh chơi với nhau rất vui, có cái gì cũng đều “chia”.
- cho nhau.

Phú Văn nhấn mạnh tiếng “chia”, song Nhã Phương lại vô tình, cô làm sao hiểu từ “chia” là như thế nào:

Chiếc Spacy màu nâu của Phú Văn lại chở Nhã Phương những đường xe bay bướm lạng lách. Nhã Phương áp mặt lên vai Văn, mơ màng trong cái cảm giác say say, say vì rượu và những điều mới mẻ lần đầu tiên trong đời, nụ hôn của Phú Văn cho cô hương vị ngọt ngào của tình yêu ...

Vừa trông thấy Nhã Phương, Huỳnh vội vàng nhảy xuống từ trên chiếc xe đạp. Nhã Phương sầm mặt. May là Phú Văn đã lo vòng xe phóng chạy đi.

Cô lạnh nhạt :

- Huỳnh đến đây chi vậy ?
- Tôi đợi Phương từ chiều đến giờ. Phương đi chơi cho đến giờ này mới về nhà sao ?
- Liên quan gì đến Huỳnh nào ?

Giọng Nhã Phương chua như giấm :

- Huỳnh đừng có làm thơ gởi cho Phương nữa, Phương không đọc đâu. Mắc công phải vò ném đi, vì nếu không, anh Phúc bắt gặp, ảnh mang cho.

Huỳnh đứng chết lặng. Không ngờ những bài thơ anh ngồi nắn nót viết ra lại bị Nhã Phương vứt bỏ đi. Nhã Phương khó chịu :

– Huỳnh nói gì thì nói đi, Phương phải vào nhà, anh Phúc sắp về rồi. Nói nhanh và gọn thôi nhé , đừng có nói nhiều nói dai, Phương không thích nghe đâu.

Huỳnh thở dài :

– Có lẽ Phương cũng chẳng thích nghe, song Huỳnh cứ nói. Phú Văn không phải người tốt, Nhã Phương đừng có quen với anh ta nữa.

Nhã Phương cười nhạt :

– Tường gì ! Huỳnh chờ Phương từ chiều đến giờ, để nói xấu anh Văn.

Huỳnh nghĩ là Phương sẽ nghe lời Huỳnh hay sao. Chuyện nói xấu người khác, Huỳnh hãy để con gái làm điều đó. Làm con trai mà đi nói xấu người khác, “bà tám” khó coi lắm đó Huỳnh.

Mặt Huỳnh tái xám, không ngờ Nhã Phương “ghê” đến như vậy.

Huỳnh cố vớt vát :

– Huỳnh không nói xấu Phú Văn, mà Huỳnh nói sự thật. Nhã Phương nên tin, Huỳnh hoàn toàn có thành ý và muốn tốt cho Phương.

– Cám ơn lòng tốt “diều hâu” của Huỳnh. Huỳnh về đi !

Nhã Phương đi nhanh về nhà mình, cô mở cửa và lách ngay vào xong đóng mạnh cửa lại. Huỳnh đứng như trời trồng. Anh muốn điều tốt cho Nhã Phương, hóa thành kẻ đi nói xấu người khác và bị Nhã , Phương xem thường.

Huỳnh cúi đầu sập chông xe đẩy đi. Phúc chạy xe vào anh vui vẻ chào Huỳnh :

– Em đến chơi với Nhã Phương hả ?

– Dạ.

Huỳnh đi lầm lũi. Lần đầu tiên anh hiểu như thế nào là :

“Yêu là chết trong lòng một ít cho rất nhiều song nhận chẳng có bao nhiêu”, Hoàn Châu vén tay áo xem đồng hồ. Có mười lăm phút rồi.

Phúc vẫn không đến. Cô mím môi giận dữ đứng lên, cô đi về và không đợi anh nữa:

Bao giờ cũng vậy, anh bắt cô đợi, khi đến vừa thở vừa xin lỗi. “Anh bận quá, đường kẹt xe. Em đừng có mỗi chút mỗi giận, con gái hay giận sẽ mau già đi” Lần này cô đi về, anh đừng có hòng năn ni cô, dù có nói đến một trăm tiếng xin lỗi.

Hoàn Châu gọi tính tiền ly nước, cô bọc mình đi ra cửa. Một cái chân dài thò ra giữa đường đi, Hoàn Châu không chú ý, suýt một chút nữa cô ngã chúi. Cô định thần nhìn lại và bắt gặp ngay cái cười toe toét của Phú Văn, cái cười trêu chọc hơn là muốn xin lỗi. Hoàn Châu càng bọc mình hơn, cô quắc mắt :

– Em làm cái gì vậy Văn ?

– Dạ? em thích ngáng cái chân cho chị té chơi. Nhưng mà may chị chưa ngã.

Mà nếu chị ngã, thằng bạn em nó sẵn sàng làm cho chị cái chuyện “chị ngã em nâng”.

Hoàn Châu mím môi, cô biết mình có đôi co cự cãi với thằng em khác mẹ thì giống như chọc vào tổ ong vò vẽ vậy:

Tốt nhất, cô nên ngậm miệng mà đi. Cô lách người qua để đi. Song “cây muốn lặng mà gió không cho yên”, Phú Văn nắm áo của Hoàn

Châu kéo lại :

– Chị em mình chưa khi nào có dịp ngồi tâm tình. Chúng ta hãy ngồi cùng nhau giải mọi ân oán đi nào !

Hoàn Châu tức giận gạt tay Phú Văn ra :

– Chúng ta là chị em, không có ân oán gì cả. Em muốn nhận chị là chị hay không cũng được, song chị không thích thái độ của em. Đừng có lêu lổng chơi bời nữa !

Phú Văn trợn mắt :

– Nè, chị hơn tui bao nhiêu tuổi mà muốn dạy khôn tôi vậy ? Lớn hơn có một tuổi đừng có làm tàng. Nếu chị không phải là chị tui, tui “cua” chị liền.

Giận quá, Hoàn Châu chụp ly nước trên bàn, cô hất hết vào mặt Phú Văn :

– Đồ mất dạy !

Cô đi như chạy. Phú Văn đưng tay vuốt mặt, hăn nói với theo :

– Chị nhớ là chị mắng tui là đồ mất dạy, có nghĩa là má tui không biết dạy tui. Tui về méc má tui, chị chửi má tui là thứ đồ không biết dạy con.

Hoàn Châu chạy nhanh ra đường, cô vừa giận Phúc vừa giận Phú Văn đến uất cả người.

– Hoàn Châu !

Phúc đuổi theo Hoàn Châu, anh chặn cô lại :

– Có chuyện gì mà em chạy đi dữ vậy.

Nhìn thấy Phúc, cơn giận lại sôi lên, cô hất tay anh ra :

– Tại sao giờ này anh mới chịu đến hả ?

Phúc nhăn nhó :

– Giờ chót, anh chuẩn bị về thì có hộp đột xuất, anh đâu có đi được.

Hoàn Châu hét lên :

– Anh đừng có nói với em chuyện hộp hành của anh, em chán nghe lắm rồi.

Vì đợi anh mà em bị lũ mất dạy trong quán chọc ghẹo em.

– Bọn chúng có làm gì em không ?

– Nó làm cho em tức chết đi được đây nè.

– Anh xin lỗi vì đã đến muộn. Thôi, lên xe đi, anh chờ cho.

Hoàn Châu dịu lại. Đâu phải lần đầu tiên anh bắt cô đợi. Cô có giận dữ gây lại cũng như vậy thôi, khi công việc của anh gần như chiếm hết thời gian. Lâu lâu, anh mới dành cho cô trọn một ngày bên nhau vui vẻ. Cô lên ngồi phía sau, nhưng còn giận nên cô ngồi nhích ra xa chứ không ôm anh vui vẻ như mọi khi.

Anh đưa tay ra sau nắm tay cô :

– Em đừng giận anh mà:

Cũng có đôi lúc anh nghĩ đến chuyện chúng mình cưới nhau, nhưng rồi anh lại sợ cứ lu bu công việc bỏ em một mình. Em thông cảm cho anh, song cũng buồn phải không ?

Hoàn Châu dụi mắt vào tấm lưng rộng của người yêu, cô quên ngay câu chuyện bức mình với Phú Văn, phụng phịu :

– Em thích được chờ anh mà.

Phúc cảm động, nắm bàn tay người yêu đưa lên môi. Anh yêu cô vì sự dịu dàng của cô.

Giận hờn tiêu tan nhường chỗ cho tình yêu lên tiếng ngọt ngào.

Ghé vào một quán cà phê sân vườn, anh chọn bàn và kéo cô ngồi xuống với mình.

– Anh định là Tết này tụi mình làm đám cưới. Nhưng nếu em về nhà của anh, bỏ mẹ một mình. Còn anh thì lại có Nhã Phương, năm nay nó thi cuối cấp và còn thi vào đại học nữa.

Hoàn Châu nép vào vai người yêu :

– Mẹ em nói em không phải lo, mẹ có thể ở một mình. Với lại, em cũng ở trong thành phố mà, có đi đâu xa.

Phúc hôn nhẹ lên tóc Hoàn Châu. Anh hạnh phúc trong tình cảm, yêu và được yêu.

– Hoàn Châu ! Sau này em muốn mình sinh mấy đứa con. Hai thôi nhé, một trai một, gái, không sinh đứa con thứ ba.

Hoàn Châu xấu hổ cúi mặt :

– Chẳng muốn nghe anh nói gì cả, chưa gì đã tính chuyện có con.

Phúc bật cười thành tiếng. Điệu nhạc từ bên trong vang ra tha thiết nồng nàn.

Yêu tha thiết, thế vẫn còn chưa đủ.

Phải nói yêu, trăm bận đến nghìn lần ...

Sáng nay vào lớp học, vừa nhác trông thấy Huỳnh đằng xa, Nhã Phương vội quẹo sang ngã khác. Còn Huỳnh, thấy Phương như vậy, anh cũng đứng lại trong nỗi buồn.

Em sẽ không còn trông thấy tôi nữa đâu, vì tôi sẽ chọn điều gia đình chọn lựa cho tôi, là đi du học nước ngoài. Rồi thời gian sẽ biến tôi và em làm kẻ lạ, tôi sẽ quên được em, một người giẫm nát lên tim mình. Có một điều tôi vẫn không yên ổn, em có biết Phú Văn là

người xấu, hẳn sẽ lôi kéo em thành kẻ xấu như hẳn.

– Anh Huỳnh ! Làm gì đđng đây vậy ?

Một cái phát mạnh tay vào vai Huỳnh.

Huỳnh giật mình quay lại nhắh nhó :

– Thúy An chẳng dịu dàng gì cả, làm người ta giật cả mình.

– Ai biểu Huỳnh cứ ngẩn ngơ, suốt ngày như chàng gàn Tú Mỡ vậy.

Đang vui, mặt Thúy An xịu lại :

– Mẹ Thúy An nói là Huỳnh sẽ đi du học hai năm bên Úc ?

– Ủ Nhưng có lẽ một năm ê Úc và hai năm ở Nhật. Huỳnh muốn học về ngành thời trang và quảng cáo.

Thúy An kêu lên :

– Thích quá nhỉ ! Có điều cũng buồn, từ nay về sau, Thúy An mất đi một người bạn thân.

– Có gì đâu mà mất, Huỳnh sẽ gọi điện về cho Thúy An.

Thúy An cười tươi, mắt cô sáng long lanh :

– Nhớ nghe Huỳnh !

– Ủ Mình sắp đi xa sao lòng buồn đến thế. Đi học cho tương lai và cũng để quên một người. Huỳnh vẫn làm thơ và viết thơ để cho một mình mình đọc, vì người trong mộng, hạt sương mong manh của Huỳnh từ chối những tình cảm chân thật của Huỳnh, đi tìm cái hào nhoáng vẻ đẹp bề ngoài. Mong rằng em sớm thức tỉnh, nhận ra đó là con người xấu.

Mỗi ngày, xe Phú Văn vẫn đưa đón và bây giờ Nhã Phương dường như thích gặp Phú Văn hơn là lo học. Những cuộc vui dẫn dắt thật quyến rũ đối với Nhã Phương.

Huỳnh thật sự đau lòng. Anh kiên nhẫn đợi Nhã Phương, mong rằng cô thức tỉnh. Vừa về đến nhà, Nhã Phương sầm mặt lại, vì Huỳnh đang đợi cô. Cô vờ như không thấy đi luôn vào sân nhà mình, lấy chìa khóa mở cửa. Huỳnh bước theo sau lưng :

– Ngày mai Huỳnh đi Úc rồi. Huỳnh có thể nói chuyện với Phương một lúc được không ?

Nhã Phương mở rộng cửa nhà, cô có một chút chạnh lòng, quay lại :

– Ngày mai Huỳnh đi ?

– Ừ ! Huỳnh biết là bây giờ Huỳnh có tặng gì đi nữa, Nhã Phương cũng không nhận. Song Huỳnh vẫn muốn gửi Phương lưu bút của. Huỳnh và một lời khuyên dù có thể là Phương không hề muốn nghe. Huỳnh rút cuốn vở trong cái túi vải của mình đặt vào tay Nhã Phương :

– Huỳnh muốn khuyên Nhã Phương, không nên quen Văn nữa. Phương thấy đó, Văn chỉ biết ăn chơi lêu lổng, suốt ngày trong phòng trà, quán bar.

Nhã Phương khó chịu, chút tình cảm dành cho Huỳnh tắt ngay. Cô xẵng giọng :

– Sao Huỳnh cứ nói xấu Phú Văn không vậy ? Anh Văn là tay đàn ghita tuyệt vời đó, anh kiếm tiền bằng nghề đàn, dù gia đình rất giàu, không cần tiền của anh ấy.

– Nhã Phương tin như vậy sao ?

– Tin ! Một lần nữa Phương cấm Huỳnh nói xấu anh Văn.

Cô giận dữ đặt cuốn lưu bút vào tay Huỳnh, đồng thời đẩy Huỳnh ra cửa :

– Huỳnh lấy lại cuốn lưu bút này đi, Phương không nhận đâu. Chúc Huỳnh ngày mai thượng lộ bình an.

Cô đóng nhanh cánh cửa lại, quỵn vớ rớt trên nền gạch, Huỳnh đau đốn khom người nhặt lên. Cả đến tấm lòng chân thành của anh, Nhã Phương cũng từ chối. Tâm hồn của cô chỉ có mỗi Phú Văn. Anh không thể nào 1ôi cô ra xa được. Thôi thì cầu chúc cho em, Phú Văn là một người tốt.

Chờ cho Huỳnh đi rồi, Nhã Phương mới mở cửa ra. Cô ghét Huỳnh, người gì đâu dai như đĩa vậy. Điện thoại reo, Nhã Phương nhanh như sóc, phóng lại bên điện thoại nhắc máy :

– Alô !.

Phú Văn cười trong máy :

– Anh đây Nhã Phương. Em đang làm gì vậy ?

– À ! Em vừa đi chợ về.

– Chiều nay hẹn chỗ cũ phương nhé, có tiết mục vui lắm !

Nhã Phương vui vẻ :

– Mấy giờ hả anh ?

– Sáu giờ đi.

– Í mà không được ! Bữa nay anh Hai em về nhà sớm.

– Em tin là anh Hai em về sớm à ? Ảnh đi với bồ của ảnh thì có.

– Để xem ! Nếu không đi được, em sẽ điện thoại cho anh.

– Tiết mục hấp dẫn lắm em ơi, không đi rất uổng. Đến nhé !.

Phú Văn gác điện thoại, nháy mắt với Mạnh.

– Bọn mày đừng có hấp tấp ! Anh nó làm công an, tao ngại đụng công an lắm.

– Tội mình là dân chơi không ngán ai cả. Mà chơi yếu tim quá thì xuống đi, để tao làm đại ca cho.

Phú Văn hất mặt :

– Ê ! Mà có tiền chi cho nhóm hả ?

Mạnh xịu mặt, về cái khoản tiền thì hẳn đành chịu thua Phú Văn, cái thắng tiêu tiền như nước.

Phú Văn vỗ vai Mạnh :

– Từ từ thôi, “dục tốc bất đạt” ! Đường nào thì cũng tới La Mã thôi.

Tao thích chơi cái màn mèo vờn chuột thú vị hơn. Con cá nằm trên thớt, mà cứ từ từ xoi.

Giả như Nhã Phương nghe được những lời này, cô sẽ kinh hãi mà chạy xa đến một trăm cây số.

Hoàn Châu vừa định băng qua đường, một chiếc xe chạy vù qua lạng sát vào cô, làm cô giật mình nhảy lên lề đường. Định tỉnh, Hoàn Châu nhìn theo, cô suýt kêu lên vì Nhã Phương đang ngồi sau xe Phú Văn. Nhã Phương quen Phú Văn ? Phải nói chuyện này cho Phúc biết mới được.

Nhã Phương cũng nhìn lại, cô hết hồn đập lên vai Phú Văn :

– Anh lại chọc ngay người quen của em rồi.

– Sao ?

– Cô ta là bạn gái của anh Hai em, hai người dự định đến Tết này sẽ cưới nhau.

– Vậy à ! Nhưng mình có gì phải sợ cô ta ?

– Anh Hai biết em không chịu ở nhà học bài thi mà đi chơi, anh ấy mắng cho.

– Anh sẽ xin anh Hai giúp em. Vui vẻ đi chơi đi em cưng !

Phú Văn rạp người cho chiếc xe cua một đường lả lướt.

– Ngày một, anh sẽ tổ chức một night club trên Thủ Đức. Anh đến đưa em đi.

Night club này tuyệt vời luôn, toàn dân Teen chánh hiệu, con nhà giàu. Em nên đi để không thành lạc hậu khi gia nhập dân chơi chánh hiệu, em hiểu không.

Nhã Phương thầm lo, vì càng ngày cô càng rời xa sách vở, trong lúc những cuộc vui của Phú Văn luôn sôi động quyến rũ.

Văn mua cho cô những áo váy mắc tiền, những đôi giày cả triệu bạc, sợi dây nịt cũng thế, những thứ mà Nhã Phương chưa bao giờ nghĩ là cô sẽ có. Văn mua không chút đắn đo suy tính. Cô gật đầu là Phú Văn vung tiền ra. Đến khi về nhà, thích thì thích thiệt, Nhã Phương phải khổ sở giấu vào một chỗ thật kín, may mà anh Phúc của cô quá bận rộn nên cũng không mấy chú ý.

Địa điểm Phú Văn đưa cô đến là câu lạc bộ trẻ, ăn uống và cùng nhau khiêu vũ, nhảy cho đến mệt nhoài trong căn phòng đầy mùi thuốc lá và hơi người.

Một nhóm đang “phê” uốn éo người theo điệu nhạc và đến màn vũ sexy một trăm phần trăm, Nhã Phương đỏ mặt xấu hổ :

– Anh Văn ! Mình về thôi anh.

Phú Văn nhăn mặt :

– Về làm gì, còn sớm mà. Em xem vũ công vũ mót mẻ chưa ? Đây mới là dân chơi sành điệu. Em mà đòi đi về lúc này, người ta cười mình quê đó. Đến những chỗ này cứ ăn chơi, mình có thoát ý một

trăm phần trăm là mình chịu chơi, không ài cười mình đâu.

Nhã Phương lắc đầu nguầy nguậy, mắt cô nhắm lại vì một sự thật kinh khủng, bốn năm cô khóa thân ở giữa và một nhóm bên ngoài vỗ tay nháy nhót cuồng loạn. Cô chưa thực sự hòa nhập vào thế giới về đêm như thế này.

Phú Văn vụt nắm tay cô :

– Ừ em muốn về , anh đưa em về chẳng phải Phú Văn tử tế, chẳng qua anh ta hiểu “dục tốc bất đạt”. Từ từ rồi con cá cũng tự động chui vào cái rọ hãn giăng ra.

Ra đến ngoài, Nhã Phương thở phào nhẹ nhõm, không gian bên ngoài yên ắng. Phú Văn ôm vai cô :

– Anh đưa em đi ăn rồi đi về. Anh Hai sắp về rồi phải “không ?

– Dạ.

– Em đừng xấu hổ, bây giờ người ta ăn chơi như vậy đó. Nét đẹp cần được phô trương cho mọi người chiêm ngưỡng.

– Nhưng mà em thấy như thế nào ấy.

Phú Văn bật cười :

– Tại em chưa quen. Khi em đã quen rồi, em thấy những điều đó rất tự nhiên:

Nhã Phương cúi đầu. Cô không dám cãi lại Phú Văn, cô thấy điều gì cũng hay hay và hợp lý. Đi qua dãy hành lang, Phú Văn chợt kéo Nhã Phương lại, cô chưa hiểu chuyện gì, Phú Văn đã kéo mạnh cô vào vòng tay, môi gấn vào môi.

Nhã Phương. Nụ hôn mạnh và đầy dục tình. Nhã Phương bỡ ngỡ đón nhận, từng nụ hôn của Phú Văn khiến toàn thân cô run lên ...

Phú Văn mỉm cười, nụ cười tinh quái. Anh ta nhận ra cái vẻ dờ dẩn đến ngây dại của Nhã Phương, khi anh ta giở “quái chiêu”. Anh sẽ cho em cảm giác hơn thế nữa, cô bé “ngốc nghếch”.

Buông cô ra, Phú Văn nắm tay cô dắt đi ra xe :

– Em đã từng bị hôn như vậy bao giờ chưa Nhã Phương ? - Phú Văn cười lớn. - Anh hỏi thừa phải không. Đón nhận nụ hôn của anh, em phải hả to mồm ra chứ.

Nhã Phương đỏ như mặt, trong lúc ánh mắt của Phú Văn lướt trên vùng ngực của cô một cách thích thú. Anh ta tưởng tượng đến cái thân thể khi được anh ta bốc trần và đi theo điệu Samba dờn dập, hẳn là thú vị.

Một thoáng Nhã Phương nghĩ đến Huỳnh, chưa bao giờ Huỳnh dám nắm tay cô, anh biểu hiện tình cảm của mình bằng những bài thơ nhớ nhung lãng mạn.

Sao lúc này cố chợt nghĩ về Huỳnh như thế không biết.

Cuối hiên trường khi sắp hết cấp ba.

Ai huyền não còn ta thầm kín.

Chút riêng tư không dễ nói thành lời.

Bài thơ cuối cùng Huỳnh để lại, anh đã đi xa và nói rằng không hề giận cô, mãi mãi muốn cô là một người tốt.

Hạt Sương Mong Manh

Chương 2

– Em vào đi !

Phú Văn vấy tay ra hiệu cho Nhã Phương đi vào nhà rồi đứng thọc hai tay vào túi quần nhìn theo cô. Nhã Phương mỉm cười đưa tay làm nụ hôn gió rồi mới cầm đầu chạy vào con hẻm.

Gần đến nhà, cô đứng lại vén tay áo xem đồng hồ. Chết mất ! Mãi vui chơi với Phú Văn, cô quên mất thời gian. Mười giờ rưỡi. Không hiểu ông anh cả ngủ sớm như gà của cô đã đi ngủ chưa hay lại bận rộn với điều tra án.

Rón rén, Nhã Phương thò tay qua cánh cửa cổng để đẩy cái chốt bên trong.

Nhưng cô lút tay vội lại, vì cánh cửa vụt mở toang ra và ông anh ngủ sớm như gà của cô đang đứng lù lù như vị "hung thần khổng lồ" của chuyện cổ tích "Cây đèn thần".

Anh giận dữ nhìn cô, rồi không một lời quay ngoắt đi vào nhà, ngồi lên ghế xalông.

Nhã Phương cẩn nhẹ môi bước theo trong cái sân sàng chờ cơn thịnh nộ giáng lên đầu mình.

– Anh Hai ! Em xin lỗi, em về muộn. Tại ...

– Em không cần xin lỗi anh vì đây không phải là lần đầu. Em xin lỗi mãi hình như đã quen miệng đi rồi thì phải, làm lỗi rồi lại xin lỗi.

Nhã Phương cúi gằm mặt. Cô rất sợ những trận lôi đình của anh trai, song tình yêu cho Phú Văn luôn chống lại anh trai của mình, chống một cách ngấm ngầm.

Cô sợ những ngày giam mình trong nhà, chỉ có sách vở hoặc truyền hình, chẳng có gì là hấp dẫn cả. Một ông anh đạo mạo và khắt khe. Chỉ cần rời khỏi căn nhà này, đi với Phú Văn là cô thấy cuộc đời có ý nghĩa để sống làm sao.

Phú Văn sôi động, đàn hát gì cũng giỏi. Nhất là nhảy điệu Hip Hop thì Văn nhảy đẹp cực kỳ.

Thấy Nhã Phương im lặng cúi đầu, cơn giận của Phúc cũng giảm bớt, anh dịu giọng :

– Thôi, vào trong lo tắm rửa, xem lại bài học gì đi, ngày mai còn đi học.

– Dạ.

Nhã Phương mừng rơn vì thoát nạn. Hôm nay anh cô không ca cẩm hay giảng bài đạo lý giáo dục có ca có kệ nữa. Nhã Phương thoát nhanh lên lầu đóng cửa phòng lại.

Phúc nhìn theo em gái lắc đầu. Anh muốn cho Nhã Phương đều tốt đẹp, đậu đại học đi đã, nhưng dường như là Nhã Phương ham chơi

hơn ham học. Nhã Phương còn quá trẻ, mới mười bảy. Trong những lần đi đột kích vào bar rượu, những tụ điểm ăn chơi; anh luôn chạm mặt với những cô chiêu cậu ấm, tuổi đời chưa quá hai mươi, nhưng ăn chơi thì sành điệu hơn ai hết. Không biết nhảy Hip Hop hay uống rượu không phải là dân chơi. Anh sợ Nhã Phương lâm vào con đường đó, thì anh không còn mặt mũi nào nhìn cha mẹ mình. Cả hai chết trong tai nạn giao thông, để lại hai anh em. Phúc tự nhủ mình, anh có thể thua thiệt tất cả cho Nhã Phương sung sướng.

Ngồi xuống ghế, tay Phúc vô tình chạm vào khung ảnh của Hoàn Châu, anh mỉm cười cầm lên. Trong ảnh, cô bé cười tươi đưa ra chiếc răng khểnh, đến là xinh xắn. Hôn nhẹ lên tấm ảnh, anh thì thầm:

– Đêm nay sao anh chợt nhớ em quá, dù là chúng mình mới chia tay chiều nay. Cô bé hay hồn của anh, em đang thức hay ngủ ?

Phú Văn quay lại bar rượu, đám bạn Hip Hop nhao nhao lên :

– Sao mày quay trở lại sớm thế Văn ? Tao cứ tưởng mày tấn con bé góc phố nào đó giải quyết rồi chứ.

Phú Văn nhăn nhó :

– Bọn mày bậy bạ quá, đầu óc toàn chứa phân cả không hà ! Nào, tụi bây cá là nếu tao tán được con bé đó, một chầu rượu Whisky thả cửa kia mà. Nào, thực hiện lời hứa đi chứ !.

– Mày chưa hôn con bé trước mặt tao làm sao có Whisky cho mày uống ?

– Ê ! Không được nuốt lời ! Rõ ràng là mày thấy con bé quá “chịu đền” tao rồi kia mà.

– Ngày mai hôn nó trước mặt bọn tao đi, muốn mấy chai Whisky cũng được.

– Rồi, bọn mày nói phải nhớ lời đó, không được chơi trò ăn quýt.

– OK.

Cả nhóm nhao nhao lên :

– Bảo ban nhạc chơi Hip Hop hay Rap cái coi, quây cho sôi động lên.

Phú Văn đi lại dàn nhạc ra lệnh cho chơi nhạc kích động. Bar rượu trong phút chốc như muốn nổ tung lên bởi âm thanh dồn dập, tiếng hét và những thân hình lắc nhảy theo điệu Nam Mỹ man dại. Những cuộc chơi của bọn Phú Văn bao giờ cũng khởi đầu từ lúc mười một giờ đêm cho đến ba giờ sáng, đêm nay cũng vậy. Điệu nhạc giật gân, cho Phú Văn chơi hết mình và lắc như điên. Năm ba thẳng “phê” quá, cởi áo ném tung lên cao.

– Về Văn ơi, quán sắp đóng cửa rồi !

Phú Văn nhặt cái áo lên, gật đầu :

– Ủ, tao cũng mệt rồi. Bữa nay nhảy đã thiệt.

– Mà y quê quá, sao không giữ con bé đó lại, chơi trò cảm giác mạnh với nó.

Phú Văn nhăn mặt :

– Mà y đừng có xúi dại ! Anh nó làm công an, mà y muốn anh nó còng đầu tao hay sao ?

Hoạch bĩu môi :

– Anh nó có ba đầu sáu tay cũng không dám còng đầu mà y. Bộ muốn ... đụng vào ổ kiến lửa hay sao ?

– Ông già tao mà biết tao quậy, ông cạo đầu tao. Tối nào ông cũng tương tao ở trên phòng.

Hoạch cười khanh khách :

– Chứ ông có ngờ đâu, mà y khóa cửa phòng ở trong, trèo ra ngoài bằng đường cửa sổ phải không ?

Phú Văn gõ đầu Hoạch :

– Biết rồi thì mà y cầm cái mồm mà y lại, đừng có la. Dzọt !

Tám thằng trên bốn chiếc Su-sport nổ máy ầm ỉ cả khu phố, phóng vút qua các đường phố:

Buổi sáng, thành phố còn lảng đãng chút sương đêm. Phía trước, một dáng người còng lưng đạp xe, Hoạch cho xe lướt tới và vươn tay ra ngoài bóp mạnh lên nhũ hoa của người đi xe đạp. Người thiếu phụ ngồi trên xe sửng sờ đến không kịp la, cái bóp mạnh rất đau làm mặt chị nhăn lại. Cả bọn rạp người trên chiếc Su cười phá lên.

– Mà y numbeone, Hoạch ơi !

Xe dừng cách căn biệt thự nhà Phú Văn mấy căn, Phú Văn nhẩy gọn xuống xe, quay mặt lại :

– Bye. Chiều gặp.

Những chiếc xe lại lao đi. Phú Văn đi lại trước nhà, bám tay lên chấn song và nhẩy vào bên trong một cách thành thạo.

– Khốn kiếp.

Một vật gì đó đánh vào lưng Phú Văn đau điếng. Phú Văn trụ người lại, nhận ra cha, anh hết hồn :

– Ba ! Ba đánh con đau quá ?

– Tao giết mà y mà không ở tù tao cũng giết rồi. Mà y tưởng là mà y khóa cửa phòng ngủ trang trên giường của mà y bằng cái gối ôm trùm mền lại là tao không biết hay sao ?

Phú Văn nhăn nhó :

– Con là con trai, đi ra ngoài cho biết khôn với người ta:
 Bộ con là con gái sao mà ba sợ con hư hỏng ?
 – Rồi bây giờ mầy ông óng cấi lại tao hả ? Có con cái nhà ai đi thâm
 đêm suốt sáng, về nhà leo rào như là phường trộm cướp như mầy
 vậy không ?
 Càng nói, ông Phú Lâm càng giận quật cây roi vào người Phú Văn.
 Phú Văn “nhảy nai” tránh sang một bên. Tiếng ồn ào trước cửa nhà
 làm bà Phú Lâm chạy ra, bà vội lao vào giật cây roi trong tay ông :
 – Ông đánh nó cho chết hay sao ? Cha con gì đánh như kẻ thù vậy,
 lẽ ra ông nên lôi con vào nhà dạy nó từ từ thôi.
 Được mẹ bênh, Phú Văn chạy nấp ra sau lưng :
 – Mẹ ơi, cứu con với, ba đánh con, đau quá !
 Cây roi bị giật ném ra xa, cho người làm mang đi cất. Ông Lâm tức
 mình đưa hai tay lên đầu :
 – Bà dạy con kiểu đó, hèn nào nó hư là phải. Con hư là tại mẹ mà.
 Bà lâm chống hai tay lên hông :
 – Con hư tại mẹ ! Vậy ông đã dạy cái gì cho con của ông, hay là nó
 đang học cái thói hư trắng hoa của ông bên ngoài. Hai mươi mấy
 năm ăn ở, tôi mới rõ ra ông là cái thứ một dạ hai lòng, lừa dối vợ con
 ở nhà, có thêm con rơi bên ngoài.
 Coi chừng tôi đó, tôi đến phá nát cái tổ ấm thơ mộng của ông ra đó.
 Không trị được con, còn bị bà kê tủ đứng vào mặt, ông bức mình :
 – Chuyện lỡ rồi, cả mười mấy năm rồi, tôi có qua lại nữa đâu. Mà bà
 đòi đến phá nhà người ta, người ta để yên cho bà phá nhà hay sao.
 Đòi mầy liễu của bà Lâm xéch ngược lên :
 – Ông thách tôi phải không ?
 – Tôi không thách nhưng tôi đã dứt khoát với họ lâu rồi bà muốn gì
 nữa. Dạy con kiểu bắc thang như bà, sau này đừng có hối hận.
 Ông đi luôn vào nhà lên sân thượng đứng. Chưa bao giờ ông có cái
 hạnh phúc trong căn nhà này. Mấy chục năm nay ông đã quá sức
 chịu đựng rồi, không biết ông còn chịu đựng cho đến khi nào nữa.
 Dưới nhà, Phú Văn “cười ruồi” với mẹ :
 – Mẹ ! Ba con có vợ bé từ bao giờ thế ?
 Đang bức, bà Lâm nạt ngang.
 – Mầy hỏi làm gì. Hai mươi mấy tuổi đầu, học không học, làm không
 chịu làm, suốt ngày chỉ biết ăn chơi lêu lổng mà thôi.
 – Con hỏi mẹ nghe ! - Phú Văn vỗ ôm vai mẹ cười - Nhà mình có quá
 nhiều tiền, con có đi làm cái gì mẹ cũng kêu là lương con làm một

tháng không bằng mẹ kiếm một ngày. Tự ái kinh khủng luôn, nên con ở nhà cho xong. Mà con có đi chơi lêu lổng gì đâu, con đi đàn cho ban nhạc, đó cũng là một cách con đi kiếm tiền vậy.

Bà Lâm mừng yêu :

- Mà thì bao giờ cũng có những lý lẽ để nói cả.
- Con giống mẹ đó. Con nhà tông không giống lông cũng giống cánh phải không mẹ ?
- Thôi cậu đi, đừng có nịnh tôi nữa !
- Mẹ mà ! Hôm nào mẹ đổi chiếc Spacy lấy chiếc Dylan cho con đi. Nhà mình có tiền mà đi Spacy quê quá.
- Được rồi, hôm nào đã !
- Hoan hô mẹ.

Phú Văn bế bổng bà Lâm lên hoan hỉ. Bà Lâm phải hét lên :

- Bỏ mẹ xuống, mà làm cái gì vậy hả ?
- Bỏ bà Lâm xuống, Phú Văn nhảy điệu nhạc Rock, phóng chạy lên lầu. Bà Lâm nhìn theo lắc đầu. Phú Văn lêu lổng, song nó lại cho bà nguồn an ủi nhất, trong cuộc hôn nhân không hạnh phúc.

Hoàn Châu đợi gần hai mươi phút mới thấy Phúc xuất hiện, cô giận dữ :

- Em đang định về đây. Anh biết em chờ anh bao nhiêu lâu rồi không ?
- Anh xin lỗi.

Phúc kéo ghế ngồi đối diện Hoàn Châu. Anh nhìn ly nước của cô tan hết cả nước đá, là biết cô chờ rất lâu, nên nắm hai tay cô bóp nhẹ :

- Anh xin lỗi. Lúc này anh bị chuyển đổi sang công tác khác, nên có hơi bận rộn. Em thông cảm cho anh.

Hoàn Châu rút tay mạnh về :

- Bao giờ anh chẳng có lý do để biện minh cho hành động trễ giờ hẹn. Lúc nào em cũng phải là người đợi anh. Em có cảm giác là tình cảm chúng ta đang dần lợt lạt rồi. Anh Phúc ! Nếu như anh quá bận thì thôi, chúng ta đừng gặp nhau vậy.
- Không phải, anh bận thật mà !

Phúc chụp bàn tay Hoàn Châu giữ lại trong tay mình :

- Anh yêu em là thật. Có điều anh không thể không làm tròn nhiệm vụ được giao.

- Vậy thì anh hãy đi mà làm một nhân viên gương mẫu đi.

Hoàn Châu nhất định giằng tay Phúc ra.

Anh nhìn cô, thở dài :

– Anh biết là gần đây anh bắt em phải chờ anh. Nếu như vậy thì anh xin chuyển công tác vậy.

Nét mặt Phúc nhăn lại khổ sở, Hoàn Châu lại mềm lòng. Cô không nổi giận anh nữa, mà ngồi lại :

– Anh có thấy em là con gái mà cứ ngồi trong quán nước đợi anh, có nửa giờ trôi qua, người trong quán nhìn em, em thấy mình quẽ quẽ làm sao.

– Lần sau anh sẽ cố gắng đến sớm, chịu chưa ?

Phúc hôn lên bàn tay người yêu, cả hai người nhìn nhau và rồi vụt cười. Họ luôn như vậy, không giận được nhau lâu. Phúc đi vòng qua bàn, kéo ghế ngồi cạnh Hoàn Châu, anh gác tay qua vai cô.

– Những khi em giận anh, anh thấy khổ muốn chết đi được.

Hoàn Châu nguýt Phúc :

– Anh làm như em thích giận anh lắm vậy. Có hôm về nhà giận anh, em bỏ cơm mà ngủ cũng chẳng được.

Vậy thì đừng có giận anh, giận hoài sẽ mau già lắm.

– Anh đó, luôn trễ hẹn, hoặc không đến nơi hẹn mà bảo người ta đừng giận.

Ai đời, ngày chủ nhật mới gặp được nhau mà cũng bắt em chờ, chờ anh hoài cái cổ cao bằng cổ cò luôn.

– Í ! Con gái cổ cao mới đẹp đó em.

– Xí ! Còn ghẹo người ta nữa.

Hoàn Châu hờn dỗi cấu mạnh vào tay Phúc, làm cánh tay anh đỏ lên, cô xuýt xoa :

– Đau không anh ?

– Dĩ nhiên là đau. Nhưng nếu anh đau mà em hết giận, anh sẵn sàng.

– Anh đó, lúc này mồm mép quá trời hà.

Phúc cười lảng ra :

– Công việc của em có thoải mái không ? Chà ! Nhắc anh mới nhớ, anh chàng giám đốc của em hào hoa quá trời, nghĩ đến, anh run cả tim luôn.

– Vậy thì giữ chặt em lại đi.

– Anh lấy dây trói em lại nhé.

Những câu chuyện của người yêu nhau không bao giờ dứt. Phúc gọi tính tiền nước.

– Mình đi dạo phố đi, anh thích đi bộ dài ra con đường bờ sông, mát hơn.

Cả hai rời quán, đi bên nhau tay trong tay, Phúc hơi tư lự :

– Lúc này anh chuyển qua phòng công tác hình sự. Có làm công tác này rồi, anh mới thấy bây giờ tụi trẻ quậy quá trời, hai ba giờ sáng còn ngoài đường, nếu không đánh nhau, giật dọc thì phi thuốc lắc. Nhã Phương hay đi chơi về khuya, anh la hoài mà không được. Hoàn Châu nhú mày như nhớ ra, cô không biết mình có nên nói cho Phúc nghe hay không:

Cô bóp nhẹ tay Phúc :

– Phúc !

– Em nói đi !

– Em nói chuyện này, anh nên nhẹ nhàng khuyên Nhã Phương thôi nghe anh.

– Sao ?

– Em thấy Nhã Phương hay đi với Phú Văn, mà Phú Văn không phải là người tốt.

– À ! Em nói thì anh sẽ lưu ý.

Mọi chuyện Hoàn Châu đều nói cho Phúc biết. Tuy nhiên có một điều cô không nói cho anh biết, gia cảnh của nhà cô. Có hay ho gì đâu và Phú Văn cũng chẳng xa lạ gì với cô, em cùng cha khác mẹ. Phú Văn trót hư hỏng bởi cách dạy dỗ của người mẹ, tất cả đều được giải quyết bằng tiền.

Chín giờ Phúc đưa Hoàn Châu về đến nhà cô, anh hôn nhẹ lên tóc cô.

– Chúc em đêm nay ngủ ngon và ... mơ thấy anh.

Hoàn Châu bật cười :

– Chúc khôn thế ?

– Vậy thì chúc lại anh đi, anh ngủ ngon và mơ thấy em.

Hoàn Châu hôn nhanh vào má Phúc một cái rồi chạy đi. Được mấy bước, cô quay lại :

– Về đi anh.

Phúc mỉm cười xua tay la hiệu cho Hoàn Châu cứ về nhà, rồi chậm chạp quay bước.

Hoàn Châu xốc lại cái ví rào bước nhanh. Cô nhú mày vì chiếc xe Spacy màu trắng đậu trong hiên nhà mình. Cô giận dữ đẩy mạnh cánh cổng, giậm mạnh chân đi vào. Bà Mai Hân giật mình :

– Con mới về. Chào ba đi con, ba con chờ con từ chiều đến giờ đó.

Ông Phú Lâm vui vẻ :

– Ba mua cho con chiếc Spacy loại một trăm năm mươi phân khối,

nếu con không thích màu trắng thì đi đổi xe khác.

Hoàn Châu lạnh nhạt :

– Con đi xe Wave Trung Quốc được rồi. Đi làm nhân viên như con đâu cần đi xe Spacy. Ba mang xe về đi.

– Là ba cho con mà.

– Con không thích. Tốt nhất, ba nên mang về và đừng đến đây nữa. Con không muốn bị làm phiền hay bị làm nhục, xin ba hiểu cho.

Ông Lâm tắt nụ cười :

– Con vẫn còn hờn giận ba à ?

– Con đâu dám ! Có điều con xin ba hãy để yên cho mẹ con, ba đừng đi gặp mẹ con nữa. Ba ra lấy xe và đi về đi !.

Hoàn Châu mở rộng cánh cửa và đứng nơi cửa như sẵn sàng đuổi khách. Bà Mai Hân khó chịu :

– Con có thể cư xử với ba con như vậy sao ?

Hoàn Châu mím môi :

– Mẹ muốn con phải nhận ba sao ? Con lớn rồi, đã có công ăn việc làm, dù có thể con nuôi mẹ không đầy đủ lắm nhưng con muốn nhà mình chỉ có hai mẹ con của mình thôi.

Cô quay sang ông Lâm :

– Hơn hai mươi năm nay, mẹ con và con vẫn sống đạm bạc, con muốn tiếp tục một cuộc sống như vậy. Xin ba hãy đi đi và đừng bao giờ đến đây !.

Ông Lâm buồn hiu :

– Đâu phải ba thiếu trách nhiệm với con, mà là hoàn cảnh, con hiểu không ?

Ba vẫn luôn quan tâm và muốn lo lắng cho con.

– Con đã có việc làm ổn định. Cái ba nên quan tâm và lo lắng là lo cho Phú Văn kia, nó quậy tung bên ngoài.

Ông Lâm thở dài :

– Ba biết rồi. Thôi, ba đi về đây.

Ông Lâm chậm chạp bước ra chỗ để xe. Ông hy vọng Hoàn Châu gọi ông lại, song cánh cửa nhà đóng sầm lại. Con gái ông từ chối sự có mặt của ông, cũng tại ông một người cha không ra gì. Ông yêu và quý Hoàn Châu, nhưng bao giờ cô cũng từ chối sự lo lắng của ông. Ông thèm cái không gian ấm áp của căn nhà này, sự dịu dàng của người phụ nữ yêu ông.

Chờ cho tiếng máy xe nổ và đi xa rồi, Hoàn Châu mới nhìn mẹ :

– Con xin lỗi đã có thái độ không nên có. Nhưng mẹ gặp ba làm gì ?

Nếu như bà ấy biết được và lại đến đây làm ầm ĩ. Con không muốn bị người ta chà đạp lên danh dự của mẹ con mình lần nữa, mẹ ạ.

– Thật ra, bây giờ ba và mẹ xem nhau như người bạn. Ba con buồn vì gia cảnh bên kia, nên mẹ muốn an ủi cho vơi nhẹ đi phần nào nặng nề của cuộc sống.

– Thôi mẹ à ! Mỗi người có một cuộc sống riêng tư rồi, hãy chấm dứt mọi mối quan hệ, con sợ những người bên nhà đó lắm.

Bà Mai Hân thở dài. Bà biết ông mang tâm sự nặng nề và bất đắc chí và cũng từ trong tận đáy lòng mình, bà hãy còn dành cho ông một tình yêu sâu lắng, chẳng dễ nhạt phai.

– Hù !

Phú Văn chạy vượt xe lên và áp sát vào Nhã Phương làm cô giật mình, tay lái xe đạp loạng choạng. Phú Văn đưa tay giữ lại cười hì hì :

– Anh đây mà. Làm em hết vía hả ?

Nhận ra Phú Văn, Nhã Phương lườm anh :

– Làm người ta giật mình suýt ngã. Anh mà còn lần nữa, em giận đó.

– Xin lỗi. Phương này ! Em tìm chỗ gửi xe đi, anh chở em đi chơi !

Nhã Phương ngần ngại nhìn buổi chiều đã tắt nắng, cô lắc đầu :

– Thôi, em phải về nhà. Em về muộn là anh Hai em lại mắng cho.

– Bây giờ mới sáu giờ chiều. Chiều đang đẹp như thế kia, mà em đành đi về sao ?

– Nhưng mà ...

– Không nhưng gì cả, anh xin em nửa giờ thôi. Tụi bạn của anh chiều nay bắt anh mời em cho được để đãi một chiều. Nửa giờ thôi nghe em !

Ánh mắt của Phú Văn vừa tha thiết vừa van lơn, lòng Nhã Phương mềm lại, cô phụng phịu :

– Nửa giờ thôi, sáu giờ rưỡi là em phải về nhà. Không thôi, anh Hai em lại mắng.

– OK. Tuân lệnh nữ hoàng.

– Đợi em một lát, em gửi xe đằng kia. Một lát, anh phải chở em quay lại lấy xe đó.

– OK.

Nhã Phương dẫn xe qua bên kia đường vào bãi gửi xe xong đi ra.

Phú Văn vòng xe đến, âu yếm :

– Lên xe đi em ! Hôm nay anh đi xe này ngẫu chưa, mẹ anh mới đổi cho anh, đến sáu mươi lăm triệu lận đó.

Nhã Phương xuýt xoa nhìn chiếc xe mới của Người giàu thật sướng, muốn cái gì cũng có. Chẳng bù với anh cô, làm công an đi phá án, điều tra án nguy hiểm mà lương chẳng là bao, muốn mua cái gì cũng phải đắn đo tính đi tính lại mãi mới dám mua:

Bắt gặp ánh mắt cô bé, Phú Văn cười thầm. Làm gì Phú Văn không thấy đôi mắt khát khao của cô bé. Phú Văn hào phóng :

– Mẹ mới cho anh mười triệu dẫn túi, em muốn mua gì không, anh mua cho ?

Nhã Phương lắc đầu :

– Dạ thôi.

– Thôi cái gì ! Không mua quà cho em, tội bạn anh thấy anh có tiền, tội nó “địa” anh hết ngay đêm nay. Ôm eo anh đi anh cho xe chạy đó !

Nhã Phương hơi ngượng ngập một chút leo lên chiếc Dylan của Phú Văn, cái yên ngồi sau cao hơn yên trước một chút, cả người cô như muốn đổ vào lưng Phú Văn. Phú Văn ga lăng nắm bàn chân Nhã Phương đặt lên chỗ để chân.

– Em để chân lên đây nè, ngồi mới thoải mái không mỏi chân. À ! Em có bàn chân sang thật. Để xem, cườm chân của em phải mua một cái kiềng có lục lạc bằng vàng đeo vào mới đẹp.

Nói là làm, Phú Văn đưa Nhã Phương đến một hiệu kim hoàn, anh thẳng kịt xẻ lại, dựng chống, nắm bàn tay Nhã Phương mạnh dạn đi vào. Nhã Phương rụt rè :

– Thôi đi anh Văn.

Vờ như không nghe, Phú Văn cứ nắm tay Nhã Phương kéo vào, anh chỉ vào tủ kiềng đang trưng rất nhiều món trang sức bằng vàng :

– Em thích thứ nào, anh mua cho.

Chỉ vào cái kiềng chân xinh xắn, Phú Văn bảo cô bán hàng :

– Chị lấy cái đó cho tôi.

Rồi đích thân Phú Văn ngồi thụp xuống, anh đeo cái kiềng chân vào cổ chân Nhã Phương :

– Em thấy không, đẹp quá trời luôn.

Chẳng những như vậy, Phú Văn còn tặng Nhã Phương sợi dây chuyền bạch kim. Hai món đồ ngấn của Phú Văn hết năm triệu rưỡi. Nhìn mặt Phú Văn thản nhiên, mà Nhã Phương cảm kích. Có yêu cô, anh mới tiêu tiền không tiếc tay.

Hai người ra xe. Lúc này đã sáu giờ bốn mươi lăm, nhưng xem ra hai món nữ trang Phú Văn tặng làm cho Nhã Phương quên mất lúc này

cô nói là sáu giờ ba mươi cô phải về nhà. Giờ này, anh trai của cô chưa chắc đã về. Anh không chú ý mũi vào mớ hồ sơ án dày cộm thì cũng đang dong ruổi đâu đó đi điều tra án. Cô có về nhà cũng một mình, ăn qua quýt gói mì, ngồi xem tivi hay ôn lại bài học ngày mai rồi đi ngủ. Cái thế giới bên ngoài đầy màu sắc quyến rũ, cô không biết hưởng thụ thì quả là cái đứa “ngốc xít”.

Phú Văn nắm bàn tay Nhã Phương bắt ôm quàng qua bụng mình, anh khom người trên xe và chạy vòng vèo những đường lả lướt bay bướm.

Hai người đến bar Lido, cái “tổ quỷ” của Phú Văn đang có đông đủ mặt.

Tín Cờ hét vang :

– Mày bắt bọn tao đợi lâu quá, phải phạt mày mới được.

Phú Văn vênh mặt ra vẻ anh chị :

– Tao đi mua quà cho Nhã Phương. Được bọn mày muốn phạt cứ phạt, tao cóc có sợ !

– Mày có sợ cũng bị phạt hà.

Tín Cờ nhồi chai rượu trong tay cho nổi bọt, rồi bật nút.

Bốc ... Nút chai văng ra. Tín Cờ rót rượu vào đây hai cái ly :

– Phạt mày một ly, Nhã Phương một ly.

– Tao uống.

Phú Văn bưng ly rượu lên uống cạn. Nhã Phương rụt rè :

– Anh Văn ! Em không uống rượu được đâu.

– Rượu này ngọt và thơm lắm, không say đâu mà sợ, em uống thử xem.

Phú Văn bưng ly rượu kề sát vào môi Nhã Phương, cho cô nhấp một chút.

Rượu ngọt và thơm nồng, Nhã Phương nhấp một ngụm nữa và lần này cô uống cạn.

– Hoan hô, Nhã Phương number one ! Như vậy mới đúng là dân chơi chính hiệu style chứ.

Tín Cờ rót thêm ly rượu nữa, tất cả đều uống. Phú Văn gọi mang món ăn ra.

Cả bọn vừa ăn vừa uống rượu vừa quây phá ồn ào.

Tín Cờ phấn khởi nhảy lên ghế, hét to :

– “Em ơi có bao nhiêu sáu mươi năm cuộc đời. sung sướng không bao lâu, ta vui lên đi thôi ...”.

Nhã Phương bị Phú Văn ép uống, mặt có đỏ dựng lên. Cô từ chối khi

Phú Văn đưa vào miệng cô ly nữa :

– Em chóng mặt quá, không uống nữa được đâu anh Văn.

– Không sao ! Em chóng mặt thì lát nữa bọn anh đưa em về.

Nhã Phương không thấy những đôi mắt đang đầy “âm mưu đen tối” nháy nhó với nhau.

Nhã Phương là con mồi đang bị sụp bẫy.

Gần như “áp giải” Nhã Phương ra xe, Phú Văn cầm lái, Tín Cồ ngồi phía sau giữ Nhã Phương:

Hai chiếc Su-sport, bốn thằng “lục lâm” phóng xe theo hộ vệ.

Cả bọn về đến căn nhà “tổ quỷ”. Nhã Phương say ngất ngư, cô cố mở mắt ra :

– Anh Văn ! Anh đưa em đi đâu vậy ? Say quá, em không dám về nhà đâu, anh Hai em đánh em chết.

– Anh đưa em về nhà anh. Khi nào em hết say rượu, anh chở em đi về nhà em:

Phú Văn dìu Nhã Phương vào nhà. Đặt Nhã Phương lên giường, Văn quay ra.

– Cô ấy là của tao, tao có quyền đi tiên phong chứ hả ?

– Dĩ nhiên rồi.

Phú Văn cười khanh khách, cởi hết áo quần mình ra ném xuống đất, trong lúc Tín Cồ mở máy đĩa nhạc cho nhạc vang lên ầm ầm.

Nhã Phương cố mở mắt ra, cô hơi tỉnh lại một chút. Khi bị Phú Văn bốc trần mình ra, cô bật ngồi dậy.

– Anh Văn ...

– Anh yêu em.

– Anh buông em ra ! Đừng, anh Văn ...

Những viên thuốc lắc, rượu ... Nhã Phương chợt hiểu, cô chống cự lại một cách tuyệt vọng.

Phú Văn, rồi Tín Cồ, Đức, Mạnh ... lần lượt giày vò Nhã Phương, cô ngất đi trong nỗi đau kinh hoàng nhất của đời mình ...

Không biết là bao lâu. Nhã Phương tỉnh lại cô ngơ ngác nhìn quanh.

Chung quanh cô tối đen, thân thể cô đau như xé . Chợt cô co rúm người lại vì cái thân thể lỏa lồ của mình.

Cô đang ở đâu vậy ? Nhã Phương sức nhớ lại tất cả Phú Văn ... hẳn đâu rồi ?

Đồ khốn kiếp ! Một lũ chó đang nằm 1a liệt bên cạnh cô, có cả Phú Văn.

Nhã Phương run rẩy cố ngồi bật dậy, cô tìm áo quần của mình mặc

vào, suýt bổ nhào vì kiệt sức mấy lần, song Nhã Phương hiểu cô cần phải chạy trốn ra khỏi cái hang hùm này, một bọn người man rợ đầy thú tính.

Không kịp cài lại nút áo, Nhã Phương chạy bổ ra ngoài, nước mắt của cô rơi tầm tã.

Một ánh đèn pin quét sáng vào mặt Nhã Phương chói lòa, làm cô phải đứng lại. Một toán dân quân đi tuần tra đêm chặn cô lại. Nhã Phương quỵ xuống, cô nấc lên.

– Xin hãy cứu tôi ... Huỳnh ơi ! Cho đến lúc này em hiểu Phú Văn là người xấu, thì tất cả đã quá muộn rồi, Huỳnh ơi !

– Anh Hai !

Nhã Phương chỉ kêu lên được có hai tiếng, cô đứng chôn chân, không dám nhìn anh trai, mặt cứ cúi gằm xuống. Lòng đau như cắt, Phúc bước lại ôm vai cô:

– Em chưa khỏe thì cứ nằm xuống nghỉ đi.

Nhã Phương nức nở :

– Không, em muốn về nhà. Anh ơi ! Bảo họ đừng có hỏi gì em cả. Em muốn về nhà.

– Được rồi, nhưng khi nào em khỏe thì mới về nhà. Bác sĩ bảo em cần ở lại bệnh viện để theo dõi. - Phúc vỗ về.

– Em không cần. Anh ơi ! .Em muốn chết thôi. Anh hãy mắng em đi, vì em đã không nghe lời anh.

– Nếu anh mắng em, mà em còn hồn nhiên và không từng bị xâm hại, anh sẽ mắng và thậm chí còn tát tai em nữa. Bây giờ anh đánh em hay mắng em có ích gì nữa. Tiếc rằng bài học cho em rút kinh nghiệm quá đau đớn và đắt quá, em hiểu không ?

Nhã Phương khóc vui. Chính vì cô cãi lời anh trai mình mà ra nông nổi này đây, trả giá bằng cả cuộc đời của cô. Ác mộng kinh hoàng này suốt đời cô mãi không quên:

Phú Văn, thằng khốn nạn ! Hắn là con ác quỷ chứ không phải con người.

Chờ cho Nhã Phương qua cơn xúc động, Phúc bắt cô ngẩng đầu lên :

– Hãy nói cho anh biết ai đã hại em ? Phú Văn phải không ?

– Anh Hai ơi ! Đừng lôi chuyện này ra pháp luật có được không anh. Em nhục lắm. Bạn học em hay người trong xóm mình biết chuyện em đến sáu đứa cưỡng hiếp, em còn mặt mũi nào nhìn ai nữa, anh ơi.

– Nếu em không chịu tố cáo là em dung dưỡng cho bọn xấu em hiểu chưa ?

– Không, em không muốn ! Em thà chết còn hơn sống mà nhục nhã như vậy.

Anh Hai ơi ! Em lạy anh.

Phúc cắn mạnh môi mình tưởng chừng bật cả máu. Có bao cô gái đã lâm vào cái hoàn cảnh như Nhã Phương và vì sợ nhục đành câm nín không dám tố cáo ?

Anh ôm em gái vào lòng mình, mũi cay nồng, nước mắt chảy ra. Còn đâu đứa em gái ngây thơ hồn nhiên của anh ! Bọn đốn mạt không còn tính người ! Đồi hãm rằng Phúc nguyền lại trong cơn căm giận ngùn ngụt.

– Anh Hai ! Anh xin với bác sĩ cho em về nhà, em muốn về nhà.

– Em nằm nghỉ đi, anh lên tìm bác sĩ trực xem sao.

Nhã Phương nằm xuống, mắt cô mở to nhìn lên trần nhà. Hết tất cả rồi, mới ngày hôm qua, cô còn thấy một màu tươi sáng phía trước, song bây giờ phủ ngập quanh cô là mây đen u ám, cuộc đời của cô đã bị bọn đốn mạt vùi dập một cách không thương tiếc, cô muốn chết đi cho xong một đời. Tất cả tại cô quá ngây thơ và cả tin. Một Phú Văn đẹp đẽ hào hoa lịch lãm, ẩn chứa bên trong là một tâm địa dê hèn. Phú Văn ! Nước mắt Nhã Phương rơi tầm tã ...

Hạt Sương Mong Manh

Chương 3

Nhã Phương !

Hoàn Châu ôm nhẹ vai Nhã Phương, cô bé đang ngồi thẫn thờ bên cửa sổ, nhưng có lẽ chẳng nghĩ được điều gì ngoài một nỗi đau sâu kín, không thổ lộ được cùng với ai.

Hoàn Châu kéo đầu Nhã Phương cho ngả vào vai mình, như người chị muốn ủ ấm cho cô em gái. Mũi lòng, Nhã Phương lại khóc nức lên. Năm nay cô thi cuối cấp, thế mà mọi chuyện xảy ra đánh mất tất cả niềm hy vọng cũng như ý chí sống của cô. Cả tuần lễ nay, Nhã Phương giam mình trong phòng, bóng tối và sự cô đơn càng nhấn chìm cô vào nỗi đau không cùng.

– Nín đi em. Dù sao em cũng cố vui lên. Nhìn em như thế này, chị đau lòng lắm. Mà anh Phúc cũng vậy, anh có làm gì được đâu, ngồi

đâu là cứ như pho tượng đó vậy.

Hoàn Châu vuốt lại mái tóc rồi cho Nhã Phương :

– Em hãy cố bình tĩnh, ôn lại bài học để thi. Anh Phúc rất mong em đậu, để còn thi vào đại học nữa.

Nhã Phương nghẹn ngào :

– Em xấu hổ quá còn dám nhìn ai nữa hả chị ?

– Chuyện này chỉ có rất ít người biết. Bạn bè của em có ai biết đâu mà sợ.

Em cứ bình thản, cố tâm vào việc học, rồi em sẽ quên dần.

Lời khuyên của Hoàn Châu giúp Nhã Phương phần nào nguôi ngoai nỗi đau trong lòng. Cô cố gắng quay lại học đường, mỗi buổi sáng Phúc đưa đi, buổi chiều rước về. Nét hồn nhiên ngây thơ ngày nào mất đi, nhường cho nỗi buồn thầm lặng ít nói biếng cười.

Chiều nay, sau phần thi toán, Nhã Phương rời phòng thi, cô ngồi trong quán nước đợi Phúc đến chờ về.

– Chào em, Nhã Phương !

Phú Văn cười toe toét với Nhã Phương Nhã Phương quay đi, đôi bàn tay cô nắm lại dưới gầm bàn. Gương mặt đẹp trai kia ẩn chứa một tâm hồn sa đọa. Chỉ cần nhìn thấy Phú Văn là máu Nhã Phương sôi lên uất ức, thế mà anh ta còn nhơn nhơn cái mặt cười với cô. Đồ ê tiện !

Thái độ của Nhã Phương không làm chùng lòng Phú Văn chút nào.

Anh ta còn kéo chiếc ghế ngồi đối diện :

Trông em đẹp thật đấy, giống như một bà hoàng sầu muộn vậy.

Nhã Phương phun một bãi nước bọt khinh bỉ, cô bỏ đi ra đường. Bộ mặt anh ta thật trơ trẽn.

– Này, Nhã Phương ! Em đừng có khinh người thái quá ghen ! Anh biết là em giận anh, song tại tội nó trách anh, anh không làm như vậy đâu phải dân chơi ...

Kết ... Một chiếc xe đỗ lại trước quán, Nhã Phương vội vàng lao ra, cô hấp tấp ngồi lên sau xe anh trai, nước mắt ràn rụa, giục Phúc :

– Chạy mau đi anh Hai.

– Em không làm bài được à ?

– Không ! Chạy đi anh !

Nhìn vào quán, nhận ra Phú Văn, không ghìm được cơn giận, Phúc dựng chống xe đi vào quán, không nói không rằng, anh tung ngay cú đâm vào mặt Phú Văn :

– Tao cảnh cáo mày không được lảng vảng trước mặt em gái của

tao. Nếu không, tao sẽ tổng mày vào tù đấy !.

Cú đâm mạnh đến nỗi làm Phú Văn ngã nhào xuống ghế, máu mũi lẫn máu miệng hắt xịt ra. Phú Văn nằm luôn trên nền gạch, đưa tay lên chùi máu, găm gử :

– Thằng khốn nạn ! Mày dám đánh ông hả, ông sẽ thanh toán mày. Hãy đợi đấy !

Phúc nghiêm mặt :

– Mày đừng tưởng tao không lôi mày vào tù là tao không làm gì được mày.

Hãy sử dụng thuốc lắc cho nhiều vào rồi vào nhà đá mà ở.

Phúc quay ra xe chở Nhã Phương đi. Nhã Phương lo lắng :

– Anh Hai ! Tại Phú Văn không phải vừa đâu anh.

– Em biết nó không vừa mà còn giao du với nó ?

Nhã Phương ghen ngào :

– Em cũng đâu có biết. Là mới đây thôi, chứ nếu biết em đâu có quen với loại người đáng sợ như vậy.

Biết mình gắt gỏng không phải lúc, Phúc dịu giọng :

– Em không phải sợ hãi. Tại vì em sợ mất danh dự, chứ nếu không, anh đã lôi hắt vào tù rồi. Em đừng lo. Hắt đừng để anh bắt được lúc đang sử dụng thuốc lắc. Để em xem, anh nhất định lôi nó vào tù. Đồ trụy lạc bẩn thỉu !

Nhã Phương cúi đầu. Quả thật, cô đã lầm cái mã đẹp trai con nhà giàu của Phú Văn để phải ân hận cả đời. Nhưng với chuyện anh trai của cô chiều nay đánh Phú Văn, chắc chắn hắt sẽ không để yên cho. Ý nghĩ này làm Nhã Phương lo sợ, cô nắm tay anh trai :

– Anh có đi đứng phải cẩn thận nghe anh.

– Anh biết rồi:

Phúc thở dài. Anh muốn chuyển đổi nơi công tác, nhưng rồi anh thấy mình không có gì phải sợ. Tại sao anh phải sợ cái loại người xấu xa đó ?

Vừa trông thấy Hoàn Châu, ông Lâm vui mừng :

– Con tìm ba có chuyện gì hả con ? Ngồi đi !

Hoàn Châu ngồi xuống ghế, nét mặt cô lạnh lùng khác hẳn vẻ mặt vui vẻ của ông Lâm.

– Ba hãy về dạy lại Phú Văn, nếu không nó sẽ đi tù đó. Nó dắt con gái người ta đi cưỡng hiếp, người ta chưa đưa nó vào tù là may mắn cho nó rồi, nó còn theo quấy nhiễu người ta.

Ông Lâm sửng sờ :

– Có chuyện đó sao Hoàn Châu ?

– Nếu ba không tin cứ hỏi nó. Nó còn sử dụng cả thuốc gây nghiện nữa kia.

Con đến đây là cho ba hay như vậy thôi.

Hoàn Châu đứng lên đi ra cửa, ông Lâm gọi giật lại :

– Con không thể nán lại cho ba hỏi một chút chuyện hay sao ?

Hoàn Châu đứng lại :

– Ba muốn hỏi gì con ?

– Mẹ khỏe chứ ? Còn công việc của con như thế nào ?

Hoàn Châu lạnh lùng :

– Chuyện này ba không cần lo.

Hoàn Châu đưa tay kéo cánh cửa. Cô giật mình vì bà Lâm đang đứng ngay cửa. Hoàn Châu lách người qua để đi. Cánh tay cô bị nắm giật mạnh lại và gương mặt châm biếm đầy vẻ miệt thị đang chiếu vào cô :

– Sao ? Đến đây nỉ non để xin ổng trợ cấp cho bao nhiêu tiền vậy ?

Hoàn Châu khinh bỉ :

– Bà lầm rồi, tôi đến đây để nói hãy lo dạy thẳng con cầu con khấn của bà, đừng có để nó đi sử dụng thuốc gây nghiện, rồi cưỡng hiếp con gái người ta, vào tù có ngày đó.

Đôi mày bà Lâm dựng ngược.

– Con kia, mày nói ai ? Mẹ mày tốt lành lắm hay sao, thứ đồ đi giật chồng người. Tao chưa đánh nát cái mặt mẹ mày ra, hãy nên biết ơn tao, hơn là đi nói xấu con tao.

– Bà không được nói xấu mẹ tôi. Bà tốt đẹp lắm hay sao, chơi với bạn đi cướp người yêu của bạn.

– Khốn nạn ! Câm cái miệng mày lại !

Bà Lâm giận dữ vung tay lên, nhưng ông Lâm đã chen vào quắc mắt :

– Thôi bà đi ! Muốn làm ầm ĩ về nhà đi mà ầm ĩ.

Ông xô mạnh vợ vào trong, quay sang Hoàn Châu :

– Con đi về đi, Hoàn Châu !

Hoàn Châu nện mạnh gót giày bỏ đi. Lẽ ra cô nên gọi điện hẹn cha ra ngoài quán cà phê. Cô thật dại, tìm đến đây rồi thêm tức giận. Một người như vậy mà không hiểu sao ngày trước, cha cô có thể yêu được và ruồng rẫy mẹ cô. Thế mà bà vẫn một lòng nghĩ tốt cho ông. Ra đến bên ngoài, Hoàn Châu hãy còn giận, tay chân cô vẫn còn run. Hoàn Châu cứ cho xe chạy qua các con đường mà không hiểu mình

đang đi đâu. Cô dừng lại một trạm điện thoại công công gọi điện thoại cho Phúc:

– Anh có thể đến với em được không ? Em đang đi lang thang ngoài đường mà không biết làm sao cho hả cơn giận trong lòng mình:

– Em lại giận ba em nữa phải không ? Được rồi, cho anh biết em đang ở đâu, anh sẽ đến ?

Hoàn Châu nhìn quanh, cô nói địa chỉ mình đang đứng rồi gác điện thoại. Cô không thấy một đôi mắt đang nhìn cô đăm đăm. Anh ta đang sống sờ bởi cái nét mặt rất giống một người. Tiếc là người xưa của anh bây giờ đã hóa ra người thiên cổ không còn tồn tại trên cõi đời này, cô đã bỏ đi từ rất lâu rồi.

Không đầy mười phút, Phúc chạy xe đến. Hoàn Châu đón anh bên đường, mặt cô buồn hiu.

Phúc dịu dàng :

– Lên xe đi em !

Chạy xe đi, Phúc đưa tay ra sau tìm bàn tay Hoàn Châu, như để an ủi cô, bởi vì chính anh cũng có nỗi buồn, có điều mỗi người một nguyên do khác nhau.

Hoàn Châu tựa đầu vào vai Phúc :

– Phải chi em mất cha cũng như anh, còn hơn là có cha, em càng thấy buồn hơn cho thân phận của mình.

– Em đừng nói như vậy, có ai muốn mồ côi đâu. Có cha vẫn hơn. Mình ghé quán cà phê uống nước nhen ?

Hoàn Châu gật nhẹ, sự có mặt của người yêu ít nhiều cũng tan đi nỗi phiền muộn trong lòng cô.

Ghé quán cà phê, Phúc gọi cho Hoàn Châu ly nước trái cây ép, còn anh ly cà phê. Ngoài cửa quán ồn ào, rồi tiếng ngã đổ ầm ầm, Phúc giật mình đi ra. Chiếc xe Wave của anh đang bị bọn côn đồ lật đổ nhào, chúng đang dùng cây đập lên xe. Phúc hoảng hốt lao nhanh ra, anh chụp cái cây của một tên giật lại.

– Tại sao các anh đập xe tôi chứ ?

Tên bị giật khúc cây gườm gườm :

– Mà là thằng Phúc. Phúc công an hình sự phải không ?

Mặt Phúc nóng lên, anh cố ghìm cơn giận xuống :

– Sao ?

– Mà là thằng Phúc công an thì tao đánh chết cha mày, chứ trắng sao cái gì.

Tụi bây ! Nhào dzô, dứt đẹp nó cho tao !

Một cây mã tấu dài chém bổ vào vai Phúc, Phúc tràn người qua tránh, lưỡi dao đi sót qua vai anh đau nhói, máu tràn ra. Cả bọn gần một chục thẳng vây Phúc vào giữa, Phúc chống cự mãnh liệt. Anh cố mở cho mình con đường máu để thoát chạy. Trong quán, mọi người chạy tán loạn, bàn ghế ngã đổ ầm ầm.

Hoàn Châu sợ hãi, cô run rẩy lùi vào trong lấy điện thoại gọi công an. Bên ngoài, Phúc biết mình không thể chống lại một chọi đến mười, anh cố phá vòng vây, một nhát dao bổ nhào từ trên đầu Phúc, anh hét lên đau đớn và quy xuống. Hoàn Châu 1en người chạy ra ngoài, cô hét to kinh hoàng :

– Công an ... công an ...

Còi xe bên ngoài rầm rập, bọn côn đồ nhìn nhau và cùng bỏ chạy. Phúc nằm trên vũng máu bất động. Quên cả sợ, Hoàn Châu xông vào, cô ôm choàng lấy Phúc khóc òa.

– Tỉnh lại anh ơi ! Tỉnh lại ...

Người Hoàn Châu và cả Phúc đầy máu ...

Trong căn phòng cấp cứu không hề vang ra một tiếng động nào, lớp cửa kính dày cách âm với thế giới bên ngoài, lạnh lùng im ắng. Hoàn Châu và Nhã Phương chết đứng lặng yên rồi đi qua đi lại. Cả hai cùng không dẫn được nóng nảy, bởi Phúc đang ở trong đó, anh đang chống chọi lại từng phút từng giây với tử thần. Chiếc áo của Hoàn Châu mặc đầy máu của phúc, bây giờ bắt đầu khô cứng:

Sao lâu quá như thế ? Nhã Phương bưng mặt khóc. Lạy trời là anh của cô không sao. Anh sẽ không sao anh Phúc ơi. Anh nằm bệnh viện dăm ba hôm rồi lại về nhà với em, anh em mình lại cùng có nhau trong căn nhà của ba mẹ. Em sẽ nghe lời anh tuyệt đối, không bướng bỉnh nữa.

Cánh cửa phòng cấp cứu vụt mở ra. Nhã Phương cùng lao lại với Hoàn Châu.

– Bác sĩ ! Anh của tôi như thế nào ?

Vị bác sĩ mở khẩu trang, ánh mắt buồn rầu đau xót :

– Mất máu nhiều quá, những vết chém sâu vào ngay động mạch chủ, nên không cứu được, xin thành thật chia buồn. Rất tiếc ... dù chúng tôi đã làm hết khả năng ...

Hai tai Hoàn Châu ù ù, toàn thân cô run lên. Không thể nào ! Cô đẩy mạnh cánh cửa chạy vào ... Bịch ... Sau lưng cô, Nhã Phương ngã xuống như một thân chuối đổ. Nhã Phương ngất xỉu, cô chịu không nổi trước một sự thật đau đớn, anh trai của mình ra đi mãi mãi

không về. Vị bác sĩ vừa sưng sốt nhận ra cô gái ở quầy điện thoại công cộng, anh không kịp bàng hoàng đã phải vội đỡ người Nhã Phương, bế xốc cô lên bước nhanh vào phòng cấp cứu.

Hoàn Châu có cảm giác một đám sương mù đang vây phủ lấy cô dày đặc, không thể nào thoát ra được. Cô tiến đến bên Phúc, người ta vừa phủ lên người anh tấm drap trắng tinh.

Anh nhắm mắt lại như ngủ. Hoàn Châu nấc lên, cô điên cuồng gọi tên anh :

– Anh Phúc ơi ! Anh không thể nào bỏ em ! Chính em đã hại anh. Giá mà em đừng gọi anh đến. Anh Phúc ơi !

Đôi tay bé nhỏ cô giữ lấy thành giường cho mình đừng ngã, Hoàn Châu mở to mắt trừng trừng nhìn Phúc, cô sụp xuống bên anh, nước mắt tuôn tràn.

– Anh Phúc ! Mở mắt ra đi anh. Sao anh không để bọn chúng đập nát cái xe của anh, hãy làm một kẻ hèn nhát chạy trốn hơn là chống lại chúng. Em không cho phép anh nhắm mắt lại, không cho phép anh bỏ em, anh hứa Tết này chúng mình sẽ cưới nhau kia mà. Dậy, dậy đi anh !

Hoàn Châu ôm gương mặt Phúc, cô lắc mạnh anh, nhưng bây giờ anh là gỗ dọ rồi, trái tim anh cạn máu, không nghe lời cô, không còn xúc động để vỗ về cô khi cô khóc vì anh nữa.

Việt Hưng kéo Hoàn Châu ra, dù cô cố ghì lại :

– Hãy để tôi lay tỉnh anh ấy dậy ! Anh ấy có tật xấu khi đã ngủ thì không kêu dậy được. Buông tôi ra !

Việt Hưng nghiêm mặt :

– Cô hãy tỉnh lại đi, anh Phúc không còn nữa, anh đi rồi vì những nhát dao thí mạng.

– Không phải ! Không phải ...

Hoàn Châu nấc lên, người cô rũ ra như không còn chút sinh lực nào. Bên kia, Nhã Phương vừa tỉnh lại, cô ngơ ngác nhìn quanh, rồi vụt khóc nghẹn ngào. Cô bước xuống giường đôi chân run rẩy tiến lại gần Phúc.

– Anh Hai ! Anh ngồi dậy và mắng em đi. Lúc này em muốn anh mắng em hay đánh em cũng được. Tại sao anh nằm lặng im vậy anh ? Ba mẹ bảo anh phải chăm sóc nuôi nấng em cho tử tế kia mà. Tại sao bây giờ anh bỏ mặc em ?

Tất cả tại mình mà ra. Nhã Phương đứng chôn chân, nỗi đau quá lớn khiến cô không nói được thành lời.

Anh của cô đang nằm đó nhưng linh hồn của anh đã bay cao, bay thật cao ...

Một sự ân hận muộn màng trong Nhã Phương, bừng con mắt tỉnh ngộ để hiểu ra mình đã mất tất cả.

Phú Văn dồn mấy bộ quần áo vào cái balô nhỏ vội vã. Cần phải đi ! Người ta đang bủa vây bắt những kẻ đánh Phúc, chém Phúc cho đến chết, mà hắn là tên chủ mưu.

Lúc này Phú Văn mới thực sợ hãi cho những việc mình đã làm. Đóng nắp balô đeo lên vai, Phú Văn đứng lại, trong một thoáng động não dữ dội. Muốn đi trốn, cần phải có nhiều tiền. Phú Văn vội vàng lao qua phòng mẹ mình. Anh ta lục tung các ngăn tủ không khóa. Tủ khóa mà mẹ hắn thì đi mất.

Bà đi đâu, phải biết là lúc này hắn đang rất cần tiền.

– Con làm gì vậy Văn ?

Bà Lâm nổi giận nhìn căn phòng của mình bị sục sạo tung tóe lên :

– Con muốn tìm cái gì ?

– Mẹ !

Nhìn thấy bà Lâm, Phú Văn như gặp vị cứu tinh, hắn chụp lấy mẹ :

– Mẹ ! Đưa cho con năm chục triệu, mau lên đi !

Bà Lâm vùng ra kêu lên :

– Con cần tiền làm gì mà đến năm chục triệu ?

– Đưa con ngay đi đừng có hỏi, con không có thời giờ giải thích đâu.

Nhanh lên ! Nếu không, công an tìm đến đây bây giờ.

– Công an ? Tại sao họ đi tìm con ?

Phú Văn bực dọc giậm chân :

– Con muốn bọn thằng Hải Thọ đánh đả mặt thẳng công an đó thôi, ai ngờ nó chém chết người ta rồi, con cần đi trốn. Mẹ có muốn con bị bắt ở tù không ?

Bà Lâm kinh hãi đến lụng lờ. Phú Văn, gắt ồm lên :

– Mau đi mẹ ?

Bà Lâm bật khóc òa lên :

– Tại sao con làm như vậy hả Văn. Tù ...tù con ơi.

– Mẹ đừng có khóc được không đưa chìa khóa tủ tiền cho con.

– Trong nhà có mười mấy triệu chứ đâu có nhiều đâu có nhiều, mẹ gửi ngân hàng hết rồi.

– Lấy hết đưa cho con, mẹ nói nhiều quá !

Phú Văn giật xâu chìa khóa trên tay bà Lâm xông lại kết sắt. Bà Lâm giật lại :

– Con muốn lấy hết đi hay sao ?

– Bực mình bỏ quá đi, bà ơi !

Hắn xô bà Lâm giạt ra xa, mở tủ két sắt. Vừa tiền và vừa vàng không biết được bao nhiêu, hắn dồn hết vào túi quần, quay đầu chạy ra cửa.

– Phú Văn ? Phú Văn ...

Bà Lâm đuổi theo. Phú Văn đã nhanh chân phóng xuống cầu thang, leo lên chiếc Dylan phóng vù đi.

– Phú Văn, trở lại đi con !

Mặc cho bà Lâm gào thét, Phú Văn cứ phóng đi, trong đầu hắn chỉ còn hai chữ đào thoát.

Dư luận ầm ĩ trong căn nhà hai anh em Nhã Phương tang thương.

Chiếc quan tài màu đỏ của Phúc đặt giữa nhà, anh ra đi lúc mới hai mươi sáu tuổi còn trẻ và đầy nhiệt huyết sống, làm việc. Bức ảnh trước linh cửu anh mặc bộ quần áo công an thật oai và đẹp trai. Một người đi vào đứng cạnh cô, Hoàn Châu giật mình quay lại.

– Ba !

– Ba đến đây đốt nén hương cho Phúc. Ba không nghĩ là con có mặt ở đây.

Hoàn Châu lạnh lùng :

– Anh Phúc là người yêu con nhất.

Bà Lâm xen vào nóng nảy :

– Dì có thể nói chuyện với con một chút được không ?

Hoàn Châu nhìn bà ta lặng lẽ. Đây là lần đầu tiên bà ta có lỗi nói chuyện ngọt ngào với cô Hoàn Châu gật nhẹ, cô đưa bà ta đến ngồi vào một bàn trong cùng.

– Dì đến đây để gặp cháu hay gặp gia đình người bị hại ?

Bà Lâm cúi đầu :

– Dì đến gặp gia đình người bị hại, nhưng lại gặp con ở đây, may mắn quá.

Hoàn Châu, dì chỉ xin con một điều, đừng khai báo với công an những điều bất lợi cho Phú Văn. Dì xin con, con thù dì cũng được, nhưng Phú Văn là em con, dì chỉ có một mình nó.

Hoàn Châu cười nhạt :

– Dì nghĩ một mạng người như thế nào đây khi nữ tước đoạt đi sự sống của người ta. Chẳng những như thế, Phú Văn còn chủ mưu cho bạn bè của mình cưỡng hiếp tập thể em gái người ta. Anh Phúc đã không tố cáo vì sợ Nhã Phương nhục nhã làm chuyện quẩn trí. Phú

Văn gây tan nát cho gia đình người ta mà dì vẫn còn bao che cho nó ?

Nếu không phải vì cầu cạnh Hoàn Châu, bà Lâm đã tát mạnh vào mặt cô rồi.

Nhưng bà cố ghì lòng xuống, sự nổi giận của bà trong lúc này bất lợi cho Phú Văn. Bà cố nài nỉ :

– Nhưng Phú Văn là em của con, không lẽ con thấy em con sắp bị bắt ở tù mà con không cứu nó ?

– Cứu Phú Văn là dung dưỡng cho nó làm chuyện xằng bậy hơn nữa, dì nên hiểu như vậy. Rất tiếc, cháu đã cung cấp cho công an hết tất cả sự thật.

Bà Lâm sững sờ và từ sững sờ bà nổi thịnh nộ vỗ bàn :

– Đồ khốn nạn ! Nó là em của mày, đâu phải người dưng mà mày muốn hại nó.

Hoàn Châu lạnh lùng :

– Đây là nhà của người bị con dì hại chết. Tốt nhất, dì nên đi về. Nếu Phú Văn không có tội, không ai bắt bố nó.

Hoàn Châu quay sang cha :

– Ba đưa dì về đi, con không muốn tiếp dì. Ba và dì cũng nên suy nghĩ lại xem có nên để cho Phú Văn tiếp tục đi vào sai lầm nữa hay không, vì hậu quả không chỉ có một mình Phú Văn gánh chịu, mà có cả ba và dì.

Hoàn Châu toan bỏ đi. Từ lúc nào Nhã Phương đứng trước mặt, cô nhìn Hoàn Châu tức lửa :

– Cho đến bây giờ tôi mới hiểu thân phận của chị. Hóa ra, chị là chị của tên Phú Văn đốn mạt đó. Chị đi đi, đừng nên có mặt tại nơi này, tôi sẽ không tử tế nữa đâu.

Hoàn Châu bối rối :

– Nhã Phương ! Phú Văn là em trai của chị thật, song chị không hề muốn những chuyện đau lòng xảy ra.

– Chị không muốn thì mọi chuyện cũng xảy ra. Chị đi đi. Vì có những người như gia đình của chị mà anh tôi chết, còn bản thân tôi tan nát một đời.

Nhã Phương quắc mắt nhìn ông bà Phú Lâm.

– Hai người muốn bưng bít sự thật, muốn bao che cho Phú Văn . Tôi ân hận đã can thiệp không cho anh tôi lôi hẳn vào tù, cho nên anh tôi mới chết oan khuất như thế kia. Bây giờ tôi không còn gì để mất, anh tôi đã chết vì những suy nghĩ nông nổi của tôi. Xin hãy rời khỏi

nơi này tất cả đi !

Hoàn Châu nhìn lại linh cữu của Phúc, lòng cô đau như cắt, cô muốn được ở cạnh Phúc cho đến lúc mãi mãi không còn được nhìn thấy anh nữa. Cô sụp xuống ôm chân Nhã Phương :

– Nhã Phương ? Chị van em hãy cho chị ở lại. Chị muốn ở cạnh anh Phúc cho đến khi anh ấy đi vào lòng đất. Em hãy cho chị ở lại.

– Không được ! Tôi căm thù các người, hãy cút đi ?

Nhã Phương giận dữ xô Hoàn Châu ngã sòng soài, ông Lâm đau lòng đỡ cô dậy :

– Đi về thôi con !

– Con không về ? Nếu như con không gọi anh ấy đến với con, anh ấy đã không chết. Tất cả tại con.

Hoàn Châu khóc nức nở, những giọt lệ đau thương. Tất cả mọi việc đã xảy ra không ai muốn. Một người ra đi để tiếc thương cho bao nhiêu người.

– Con dậy ăn miếng cháo đi Châu !

Bà Mai Hân âu yếm đỡ người Hoàn Châu, cô lắc đầu đau đớn :

– Con không muốn ăn đâu. Mẹ hãy để cho con nằm một mình.

– Con đã nằm như thế này cả mấy ngày nay rồi. Con không nghĩ đến con cũng phải nghĩ đến mẹ một chút. Mẹ thật đau lòng khi nhìn con tự dần vặt mình.

Con hãy xem như số phận Phúc ngăn ngại. Nếu con không gọi đến quán cà phê, bọn người kia khi đã muốn đánh muốn giết Phúc thì nó cũng đi tìm, dù Phúc có trốn trong bất kỳ ngõ ngách nào.

Hoàn Châu lặng người chìm vào nỗi đau. Đau phải cô không biết điều ấy, song tận mắt cô chứng kiến họ đánh Phúc, chính tay cô ôm thân thể đầy máu của anh, mãi mãi cô không quên hình ảnh kinh hoàng ấy, nó như một dấu ấn, in sâu vào tận tâm trí cô. Anh đã chết, mãi mãi cô không còn nhìn thấy anh, không còn giận hờn khi anh đến nơi hẹn muộn nữa.

Thôi đã hết hờn ghen và giận dỗi Được giận hờn nhau, sung sướng biết bao nhiêu.

Nhớ đôi môi đang cười ở phương trời Nhớ đôi mắt đang nhìn em đắm đắm ...

Nước mắt Hoàn Châu rơi ướt cả đôi má xanh xao. Nhìn Hoàn Châu mà bà Mai Hân đau lòng không tả. Mất người mình yêu, có ai không đau đớn ?

Hoàn Châu gục vào lòng mẹ nức nở :

– Mẹ ơi ? Con xin lỗi mẹ là đã để mẹ lo lắng cho con. Nhưng anh Phúc bỏ mà đi trong hoàn cảnh này, con không cam lòng chút nào. Anh ấy hẹn Tết này anh ấy sẽ cưới con làm vợ kia mà.

Bà Mai Hân nhẹ vỗ về con gái. Lúc này được phát tiết nỗi đau cũng nhẹ nhàng hơn là cầm nín ôm nó mãi vào lòng.

Bà nói như ru lúc Hoàn Châu còn nhỏ :

– Mẹ biết người ta nói thì sinh ly hơn 1à tử biệt . Tử biệt là trọn đời không còn nhìn thấy nhau nữa. Thời gian sẽ giúp con dần quên nỗi đau, thời gian chính à liều thuốc nhiệm màu nhất. Con hãy khóc đi cho thỏa lòng. Mẹ hiểu nỗi đau của con sâu hơn mẹ. Phúc yêu con thật lòng, nhưng đau một lần còn hơn đau suốt đời, con hiểu không. Ngày ấy ba và mẹ quen nhau, mẹ đã từng sống cho tình yêu, sống thật với tình yêu. Một lần đời nhau, ba con trể hẹn, ba mẹ giận nhau, đó chính là lần mất ba vĩnh viễn. Ba con say rượu và ...

Bà Mai Hân nhắm mắt lại. Trong đầu bà, khúc phim dĩ vãng chảy ngược về đây đau khổ. Cái ngày ấy làm sao bà có thể quên, đêm Giáng sinh chia ly, đêm Giáng sinh định mệnh ...

Đã hơn một giờ đồng hồ chờ đợi, Phú Lâm đi qua đi lại, đã bảy giờ hơn mà chẳng thấy bóng dáng Mai Hân đâu cả. Đêm Giáng sinh, từng cặp tình nhân chờ nhau đi qua mặt Phú Lâm thật vui vẻ và ấm áp, vậy mà Mai Hân không đến, anh đã chờ cô hơn một giờ đồng hồ rồi còn gì nữa. Cơn giận bùng lên, Phú Lâm giận dữ đi ra xe. Đã như vậy, anh không cần chờ nữa, anh sẽ đi ... Nhưng đi đâu đây ? Chưa bao giờ Phú Lâm nghĩ đêm Giáng sinh, Mai Hân cho anh leo cây ê mặt đến như vậy. Anh lên xe phóng đi. Chạy loanh quanh một lúc vẫn chưa hết bức, ý nghĩ muốn tìm đến nhà Mai Hân, song rồi Phú Lâm lắc đầu, không cần.

Phú Lâm tấp vào quán lượ, gọi bia uống. Trong quán khá đông, từng cặp tình nhân tay trong tay càng khiến anh thấy giận Mai Hân hơn nữa.

Một bàn tay đập mạnh. lên vai Phú Lâm, anh giật mình quay lại. Quế Chi vui mừng ngồi sà xuống bên Phú Lâm :

– Mai Hân đâu mà anh ngồi có một mình vậy ?

Đang bức vì Mai Hân, Phú Lâm lạnh lùng :

– Đừng có nhắc đến Mai Hân nữa !

– Cô ấy cho anh leo cây phải không ? Em biết mà, giai nhân có không biết bao nhiêu người đeo đuổi, làm gì có tình yêu chung thủy.

– Cô im đi ! - Phú Lâm nói như quát - Muốn uống rượu thì gọi đi !

Quế Chi gọi mang rượu, cô rót rượu ra ly :

– Em với anh uống đua không, xem ai say trước.

Phú Lâm lắc đầu :

– Tôi không có hứng thú để chơi cái trò đó đâu.

– Chớ không phải là anh sợ say, rồi không biết đường về nhà. Đừng có lo, em có xe ngoài kia, sẵn sàng đưa anh về tận nhà.

Phú Lâm nhún vai xem thường :

– Cô uống chừng ba ly là gục rồi, đừng có nói tài.

– Thử xem !

Quế Chi rót đầy ly rượu, cô ngửa cổ trút hết vào miệng, ly thứ hai rồi thứ năm ... vẫn tỉnh bơ. Còn khiêu khích Phú Lâm :

– Nào, uống đi ! Hay là chịu thua em cho rồi, có ai cười anh đâu ?

Để gì Phú Lâm chịu thua Quế Chi, tự ái trong anh đẩy mình.

– Uống thì uống !

Có một điều Phú Lâm không biết, Quế Chi là một cây rượu, cô biết uống rượu từ nhỏ, một tay bợm tơ lơ mơ dễ dàng bị Quế Chi đánh gục. Đến ly thứ sáu, Phú Lâm đã say. Trong lúc Quế Chi tỉnh bơ, cô cười nhạo Phú Lâm :

– Chịu thua em đi, em chỉ bắt anh hôn em một cái thôi.

Một điều kiện chẳng lố lã cho Phú Lâm chút nào, anh nóng mặt :

– Được ! Dzô ?

Cứ như vậy Phú Lâm say ngất ngự, Quế Chi phải dìu anh ra xe ...

Anh cũng chẳng nhớ trong cơn say mình đã làm gì nữa.

Ánh sáng của một ngày mới xuyên qua cửa sổ, Phú Lâm giật mình thức giấc.

Anh nhăn mặt vì đầu vág vất nhức. Mình đang ở đâu thế ? Một vòng tay ôm qua người anh, Phú Lâm nhìn xuống, anh giật nảy người và hất mạnh Quế Chi.

Cái hất mạnh đánh thức Quế Chi, cô mở mắt ra, càu nhàu :

– Trời ơi ! Anh làm cái gì vậy, khi không xô? em ra vậy ?

Phú Lâm bật dậy như cái lò xo. Anh và Quế Chi trần như nhộng, cô nằm bên cạnh anh, Như thế này là thế nào ?

Phú Lâm chụp vội quần áo mặc vào, anh lập cập đến nói không ra câu :

– Tại sao như thế này ?

Quế Chi cong cớn uốn mình :

– Anh hỏi em tại sao như thế này ư ? Sự thật là đêm qua chúng mình đã với nhau.

– Anh đừng có nói với em là tại anh say rượu đó.
Mồ hôi Phú Lâm vã ra dù đang buổi sáng sớm :
– Quế Chi ? Quế Chi biết là tôi và Mai Hân đã đính hôn rồi chứ ?
– Đính hôn chứ đâu đã cưới nhau, anh chưa phải là chồng của Mai Hân. Bây giờ anh đã là của em, anh dám nói là anh không có gì với em không ?
– Anh ...
– Nếu như anh ngại nói với Mai Hân thì em sẽ nói giùm anh quan hệ của hai chúng ta.
– Không được !
– Tại sao không được ? Anh định giở trò quất ngựa truy phong phải không ?
– Không phải ... - Phú Lâm khổ sở - Em biết là đêm qua anh say túy lúy mà.
– Nhưng anh đã ăn ở với em là thật.
Phú Lâm ngồi chờ người ra. Anh thầm nguyện rửa cơn say ngu ngốc của mình. Anh phải ăn nói như thế nào đây ?
Khi Phú Lâm về nhà, Mai Hân đợi anh ở nhà, mắt cô sưng bụp lên :
– Chiều qua mẹ của em bị lên tăng xông nên em phải ở trong bệnh viện với mẹ. Em xin lỗi đã để anh đợi.
Phú Lâm hổ thẹn cúi đầu. Nếu tối qua anh ghé nhà Mai Hân, sự việc tồi tệ không xảy ra. Anh đành giả là :
– Rồi mẹ đỡ chưa ?
– Đỡ rồi, huyết áp tạm ổn định. Em chờ sáng đến cho anh hay. Đêm qua anh không về nhà à ?
Phú Lâm lúng túng :
– Ừ, anh theo tụi bạn đi ăn réveillon ở nhà nó, say rượu ngủ ở nhà nó luôn.
– Anh có vẻ mệt. Anh ngủ lại đi. Em vào bệnh viện với mẹ.
– Ừ Lẽ ra, Phú Lâm phải chở Mai Hân vào bệnh viện, vì dù gì mẹ của Mai Hân cũng sắp là mẹ vợ của anh. Nhưng mặc cảm phản bội Mai Hân khiến anh đứng bần thần nhìn theo cô. Làm sao anh dám nói sự thật, anh đã làm chuyện có lỗi với cô.
Những ngày sắp tới quả là nặng nề với Phú Lâm.
Chiều chủ nhật, Phú Lâm đến đón Mai Hân, Quế Chi xuất hiện. Lúc này nhìn thấy Quế Chi, Phú Lâm có cảm giác như là nhìn thấy hung thần vậy; anh tái mặt :
– Cô đến đây làm gì ?

Quế Chi thản nhiên :

– Anh không dám nói sự thật với Mai Hân thì em nói. Em không muốn chờ đợi anh, rồi anh cứ tránh mặt em.

Mai Hân cau mày nhìn cả hai.

– Có chuyện gì vậy anh Lâm ?

Quế Chi hốt lời :

– Đêm Giáng sinh, cậu không đến nơi hẹn, tôi và anh Lâm đã đi chơi với nhau, chúng tôi đi uống rượu và sau đó ... cậu hiểu chuyện gì xảy ra chứ ?

Mặt Mai Hân xám ngoét. Cô nhìn Phú Lâm trong lúc anh cúi đầu lần tránh ánh mắt của cô. Quế Chi kéo mạnh tay Phú Lâm về phía cô :

– Sao anh không nói sự thật với Mai Hân đi, là chúng ta đã là của nhau. Anh còn hứa với em sẽ hủy lễ đính hôn với Mai Hân để cưới em. Anh không cưới em không được đâu, em đã mang thai.

Mai Hân chết sững. Cô mong ở Phú Lâm một lời thanh minh, song anh cứ đứng lặng im cúi đầu, có nghĩa lời nói của Quế Chi là sự thật. Cô bưng mặt chạy vụt vào phòng đóng cửa lại. Một sự thật phũ phàng tan nát cả trái tim cô.

Vào đêm cô bồn loạn lo cho mẹ mình ở bệnh viện thì anh đi với Quế Chi, anh có thể cư xử với cô như vậy sao ? Anh đã quên là giữa anh và cô đã có một lễ đính hôn rồi hay sao ?

Bên ngoài, Quế Chi lôi Phú Lâm đi :

– Ba em muốn gặp anh, em đã thú nhận mọi việc với ba rồi, cả việc em có mang. Em đã cho anh thời gian một tháng để dàn xếp với Mai Hân, anh cứ lờ đi.

Tức nước phải vỡ bờ, anh không thể trách em khi đến đây nói mọi việc cho Mai Hân biết.

Phú Lâm bước theo Quế Chi như cái máy, anh không biết mình phải làm gì trong hoàn cảnh này nữa.

Hai người về đến nhà, Phú Lâm dùng dằng chưa muốn vào. Quế Chi nổi giận đẩy mạnh người Phú Lâm :

– Anh đừng có chọc cho em nổi giận. Anh nên nhớ ba anh làm việc cho ba em, em chiếu cố anh, yêu anh là em đã hạ tự ái của mình xuống rồi. Em nổi giận không sao nhưng còn ba, anh hãy coi chừng.

Phú Lâm đành bước vào nhà. Anh cúi chào ông Phát :

– Thưa bác.

– Cậu hãy ngồi xuống đó đi !

Phú Lâm không dám ngồi, anh đứng cúi sâu đầu. Quế Chi hích cùi

chỗ vào hông Lâm :

– Ngồi đi !

Ông Phát xẵng giọng :

– Tôi bảo cậu ngồi thì hãy ngồi đi !

Quế Chi ấn vai Phú Lâm :

– Ba em bảo thì anh cứ ngồi đi, có gì phải sợ đâu.

Phú Lâm ngồi xuống, anh cúi đầu chứ không dám nhìn ông Phát.

Ông chợt vỗ bàn :

– Cậu sợ tôi, vậy mà dám làm cái chuyện động trời như vậy hả ? Tốt nhất trước khi tôi chưa nổi giận, cậu hãy bảo cha mẹ cậu đến đây xúc tiến việc cưới vợ cho cậu:

Quế Chi đã mang thai, đứa con đó là của cậu. Cậu mà không cưới nó, cả gia đình cậu đừng có hòng yên thân.

Phú Lâm ngồi chết lặng. Quả là anh đã sai khi uống nhiều rượu và bây giờ anh phải gánh lấy hậu quả, cưới một người vợ mình không yêu, phụ rẫy Mai Hân.

Rời nhà Quế Chi, anh đến với Mai Hân và quỳ dưới chân cô :

– Em hãy cứ mắng anh đi, bởi vì anh đã phụ bạc em. Người ta bắt anh phải cưới Quế Chi, cô ấy đã có mang, anh không thể không cưới. Tuy nhiên, anh hoàn toàn không nhớ anh đã làm gì nữa, đến lúc tỉnh rượu anh mới biết mình ngủ trong phòng cô ấy. Em hãy mắng anh đi Mai Hân ...

Lúc đó đối với bà Mai Hân, có lẽ tử biệt để chịu hơn là sinh ly. Ngày ông cưới vợ, bà nằm chết lịm trong căn phòng tắm tối của mình, căn phòng từng chứng kiến cuộc tình hạnh phúc của hai người và bây giờ gói kín nỗi đau bị phụ bạc ...Dòng đời vẫn cứ trôi cho nỗi đau hằn sâu.

– Mai Hân !

Phú Lâm hấp tấp chặn đường. Đã lâu lắm, có hơn một năm, anh mới gặp được cô. Giọng anh thật xúc động :

– Lâu quá mới gặp em. Anh có đến nhà nhưng người ta nói gia đình em bán nhà đi rồi. Anh đi tìm mà không ai biết em ở đâu.

Mai Hân cố giấu vẻ cảm xúc của mình, cô lạnh nhạt :

– Anh tìm em làm gì ? Em đã gởi trả đủ nữ trang đính hôn rồi kia mà, còn thiếu món gì sao ?

– Không. Nhưng vì em trả cho anh đủ, mà anh day dứt mãi không thôi. Em nghĩ là anh chung sống với Quế Chi hạnh phúc lắm sao ? Cô ta gài anh, đứa bé không phải là con của anh, có điều nó chết sau

khi sinh. Anh đau khổ vì mất em, em có biết không ?

Mai Hân lắc đầu :

– Giữa chúng ta đã kết thúc, anh nói với em những điều này làm gì, em không giúp được gì cho anh hết.

Phú Lâm tha thiết :

– Anh chỉ xin em một tình bạn thôi.

– Có cần thiết không ?

– Cần. Anh đã làm đơn xin ly hôn, chuyện ly hôn chỉ còn là vấn đề thời gian.

Mai Hân ? Hãy tha thứ cho anh và cho anh cơ hội quay lại.

Mai Hân quay đi. Trong lòng cô tràn đầy những mâu thuẫn. Một năm qua, cô sống mà như đã chết vậy. Chưa bao giờ cô nghĩ mất anh, thế mà ...

– Mai Hân ! Bây giờ em đang ở đâu, hãy cho anh biết. Ba mẹ vẫn mạnh chứ hả em ?

– Mẹ em mất rồi.

Phú Lâm kêu lên thảng thốt :

– Như thế mà anh không biết. Em đau khổ lắm phải không ?

Tất cả những cứng rắn lúc này rơi xuống hết, Mai Hân bật khóc. Phú Lâm ôm lấy cô :

– Mình đi thôi em, xe anh đằng kia.

Phú Lâm kéo Mai Hân đi lại xe, chiếc xe hơi sang trọng. Mai Hân ngỡ ngàng, lúc này cô mới có dịp quan sát Phú Lâm. Anh ăn mặc sang trọng và có vẻ mập mập hẳn ra. Bắt gặp cái nhìn của cô, anh ngạc nhiên :

– Sao hả em ?

– Không.

Mai Hân cắn môi. Cô có nên cho anh biết là anh có một đứa con gái, nó vừa được sáu tháng, cô đang vô cùng túng quẫn, không có sữa cho con bú. Cô ngời vào xe nhìn anh, nghiêm nghị.

– Anh có muốn biết một năm qua em sống như thế nào không ?

– Có, anh rất muốn biết.

– Lúc chia tay với anh, em có mang hơn hai tháng.

Phú Lâm sửng sốt :

– Sao lúc đó em không nói cho anh biết ? Rồi đứa bé đâu, nó là con trai hay con gái ?

– Con gái. Nó được hơn sáu tháng tuổi, em đặt tên con là Hoàn Châu, viên ngọc quý với một ý nghĩa ngày nào đó cha con được sum

hợp nhau.

– Trời ơi !

Phú Lâm kêu lên nghẹn ngào, anh ôm choàng lấy Mai Hân :

– Rồi một năm qua, em làm gì để nuôi con. Mai Hân ơi ! Anh có lỗi với em.

– Ngày em trả sính lễ lại cho anh, ba đưa em và mẹ về quê. Mẹ mất sau đó không lâu, căn nhà bán được không đủ trả nợ. Có một lúc em muốn bỏ đi cái thai, nhưng rồi em không nỡ.

– Cám ơn em đã cho anh một đứa con. Em ở đâu đưa anh về nhà ngay đi ?

Phú Lâm đã sung sướng trước cô con gái xinh như mộng của mình, nó giống anh quá. Anh quỳ xuống bên giường con, run tay sờ lên mặt con. Xin lỗi con, ba đã để cho con và mẹ phải chịu khổ. Ba sẽ lo cho con, ba hứa như thế.

Tình yêu ngày nào trở lại, đêm hội ngộ đầy nước mắt. Mai Hân lại một lần nữa tin tưởng vào Phú Lâm, anh sẽ ly hôn để cưới cô.

– Con có bảo với thằng Lâm chưa, mà hai đứa chẳng có động tịnh gì cả vậy ?

Trước câu hỏi của cha, Mai Hân bối rối cúi đầu :

– Bây giờ Quế Chi không chịu ly hôn, ba ạ.

– Không chịu ly hôn, rồi nó định lấy con làm vợ bé hay sao ? Dứt khoát đi !

Nếu không, lại có thêm một hai đứa con nữa, người chịu khổ là con.

Còn Quế Chi nó để yên cho con sao ?

Làm sao Phú Lâm ly hôn được khi Quế Chi mang thai và một cuộc sống vật chất xa hoa, tiện nghi, công việc, danh vọng ràng buộc Phú Lâm, như một cái thòng lọng, không thể nào dứt ra được. Cuộc tình giữa Mai Hân và Phú Lâm kéo dài théo năm tháng, rồi Quế Chi cũng biết, cô kéo cả đoàn quân đánh ghen đến làm ầm ĩ cái xóm lao động

...

Những ngày đen tối đó, mỗi lần nhớ đến, lòng bà Mai Hân lại quặn đau. Cô vẫn cứ tha thứ cho anh và Phú Lâm vẫn tìm đến. Hai mươi năm đã trôi qua, tình yêu cuồng nhiệt của thời trẻ dại cũng đi qua, còn lại là tình bạn.

Còn Hoàn Châu, từ lúc bắt đầu hiểu biết, cô thẳng thừng đề nghị :

– Con xin ba, ba đừng gặp mẹ con nữa, con không muốn ai có quyền chà đạp mẹ con. Mẹ con đã quá đau khổ.

– Ba chỉ muốn lo cho mẹ con và con.

– Con thà đói nghèo mà tâm hồn thanh thản. Ba có biết trong khai sinh của con ghi tên cha như thế nào không :
vô danh. Ba muốn con phải như thế nào nữa hả ba ?
Những đau khổ chừng như bao giờ cũng đổ lên những người nghèo khó. Bây giờ Hoàn Châu lại mất Phúc, chưa bao giờ cô nghĩ rằng anh yếu mệnh, anh sẽ rời bỏ cô tàn nhẫn như thế. Anh đã bỏ cô mà đi, nỗi đau quá lớn. Nước mắt Hoàn Châu chan hòa :
– Mẹ hãy để con được khóc ! Con tự hành hạ con, bởi vì con mà anh Phúc chết. Phải chi con đừng hẹn anh ấy. Từ nay, mãi mãi hình ảnh anh Phúc sẽ đời đời trong tim con.
Ngoài cánh cửa, một bước chân âm thầm quay gót, bởi đứa con gái của ông luôn từ chối ông. Đó là nỗi đau nặng nề nhất trong đời ông. Sau đêm tân hôn, ông mới biết mình lầm. Tất cả đã quá muộn, ông đã cưới vợ.
Những ngày tháng sống chung quả là nặng nề, ông cố quên hình bóng người xưa, lặng lẽ bù đắp cho đứa con gái. Tất cả đều bị từ chối.
Bà Mai Hân thà sống nghèo chứ không nhận bất cứ thứ gì của ông. Bà luôn nói đã tha thứ cho ông, song ông hiểu đó chỉ là một lời nói, những gì mất đi, không dễ dàng tìm lại được.

Hạt Sương Mong Manh

Chương 4

Việt Hưng lùi lại, bởi cái dáng đứng như pho tượng đá trên gộp đá cao, mái tóc của cô bay bay, một hình ảnh tuyệt vời. Bất giác, anh đưa chiếc máy ảnh lên, cẩn thận bấm mấy cái liên thu hình ảnh sống động đó vào máy ảnh.

Anh cũng kịp nhận ra đó là cô gái áo nhuộm đầy máu, hoảng loạn đưa người yêu của mình đi nhập viện, tiếc rằng vết chém quá sâu, người thanh niên kia đã chết.

Anh không nghĩ là khi mình ra đến vùng biển này lại gặp cô, thế mà lại gặp.

Cô đang đứng như hóa đá, quên cả thế giới hiện thực quanh mình. Buổi sáng nắng lên sớm, biển trong xanh, từng đàn chim bay la đà

trên mặt nước, sóng biển đánh xô vào gộp đá, nước bắn tung lên cao. Thu liền được mấy tấm hình, Việt Hưng đi lại gần, nhưng dường như cô chẳng thấy anh. Việt Hưng khe khẽ :

– Chào cô. Không ngờ lại gặp cô.

Hoàn Châu giật mình nhìn lại, cô gật đầu chào khi nhận ra vị bác sĩ hôm nào.

– Chào anh. Anh cũng đi nghỉ mát ?

– Không ! Gia đình tôi ở đây.

– Thế à ?

Chỉ như vậy thôi, Hoàn Châu lại chìm sâu vào im lặng, nỗi đau mất mát khiến cô trở nên sống khép kín.

– Hoàn Châu ơi ! Con đâu rồi ?

Bà Mai Hân đi từ xa, nhìn thấy Hoàn Châu, bà cười :

– Con ở đây mà mẹ tìm con này giờ. Nâng lên cao rồi, mình về nhà đi con.

– Dạ.

Hoàn Châu trèo xuống gộp đá, cô chào Việt Hưng, rồi cùng đi với mẹ mình.

– Con quen với người đó à ?

– Dạ. Là bác sĩ đã giải phẫu cho anh Phúc, tiếc là không cứu được anh Phúc.

Bà Mai Hân ôm quàng qua vai con gái :

– Con có muốn tắm không ?

– Dạ thôi, con thích ngồi ngắm biển, mẹ ạ Nhìn biển, con nhớ anh Phúc quá mẹ ơi.

– Mẹ biết ... - Bà Mai Hân bóp nhẹ vai Hoàn Châu - Song hãy để phúc ngữ yên đi con ạ. Nó sẽ đau lòng nếu như cứ thấy con sầu não như thế này.

Nước mắt Hoàn Châu ứa ra. Làm sao cô có thể dễ dàng quên anh, khi mà anh rời bỏ cô đi đau đớn như thế.

Việt Hưng nhìn theo hai mẹ con, họ giống như hai chị em. Riêng Hoàn Châu thì giống Minh Thu của anh, rất giống, chính vì điều này mà anh chú ý đến cô.

Nâng máy ảnh lên, Việt Hưng bấm nút cho ảnh rơi ra, những tấm ảnh chụp Hoàn Châu lúc này, anh ngẩn người ra nhìn. Sao Hoàn Châu và Minh Thu có thể giống nhau lạ lùng đến như thế. Anh đưa tay sờ lên gương mặt Hoàn Châu trong ảnh. Minh Thu, anh tìm thấy một người rất giống em. Cô ấy đang sống trong cái tâm trạng của

anh năm năm về trước khi anh mất em, đau đớn chìm lắng và nước mắt.

Cất những tấm ảnh vào túi xách đeo vai, Việt Hưng lững thững đi về nhà.

Bây giờ, anh mới nghe đói vì suốt một buổi sáng lang thang ngắm biển.

– Anh Hưng !.

Anh Thư chạy lao ra, cô bé ôm cánh tay Việt Hưng :

– Từ sáng sớm giờ anh đi đâu vậy ? Lại đi chụp ảnh, sao không rủ em và chị Ngọc Hoa đi với ?

Việt Hưng cười gượng chào Ngọc Hoa :

– Hoa mới đến à ?

– Anh tệ thì thôi, về ngày hôm qua không chịu đến nhà em, sáng sớm ra đã đi mất. May là Anh Thư gọi điện thoại em mới biết anh về mà sang đây.

Việt Hưng chỉ biết im lặng trước lời trách móc và cũng chính như thế, mà anh ít muốn về nhà. Trong trái tim anh chưa thể nào lãng quên hình bóng Minh Thu, cho nên anh không muốn có bất kỳ tình cảm nào với ai, dù anh biết gia đình mình và cả đứa em gái đang cố gán ghép anh vào Ngọc Hoa.

Anh Thư kéo tay Hưng :

– Vào nhà đi anh ? Mẹ có nấu món mì hải sản anh thích đó. Em và chị Hoa cứ đợi anh nên đói bụng nè !

– Em và Ngọc Hoa đói thì ăn đi, anh còn đi tắm nữa.

Gỡ tay em gái ra, Việt Hưng đi luôn vào nhà. Anh vào không định đóng ngay cửa lại.

Bà Anh vui vẻ :

– Con tắm nhanh rồi ra ăn mì nghen Hưng. Ngọc Hoa đợi con lâu rồi.

Việt Hưng lắc đầu :

– Con uống cà phê ngoài quán, chưa muốn ăn bây giờ. Mẹ và Ngọc Hoa cứ ăn trước đi, không cần chờ con.

Việt Hưng đóng ngay cửa lại. Anh thấy quá phiền mỗi khi về nhà.

Chưa tắm vội, Việt Hưng lôi mấy tấm ảnh vừa chụp ra xem, rồi lấy trong ngăn kéo bức ảnh của Minh Thu, họ giống nhau lạ lùng. Tim anh lại bồi hồi nức nở. Minh Thu đã nằm sâu dưới lòng đất lạnh hơn năm năm, nhưng hình ảnh của cô vẫn sống mãi trong tim anh.

Em biết không Thu; cô ấy giống em đến độ làm anh suýt kêu lên, anh cứ đi theo cô ấy và không biết mình đã làm gì nữa. Có phải là

như vậy là anh đã có lỗi với em ? Đừng giận anh !

Minh Thu trong ảnh như cười với Việt Hưng :

Anh ngốc ă, em làm sao giận anh, khi mà anh đã yêu em đến thế. Cô ấy cũng đang mất người yêu và đau khổ như anh vậy.

Cộc Cộc Tiếng gõ cửa làm Việt Hưng giấu vội những tấm ảnh vào ngăn tủ.

Anh đi lại mở cửa. Là Ngọc Hoa. Việt Hưng cố giấu tiếng thở dài :

– Sao em không ở ngoài đó ăn mì với mẹ của anh và Anh Thư đi ?

– Em không muốn ăn khi anh không ăn. Anh Hưng ! Có phải anh không thích sự có mặt của em ?

Việt Hưng cười gượng mở rộng cửa ra :

– Sao em lại nói như vậy ? Tại lúc này anh uống cà phê ngoài bãi biển nên chưa thấy đói – Xưa nay, em biết anh đâu có uống cà phê.

– Không ! Thỉnh thoảng anh cũng uống.

– Ra ngoài ăn sáng đi anh.

– Vậy chờ anh một chút.

– Em nghe Anh Thư nói anh về đến chiều chủ nhật mới đi phải không ?

– Ờ – Vậy lát nữa mình đi Long Hải đi anh Hưng. Anh đừng có từ chối, bảo muốn ở nhà ghen !

– Anh lại muốn những ngày phép của mình được ở trong nhà nghỉ ngơi.

– Anh muốn nghỉ ngơi hay là để nhớ chị Minh Thu ?

Việt Hưng nghiêm giọng :

– Em can thiệp vào đời tư anh quá sâu rồi đó, Ngọc Hoa.

– Chị ấy đã mất năm năm rồi, sao anh vẫn chưa chịu quên vậy ?

Ngọc Hoa nói bằng cái giọng ầm ỨC như cô đang là người yêu của anh vậy.

Việt Hưng bực mình :

– Nhớ hay quên cô ấy là chuyện của anh và quyền của anh.

– Nhưng mà ba mẹ anh và ba mẹ em đã nhất trí cho chúng ta đến với nhau.

– Xin lỗi, năm nay anh đã ba mươi chứ không còn trẻ nít để bị đặt để. Anh cũng muốn nói rõ với em, ngoài Minh Thu ra, anh chưa từng nghĩ đến cô gái nào kể cả em. Cho nên em đừng hy vọng gì ở anh, cũng đừng phí thời gian vì anh.

Việt Hưng bỏ đi ra ngoài. Ngọc Hoa tức mình gieo người xuống ghế.

Cô không dám nghĩ là Việt Hưng từ chối mình thẳng thừng như vậy.

Song cô không tự ái đâu, cô sẽ nhờ người lớn làm áp lực, anh sẽ không chạy thoát cô được.

Một tấm ảnh ló ra ngăn kéo, Ngọc Hoa rút ra xem, cô nhú mày bởi cô gái trong ảnh. Cô ta còn trẻ quá, không thể nào là Minh Thu Ngọc Hoa kéo ngăn tủ ra, cô cầm lên xấp ảnh có cả ảnh Minh Thu. Những tấm ảnh này chụp từ bao giờ vậy ? Có một người giống Minh Thu đến như thế sao ? Tim Ngọc Hoa dội lên hờn ghen ngun ngút ... Cô rút một tấm ảnh giấu vào túi áo của mình.

Vẫn trên gộp đá cao đó, Hoàn Châu ngồi lặng im nhìn ra biển xa trập trùng. Một tiếng chân di động khẽ, Hoàn Châu quay lại.

Cô gật đầu đáp lại cái chào của Việt Hưng.

– Anh lại ra đây à ?

– Còn ngày mai nữa thôi, ngày mốt là tôi phải về Sài Gòn đi làm.

– Vậy à ! Tôi cũng thế. Tôi bỏ việc lâu quá, không khéo họ đuổi việc tôi cũng nên.

Việt Hưng ngồi xuống gộp đá gần Hoàn Châu, giọng anh thật dịu dàng :

– Hồi năm năm trước, khi cô ấy bỏ tôi ra đi tôi cũng rơi vào hoàn cảnh như cô như vậy, sợ còn yếu đuối hơn cô nữa. Tôi đã khóc thật nhiều. Cô xem, có rất nhiều gộp đá mang chữ MT.

Hoàn Châu gật đầu :

– Có, tôi đếm đến hơn hai mươi gộp đá mang chữ MT.

– Là tên của cô ấy đấy, Minh Thu đã bỏ tôi về với Chúa. Cho nên tôi hiểu nỗi đau của cô khi mất anh ấy, tiếc là tôi không cứu được anh ấy giùm cho cô.

Nước mắt Hoàn Châu ứa ra :

– Anh cũng đã làm hết sức mình. Tại tôi và anh ấy không có duyên phận với nhau, số phận anh ấy quá mỏng.

– Tôi có cái này cho cô nè .

– Gì vậy ?

Hoàn Châu ngỡ ngàng cầm lên mấy tấm ảnh.

– Anh chụp tôi từ bao giờ vậy ?

Cô vụt kêu lên khi cầm tấm ảnh của Minh Thu :

– Cái này đâu phải ...

– Là cô ấy đó, cô nhận ra gì không ?

– Tôi giống cô ấy của anh, phải không ?

– Phải, rất giống. Tôi tình cờ nhìn thấy cô trước đó một giờ đồng hồ, khi cô gọi điện thoại ở một trạm điện thoại công cộng. Lúc đó tôi thật

sửng sốt.

Hoàn Châu nghẹn ngào :

– Đó chính là cú điện thoại cuối cùng. Cú điện thoại đã kéo anh ấy ra khỏi phòng làm việc và đi gặp tôi, để rồi mãi mãi Hoàn Châu không nói được nữa. Cô gục mặt lên mấy tấm ảnh mà khóc, đôi vai bé nhỏ theo từng tiếng nấc nghẹn ngào.

Việt Hưng thương cảm. Anh đã từng ở vào tâm trạng này, bất kỳ nhắc nhớ nào về kỷ niệm cũng khiến đau lòng và rơi nước mắt. Anh vỗ nhẹ lên vai cô như chia sẻ. Và như loài lau sậy, cô gục đầu lên vai anh mà khóc. Anh để yên cho cô khóc.

Thật lâu, Hoàn Châu mới bình tĩnh lại, cô ngồi dịch người ra xa.

– Xin lỗi anh.

– Không có gì, chúng ta cùng một tâm trạng mà. Có điều nỗi đau của tôi không còn quá sâu như cô, vì cô ấy đã đi từ năm năm trước.

Ngày hôm qua, nhìn thấy cô đứng lặng yên xuất thần quá, nên tôi đã chụp ảnh, cô không phiền tôi chứ ?

– Không ! Anh cho tôi những tấm ảnh này nghen ?

– Tôi mang ra đây để tặng cô mà.

Hoàn. Châu vụt cười, nụ cười lần đầu tiên kể từ lúc anh biết cô, trông gương mặt cô xinh xắn ngây thơ như một thiên thần. Anh ngần ngại nhìn cô, trong một thoáng rung động.

Hoàn Châu xem kỹ lại mấy tấm ảnh :

– Anh chụp rất đẹp, tôi chưa bao giờ chụp ảnh đẹp như thế này. Mỗi lần đi chơi với nhau chụp ảnh, anh ấy hay trêu tôi là chụp ảnh xấu như ma mút.

– Anh ấy đùa với cô thôi. Đôi khi người ta thích trêu người mình yêu là như vậy đó.

Từ lúc nào, Hoàn Châu và Việt Hưng trở nên thân thiết, như tri kỷ tìm thấy tri âm. Nỗi đau cũng tạm lắng xuống :

Nắng lên cao, hai người đi thả bộ về khu phố trung tâm. Việt Hưng hỏi về quyển luyện :

– Hoàn Châu đang ở đâu vậy ?

– Tôi ở khách sạn Hoàn Mỹ.

– Tôi có xe, hay là ngày mai tôi cho Hoàn Châu và bác gái quá giang. Không phải ngại đâu, vì tôi lái xe và chỉ đi có một mình, cho nên có ai đó trò chuyện cũng đỡ buồn ngủ.

– Vâng, nếu anh nói như vậy, tôi xin được quá giang xe của anh.

Nhưng ngày mai chừng mấy giờ anh mới đi ?

– Chừng khoảng mười giờ được không ?

– Được :

Về đến khách sạn, Việt Hưng dừng lại ngáp ngừng :

– Hay Hoàn Châu để cho tôi lên chào bác gái với, được không ?

– Cũng được. Mẹ tôi thích có người nói chuyện với bà lắm đó.

Việt Hưng nghe lòng vui vui. Có lẽ Minh Thu không trách anh, khi anh vừa tìm thấy niềm vui chân thành trong tình bạn mới.

Tâm trạng vui vẻ, Việt Hưng bước vào nhà. Cả nhà đang nhìn anh với ánh mắt kỳ lạ. Việt Hưng ngạc nhiên, anh cất giọng đùa :

– Hình như nhà mình đang có hội nghị bàn tròn hả mẹ ?

Bà Anh nghiêm mặt :

– Mọi người đang nói đến chuyện của con đấy. Con ngồi xuống ghế đó đi.

Con về ba ngày nay rồi, song con chẳng nói gì đến Ngọc Hoa. Ngọc Hoa khóc với mẹ đấy.

Việt Hưng ngồi xuống ghế, anh nhìn Ngọc Hoa, mắt cô đỏ hoe và hầy còn ướt nước mắt.

Việt Hưng lắc đầu :

– Con đã xác nhận tình cảm của con rồi, con chỉ xem Ngọc Hoa như Anh Thư vậy. Đừng hy vọng ở con bất kỳ điều gì rồi trách con.

– Con nói như vậy sao được ! Cha mẹ hai bên đã nói chuyện với nhau, con cho là chuyện trẻ con hay sao ?

– Con không hề xem là chuyện trẻ con. Năm nay con cũng đã ba mươi, con có toàn quyền quyết định hôn nhân của con, mẹ đừng ép con.

Việt Hưng quay sang Ngọc Hoa :

– Còn em, chắc em đâu có muốn lấy một người chồng không yêu mình, có đúng không ?

Việt Hưng đứng lên toan đi. Bà Anh tức giận :

– Mẹ không tin là con yêu cái cô gái ngoài bãi biển kia, chỉ vì cô ta giống Minh Thu.

Việt Hưng khó chịu ?

– Mọi người theo dõi con hay sao ? Con và cô gái kia mới chỉ là tình bạn mà thôi.

Ngọc Hoa lịm người cay đắng. Từng lời nói của Việt Hưng thật tàn nhẫn, giống như gáo nước lạnh hắt vào mặt cô choáng váng.

Cô có gì kém cô gái kia, mà từ Sài Gòn họ hẹn hò đến đây. Cả ngày anh chỉ biết thơ thẩn ngoài biển để gặp mặt người ta, anh làm cho cô

quá đau lòng.

Đứng vụt lên, Ngọc Hoa bưng mặt chạy đi, Anh Thư lo lắng đuổi theo :

– Chị Hoa, chờ em với !

Còn lại hai mẹ con, bà Anh thở dài :

– Con xem đó, Ngọc Hoa yêu con biết bao nhiêu, tại sao con nỡ cư xử với nó như vậy ? Mẹ muốn con cưới Ngọc Hoa, về Vũng Tàu mở dưỡng đường, có gia đình Ngọc Hoa góp tiền vào. Con tội tình gì phải bon chen ở Sài Gòn lãnh lương bác sĩ một tháng không có bao nhiêu cả. Minh Thu chết đã năm năm rồi, mẹ xin con đừng nghĩ đến nó nữa.

– Con có thể không nghĩ đến Minh Thu. Nhưng nếu mẹ muốn con cưới Ngọc Hoa thì không được, con không yêu cô ấy.

– Vợ chồng có thể trước khi cưới không yêu nhau. Nhưng sau khi cưới, ăn ở với nhau quen hơi bég tiếng cũng nảy sinh tình cảm. Ngọc Hoa có gì không tốt mà con không yêu nó ?

– Cô ấy rất tốt. Có điều con không yêu cô ấy, mẹ đừng hỏi tại sao.

Bà Anh giận dữ :

– Như vậy con quyết đeo đuổi theo cô gái đó ?

– Con và cô ấy chỉ là bạn. Mẹ đừng buộc con, để mỗi khi con gặp mặt Ngọc Hoa, tâm trạng của con thêm nặng nề. Mà đã nặng nề, con sẽ ghét hơn là yêu đó mẹ.

Việt Hưng bỏ đi lên lầu. Anh bắt đầu thấy phiền mỗi khi về thăm nhà. Có phải tại anh quá chung tình nên lãnh cảm với tất cả các cô gái không. Anh thấy mình vui và có một chút gì đó xao xuyến khi đối diện Hoàn Châu, dù anh biết là cô hãy còn quá đau đớn với cái chết của người mình yêu.

Ngọc Hoa đứng từ sau cánh cửa, những lời Việt Hưng nói với mẹ của anh, khiến trái tim cô tan nát. Anh ghét cô là vì như vậy sao ? Nước mắt Ngọc Hoa dâng lên, cô gục đầu sau cánh cửa khóc thầm lặng.

Anh Thư ái ngại ôm qua vai Ngọc Hoa :

– Chị đừng buồn ! Có lẽ tại mẹ em đặt áp lực quá nặng cho nên anh Hai em mới như vậy. Từ từ rồi mẹ em sẽ khuyên anh.

Ngọc Hoa ngẩng lên :

– Em có tin cô gái kia chỉ là bạn của anh Hưng không ?

Anh Thư lúng túng :

– Em không biết nữa.

– Chị muốn đi gặp cô gái đó.
– Coi chừng anh Hưng giận đó chị.
– Chị không nói gì cả. Chị chỉ muốn cho cô ta biết chị là vợ sắp cưới của anh Hưng thôi. Đi với chị !
Ngọc Hoa dứt khoát nắm tay Anh Thư đi, Anh Thư đành đi theo. Cô hồi hộp không biết cuộc đối mặt sẽ như thế nào đây.
Cộc Cộc Tiếng gõ cửa Hoàn Châu ngỡ người phục vụ phòng, nên mở cửa ra, cô nhìn hai cô gái trước mặt mình :
– Hai cô muốn hỏi ai ?
Ngọc Hoa lạnh lùng đưa tấm ảnh cô đã lấy trong ngăn kéo bàn của Việt Hưng :
– Là cô đây phải không ?
Hoàn Châu ngạc nhiên, song cô vẫn gật đầu :
– Cô là người nhà của bác sĩ Việt Hưng ?
Ngọc Hoa hất mặt :
– Tôi là vợ sắp cưới của bác sĩ Hưng. Tôi đến đây cảnh cáo cô, chớ có mối quan hệ với vị hôn phu của tôi. Nếu không, tôi sẽ không tử tế với cô đâu.
– Hoàn Châu ngăn người ra :
– Có lẽ cô hiểu lầm rồi, tôi chỉ xem bác sĩ Hưng như bạn.
– Hãy làm như lời cô vừa nói, vì sẽ không có người phụ nữ nào cư xử tử tế khi mà chồng sắp cưới của họ có mối giao du với người phụ nữ khác. Biết bác sĩ Hưng sắp có vợ rồi, cô hãy chấm dứt những cuộc gặp mặt đi.
Ngọc Hoa kéo Anh Thư đi, Hoàn Châu buồn bực nhìn theo. Cô không thích có những chuyện như thế xảy ra. Đóng cánh cửa phòng, cô mở valy bỏ quần áo vào :
– Mẹ ! Chúng ta về Sài Gòn đi. Cái chết của anh Phúc làm cho con quá đau lòng, con không muốn bị phiền phức.
Bà Mai Hân gật đầu :
– Ừ thì mẹ tùy con. Tuy nhiên, mẹ thấy bác sĩ Hưng là người đàn ông hoàng, có lẽ tại cô vợ sắp cưới quá ghen thôi.
Hai mẹ con thu xếp hành trang, kết thúc sớm cuộc đi nghỉ mát. Xe chạy đi rồi, Hoàn Châu ngồi tựa người ra sau, mắt cô nhắm lại. Cô lại nghĩ đến toàn thân Phúc đẫm máu khi nằm trong lòng cô, nước mắt Hoàn Châu lại âm thầm chảy ...
– Mẹ !
Tiếng mẹ của Phú Văn trong điện thoại làm cho bà Quế Chi sợ hết

hồn, vội nhìn quanh. Trong phòng chỉ có một mình bà. Bà đi lại đóng cửa.

Phú Văn nóng nảy :

– Mẹ có nghe con nói gì không, mà làm thinh vậy ?

– Có, mẹ có nghe. Con đang ở đâu thế Phú Văn ? Mẹ đọc báo thấy đăng tin truy nã con đó. Mẹ lo cho con quá Văn ơi.

Phú Văn gắt gỏng trong điện thoại :

– Mẹ đừng có khóc, nghe con nói đây nè ! Mẹ mau kiếm cho con hai chục triệu.

Bà Quế Chi sững sốt :

– Số tiền và vàng hôm đó, con mang theo đâu có ít, chưa bao lâu mà con xài hết rồi sao ?

– Mẹ cho là nhiều lắm sao ? Mẹ có biết một viên Estacy bao nhiêu tiền không ? Bốn trăm ngàn đồng một viên. Con phải nuôi tụi tham gia chém chết thằng Phúc. Con không nuôi, tụi nó chém con như chém thằng Phúc vậy.

Bà Quế Chi kinh hoàng :

– Văn ơi ? Con sống với những người như vậy sao con ?

– Ngày mai, mẹ gom được bao nhiêu tiền thì đưa cho con. Con cần năm chục triệu để theo tụi nó trốn qua Thái Lan. Mẹ không muốn con đi tù chứ ?

Bà Quế Chi ghen ngào :

– Mẹ không muốn.

– Được rồi ! Sáng mai, con sẽ gọi điện thoại, rồi mẹ mang tiền đến địa điểm hẹn con cho biết sau. Phải có tiền đó, mẹ rõ chưa. Nếu không, mẹ sẽ không còn trông thấy con nữa đâu.

Máy bị dập, bà Quế Chi hoảng sợ kêu lên :

– Văn ! Văn ! Con nghe mẹ nói nè ...

Máy bị cắt, chỉ còn tiếng tút tút. Bà thở dài bỏ máy xuống. Năm chục triệu rồi bao nhiêu nữa, liệu Phú Văn có đi thoát. Bà thấy lạnh người, khi nghĩ đến bọn giang hồ có thể chém chết Văn khi không có tiền cho chúng.

Bà đi lại kéo cánh cửa ra, suýt một chút nữa bà hét lên, vì ông Lâm đứng nơi cửa, ông nghiêm khắc nhìn bà.

Bà trừng mắt lại :

– Ông làm tôi có cảm giác như ông là ma vậy.

– Bà có điều khuất lấp nên giật mình tưởng tôi là ma. Tôi hỏi bà, thằng Văn đang ở đâu vậy ?

– Tôi không biết.

– Nó lại bảo bà đưa tiền cho nó chứ gì ? Một cái xe, tiền và vàng chun đầy một tháng đã bay vèo đi, rồi bà sẽ đưa cho nó bao nhiêu nữa ?

– Bao nhiêu thì bao nhiêu, tôi không thể để bọn người kia chém chết con mình, khi nó không có tiền đưa cho bọn chúng.

– Tốt nhất, bà hãy nói nó ở đâu, khuyên nó ra đầu thú để hưởng lượng khoan hồng, hơn là khi bị bắt sẽ lãnh án tử hình.

Tử hình ! Bà Quế Chi gần như muốn ngất đi vì hai cái chữ ghê gớm ấy. Bà ôm choàng lấy ông, khóc òa :

– Tôi không muốn con chết. Ông ơi, ông hãy nghĩ cách cứu con, nó cũng là giọt máu của ông !

Ông ôm lấy bà. Lúc này có trách bà yêu con mù quáng cũng bằng thừa. Ông cũng có một phần lỗi, khi bỏ mặc bà trong việc dạy dỗ con.

– Chính vì lo cho nó mà tôi muốn bà nói thật với tôi, nó đang ở đâu ?

– Nó không chịu nói là nó đang ở đâu, chỉ nói là ngày mai nó sẽ gọi điện báo chỗ cho tôi biết để đưa tiền cho nó.

– Như vậy tốt rồi.

Bà Quế Chi lo sợ :

– Ông sẽ làm gì với con mình vậy ?

– Tôi không phải vừa nói với bà, thà nó ra đầu thú để được sống, hơn là bọn người kia chém nó chết, hoặc nó bị bắt và cái án tử hình không tránh khỏi.

Bà khóc nức trong lòng ông. Tất cả mọi thứ ông vừa nói, bà đều không muốn. Tuy nhiên bây giờ không phải là việc bà muốn hay không muốn Phú Văn chỉ có mỗi một con đường để đi đầu thú để hưởng lượng khoan hồng.

Tín Cồ hất mặt:

– Mà nói là mẹ mày mang tiền đến ?

– Ừ Tao hẹn ngoài Bưu điện nhà thờ Đức Bà. Ngày chủ nhật, người ta đi lễ đông, sẽ không ai phát hiện ra bọn mình.

Phú Văn khẩn thiết :

– Mày tin tao đi, mẹ tao rất thương tao.

Tín Cồ im lặng, dù tin hay không tin đi nữa, hẳn cũng phải để Phú Văn đi nhận tiền, những đồng tiền cần như con cá sống phải có nước vậy.

Đồng hồ chỉ tám giờ, cả bọn quyết định ra đường. Thăng Mạnh chờ

Phú Văn, ngực trang bằng cái nón kết sùm sụp như dân buôn bán nhà nghèo, mặt đeo khẩu trang. Hai chiếc len lỏi chạy giữa dòng xe đông đảo trên đường, ngày chủ nhật.

Bà Quế Chi nóng lòng đi đi lại lại trước cửa bưu điện trung tâm, tay ôm chặt túi xách tiền vào ngực. Bà không biết là tốp công an chìm đang bao vây chặt chẽ khu nhà thờ Đức Bà và Bưu điện.

Phú Văn bảo Mạnh vòng xe một vòng không thấy động tĩnh, mới vòng xe đến trước mặt bà Quế Chi.

– Mẹ !

Phú Văn gọi khẽ, khẩu trang vẫn che hơn nửa gương mặt, song bà Quế Chi vẫn nhận ra Phú Văn. Bà mừng rỡ :

– Văn ! Con ...

– Có tiền chưa ? Mẹ đưa cho con mau lên !

– Có Nhưng con sẽ ở đâu Văn ?

– Đứa đây !

Phú Văn chồm tới giật phăng túi xách trên tay mẹ mình, bà Quế Chi giật nảy người lùi ra sau :

– Phú Văn ! Hay là con đi đầu thú đi? Ba con ...

– Đồ ngu ! Đầu thú đáng chết hay sao ? Có phải bà đã nói chuyện cho ông biết ? Đưa tiền đây !

Phú Văn tổng một đập vào người mẹ mình để giật cái túi xách tiền. Hắn giật được, chưa kịp tháo chạy thì những họng súng đen ngòm chĩa vào hắn :

– Phú Văn ! Anh đã bị bắt, mau đưa hai tay lên đầu !

Phú rưng rờ buông rơi túi tiền, cả Mạnh nữa, hắn rú ga xe toan tháo chạy, những người công an lao tới khóa tay hắn, cái còng số tám bập vào phía sau xe của Tín Cồ vừa quay đầu cũng bị chặn lại, tất cả bị bắt.

Phú Văn gào lên căm hờn :

– Đồ khốn nạn ! Bà có phải là mẹ tôi không hả ? Tại sao bà báo công an ?

Ông Lâm hiện ra nghiêm khắc :

– Là chính ba báo công an. Con nên tỉnh ngộ đi. Con đã quá sai lầm rồi.

Phú Văn gào lên như người điên :

– Tôi không muốn ở tù, tôi không muốn. Thả tôi ra !.

Phú Văn bị đẩy mạnh lên xe buýt bùng, hắn hiểu tất cả những thú vui chơi trụy lạc đã kết thúc.

Hạt Sương Mong Manh

Chương 5

Cộc cộc Việt Hưng gõ cửa khá lâu, bên trong vẫn im lặng. Còn chưa biết làm sao, người quản lý khách sạn đi qua, Việt Hưng vội giữ lại :
– Anh ơi ! Làm ơn cho tôi hỏi, có phải hai mẹ con người thuê phòng này đã ra chợ ?

Người quản lý nhú mày :

– À, không ! Cả hai mẹ con trả phòng lúc hai giờ trưa, họ nói là đi về Sài Gòn.

Việt Hưng ngăn người ra. Mới buổi sáng khi Việt Hưng vào phòng nói chuyện Hoàn Châu nói với anh, ngày mai cô mới về. Cô còn hẹn quá giang xe của anh nữa kia mà. Sao bây giờ, cô có thể đi mà không có một lời từ giã anh ?

Cám ơn người quản lý, Việt Hưng rời khách sạn. Tình cờ gặp lại cô lần thứ ba, anh xem như đó là một định mệnh. Cô đã đi. Liệu anh và cô có còn gặp nhau nữa không ?

Việt Hưng mang gương mặt buồn hiu về nhà. Nếu đã như thế, anh cũng không muốn lưu lại thành phố biển này làm gì. Một tình cảm vừa nhuộm lên sao lại tan đi như bột nước đầu ghềnh.

Việt Hưng quay về nhà, anh gom hết quần áo vào valy nhỏ đi xuống. Bà Anh ngạc nhiên :

– Sao con nói là trưa mai mới đi ?

Việt Hưng lắc đầu :

– Con có việc cần phải đi mẹ ạ.

Anh Thư tức mình chen vào :

– Chứ không phải là vì cô ấy đã bỏ đi về Sài Gòn nên anh vội chạy đi ?

Việt Hưng sửng sờ :

– Anh Thư ! Có phải em đã đến khách sạn nói cái gì đó xúc phạm đến người ta ?

Anh Thư sợ hãi cúi đầu. Trong một lúc tức tối giùm cho Ngọc Hoa, cô đã bật lên nói cái sự thật không nên nói. Về sợ hãi của em gái làm cho Việt Hưng nổi giận, anh chụp vai Anh Thư lắc mạnh :

– Em đã xúc phạm gì đến người ta rồi hả ? Anh thật không ngờ em

quá hồ đồ. Em đã nói cái gì rồi hả ?

– Chị Ngọc Hoa nói chứ không phải em. Chỉ nói chỉ là vợ sắp cưới của anh, yêu cầu cô ca đừng có gặp anh nữa.

Việt Hưng đưa hai tay lên đầu, anh chán nản nhìn mẹ mình :

– Con van mẹ đừng có tiếp tay cho Ngọc Hoa nữa, nếu như mẹ còn muốn con về nhà này.

Buông Anh Thư ra, Việt Hưng hăm hăm đi ra xe. Anh ngồi vào lái vụt mạnh đi, mặc cho bà Anh gọi thất thanh :

– Việt Hưng ! Tối rồi, con còn đi đâu nữa ?

Ngọc Hoa vừa nhô mình qua cửa quẹo, cô đau đớn nhìn theo xe Việt Hưng.

Anh đi đâu mà lái xe đi vùn vụt như tức giận ai, có phải cô gái đó đã gặp Việt Hưng nói gì đó ?

– Tại em nghe lời chị nên anh Hai bỏ đi về thành phố.

Ngọc Hoa giận dữ :

– Cô ta gặp anh Hưng mét thót gì rồi sao ?

– Không ! Cô ta cùng mẹ về Sài Gòn, chính vì vậy mà anh Hưng muốn nổi điên lên.

Ngọc Hoa đứng chết lặng. Như vậy quá rõ ràng, anh đã yêu cô gái ấy, anh đã quá nặng tình cùng người ta. Chưa bao giờ Ngọc Hoa thấy mình đau khổ đến như thế. Việt Hưng ! Sao anh có thể chà đạp lên tình cảm của em đến như thế.

hả ?

...

Việt Hưng lái xe đi trong cơn giận ngút ngàn. Nhưng rồi lái xe đi một lúc, gió mát làm cho Việt Hưng dịu đi cơn điên trong lòng mình. Thôi thì nếu có duyên, tôi và em sẽ gặp lại, còn vô duyên xem như cả đời không trông thấy nhau nữa.

Bao giờ tôi sẽ gặp lại em ? Lâu lắm, từ ngày mất Minh Thu, đây là lần đầu tiên Việt Hưng thấy mình xôn xao và gần như có lửa, đất cháy trái tim anh.

Nhớ em âm thầm và nóng bỏng Nửa muốn dạo vòng nữa lại ngồi yên Giống như kẻ đi thuyền trên sóng biển Đứng chỗ nào cũng thấy chao nghiêng ...

Làm sao có thể tìm thấy em ? Vừa gặp em, sao tôi có cảm giác mình có duyên nợ với nhau. Tôi đã quên người yêu cũ của mình rồi hay sao “Minh Thu Hãy tha thứ cho anh. Bởi vì em đã lẫn lộn giữa anh và cô ấy.”.

Hai án tử hình và án dành cho Phú Văn hai mươi năm. Nhã Phương thần thờ rời tòa án. Dù họ có chết đi nữa, cô vẫn không tìm thấy 1ai anh trai của mình, bây giờ chỉ có một mình cô bơ vơ.

– Nhã Phương !

Hoàn Châu định chạy theo Nhã Phương, đáng cô bé đi thất thế kia khiến cho cô thấy lòng đau như cắt. Song từ hàng ghế bên dưới, bà Quế Chi đang ngất trên tay ông Lâm, bà chịu không nổi cái án đối với Phú Văn. Hai mươi năm Phú Văn bị sống cách biệt với bên ngoài, bà đâu còn sống đến ngày đó, để đón con mình về nhà.

Ông Lâm kêu lên.

– Hoàn Châu ! Con giúp ba với !

Không nỡ bỏ mặc cha, Hoàn Châu đành phụ ông lay tỉnh bà Quế Chi dậy. Cả tòa án chộn rộn. Phú Văn cúi đầu, hai tay bị còng anh ta bước đi theo hai người công an áp giải mình. Cái án hai mươi năm hãy còn quá nhẹ cho anh ta. Lên xe, Phú Văn nhìn thấy Nhã Phương, cô đang nhìn anh bằng đôi mắt thù hận. Cô mất tất cả chỉ vì anh ta, lẽ ra anh ta phải ngồi ở cái án tử hình kia.

Chiếc xe bí bùng chở Phú Văn đi rồi, Nhã Phương mới lếch thếch đi. Cô vẫn chưa quân bình cho tâm hồn của mình, sau những trận bão giông của cuộc đời. Những ngày sắp tới Nhã Phương không biết mình sống ra làm sao nữa, cô không có can đảm đi học hay gặp lại người quen của mình ở đâu, người ta cũng nhìn cô bằng đôi mắt thương hại, cô gái bị chính người yêu của mình làm nhục, cùng với những tên bạn mất dạy sa đọa của anh ta.

Có một lúc, Nhã Phương đã trèo lên tận tầng lầu ba mươi ba của một khách sạn, cô nhìn xuống đường, người ta bé nhỏ như con kiến. Từ trên độ cao đến chóng mặt, cô không có can đảm buông mình ra ngoài vòng cửa kiếng đó, buông tay cho mình rơi xuống, thịt nát xương tan. Cô vẫn sống, sống dật dờ, không phương hướng và không ngày mai. Cũng như Nhã Phương đang tự hủy hoại mình bằng rượu và thuốc lá, hai thứ đó giúp cô quên trong những cơn say túy lúy.

Một chiếc xe áp sát vào, Nhã Phương giật mình nhìn lên, cô nhú mào giọng xằng :

– Muốn gì ?

Trái với thái độ của cô, Việt Hưng mỉm cười :

– Cô quên tôi rồi à ? Tôi là bác sĩ bệnh viện ... trong lần anh của cô

...

Nhã Phương xua tay cắt lời Việt Hưng :

– Tôi nhớ rồi. Nhưng anh muốn gì ở tôi ?

Một câu hỏi bất lịch sự, song Việt Hưng không phiền. Anh bước xuống xe :

– Cô về nhà phải không, tôi giúp cô đưa cô về nhà.

Nhã Phương ngăn người ra. Cô còn gì để mất hay e sợ. Trong cái tâm trạng bất cần ấy, Nhã Phương gạt đầu :

– Nếu anh có thành ý, tại sao tôi không nhận.

– Vậy cô lên xe đi !

Nhã Phương thản nhiên leo lên xe ngồi vào cạnh tay lái. Việt Hưng đóng cửa lại. Xong, anh đi vòng qua ngồi vào trước vô lăng :

– Nghe nói tòa sắp xử vụ án của anh cô.

Nhã Phương cười gằn :

– Xử rồi, vào sáng nay. Tôi đang tức giận, anh biết không ? Lẽ ra anh ta là tên chủ mưu, anh ta phải bị tử hình mới đúng. Tại sao nhân nhượng ? Vì anh ta vừa bước sang cái tuổi mười tám ư ? Giá mà tôi đâm vào tim anh ta những nhát dao lút cán kia, tôi mới vừa lòng.

Việt Hưng đặt tay lên vai Nhã Phương :

– Dù sao anh ta cũng phải chịu sự trừng phạt của pháp luật rồi, bằng cả cuộc đời trai trẻ của anh ta, cái tuổi thanh niên tốt đẹp. Còn em, hãy quên những điều không vui đó mà vui sống. Có như vậy, anh Hai em mới vui lòng bên kia thế giới.

Nhã Phương bưng mặt, nước mắt cô tràn ra :

– Tôi phải sống như thế nào đây ? Anh không thể nào biết đâu. Ngày nào tuy chỉ có hai anh em, dù bận việc như thế nào đi nữa, anh ấy cũng về lo lắng săn sóc cho tôi. Cũng có lúc tôi mê chơi quá, bị đánh đòn, nhưng rồi anh ôm tôi vào lòng :

Mình chỉ có hai anh em, anh thương em, nhưng em cũng phải biết thương anh. Vậy mà bây giờ anh trai tôi đành bỏ tôi.

Việt Hưng chỉ còn biết ngồi nhìn Nhã Phương khóc. Cái chết của chàng trai đó để lại nỗi đau và thương nhớ cho bao nhiêu người cũng như anh từng đau khổ và tiếc nhớ Minh Thu vậy, cho nên Việt Hưng hoàn toàn thông cảm. Anh lấy chiếc khăn giấy đưa cho cô :

– Em lau nước mắt đi, anh đưa em về !

Nhã Phương cầm lấy, cô nhìn Việt Hưng bằng đôi mắt biết ơn.

– Anh lái xe đi đi. Bỗng dưng rồi em bắt anh buồn theo em.

– Anh cũng từng ở hoàn cảnh như em, mất một người thân quá là đau đớn tột cùng:

Việt Hưng mở công tắc đèn máy rồi vào sổ cho xe lăn bánh. Anh đang nghĩ đến Hoàn Châu, cố lẽ sáng nay cô cũng rất đau buồn trong phiên xử này. Ngập ngừng một lúc, Việt Hưng mới ướm lời :

– Còn cô Hoàn Châu ... sáng nay, cô không đi với em sao ?

Nhắc đến Hoàn Châu, Nhã Phương nổi giận ngay :

– Anh đừng có nhắc đến con người đó mà em nổi giận.

– Sao ? Anh thấy cô ấy cũng rất đau khổ trong cái chết của anh trai em ?

– Rồi cô ta sẽ quên nhanh chóng. Hừ ! Kẻ chủ mưu giết anh trai em, làm hại em hóa ra là em cùng cha với cô ta:

Cả đời em không nhìn cô ta, đến nhà là em đóng cửa đuổi đi tức khắc.

Việt Hưng lắc đầu :

– Em cư xử như vậy không phải rồi. Người có lỗi là em của cô ấy, cô ấy đâu có muốn, vì chính bản thân của cô ấy cũng đau khổ vì mất anh trai của em:

Nhã Phương giận dữ :

– Mất anh trai em thì đã sao ? Rồi thời gian nào đó cô ta sẽ quên anh của em.

Chỉ có em là cả đời mất anh trai của mình, cứ về nhà nhìn bàn thờ anh ấy là em không chịu nổi.

Nhã Phương lại khóc, Việt Hưng nắm tay cô bóp nhẹ.

– Anh hiểu và hoàn toàn thông cảm với em. Nhà em ở đâu, chỉ đường cho anh lái xe.

– Anh quẹo sang trái đi rồi đi thẳng.

Đưa cô về tận nhà, Việt Hưng an ủi :

– Nếu em cần gì cứ đến bệnh viện hoặc phone cho anh theo số điện thoại này, anh sẽ giúp em. Có một điều, anh muốn em đừng cảm đối diện sự thật, khi không còn anh trai của em. Hãy sống cho tốt em ạ.

Nhã Phương làm thinh. Không ai có thể làm cho cô quên đi những đau đớn và kinh hoàng cô đã và đang chịu đựng, nhưng dù sao tấm lòng chân thật của anh trong lúc này cho Nhã Phương phần nào an ủi và người đi trên sa mạc mông mênh chợt nhìn thấy biển nước.

Vừa tỉnh lại, nhìn thấy Hoàn Châu ngồi bên cạnh mình, bà Quế Chi hất mạnh Hoàn Châu ra :

– Cô đi đi, đừng giả bộ cái trò mèo khóc chuột nữa ! Tôi đã năn nỉ cô rồi mà, đừng khai những điều bất lợi cho Phú Văn, vậy mà cô vẫn khai.

Quay sang chồng, bà quắc mắt :

– Tôi nghe lời ông bảo con trai tôi ra đầu thú, để bây giờ nó chịu cái án hai mươi năm, con tôi đi tù những hai mươi năm, ông vừa lòng ông chưa hả ?

Bà khóc ầm lên gọi tên Phú Văn :

Đúng là mẹ đã sai, đã sinh ra con để cho con có một người cha bất nhân, nhất định đẩy con vào tù. Mẹ sẽ thay con nguyên rửa ông ta cả đời.

Ông Lâm tức giận quát tướng lên :

– Sao bà không chịu nhìn vào cái sai của bà. Chính việc quá nuông chiều, muốn ngăn nào được ngăn đó, nên ngày nay nó như vậy. Hăm hiếp em gái, thuê giang hồ chém chết anh trai người ta, bà chưa thấy kinh hoàng cho những hành động tà trời của con mình hay sao. Phải, tôi cũng ân hận cả một đời, khi để cho cha của bà ép buộc tôi cưới bà.

Mọi thứ như nổ bùng lên, bà lao vào đánh ông. Hoàn Châu đứng dậy, cô đi luôn ra đường. Những điều này không liên quan đến cô, dù rằng ông là người tạo ra cô, nhưng có lẽ đó chỉ là điều ngoài ý muốn.

Ra đến ngoài rồi, nhìn dòng xe cộ chạy trên đường, Hoàn Châu có cảm giác cô cưỡi được gánh nặng trên vai. Cô gọi xe đến chùa để thả nén nhang cho Phúc. Nhìn bức ảnh của anh, Hoàn Châu không sao cầm được nước mắt. Có bao giờ anh ngờ rằng mình chết trẻ và để lại đau đớn cho những người ở lại ?

Những kỷ niệm ngọt ngào từng có với nhau, xéo xắt trái tim Hoàn Châu. Anh đang ở nơi nào thế anh Phúc ? Anh cố nhìn xuống để thấy những kẻ hại chết anh sáng nay bị trừng phạt, Còn em thì cả đời thương nhớ anh. Anh hãy nói với Nhã Phương, rằng em vô tội trong cái chết của anh, có được không anh ?

Anh không chịu nói ư? Chính vì vậy mà Nhã Phương thù ghét em, nó xem em giống như Phú Văn. Em thật sự muốn gần gũi với Nhã Phương. Nó không có ai hết. Em hơn Nhã Phương ở chỗ em có mẹ. Anh hãy nói là em nên làm gì hả anh ?

Chỉ có tiếng gió và mùi hương trầm của nhang thoang thoảng để Hoàn Châu chìm sâu vào nỗi buồn vô tận.

Rời chùa, Hoàn Châu đến nhà Nhã Phương, dù cô biết Nhã Phương không muốn nhìn thấy cô.

Quả thật, vừa trông thấy Hoàn Châu, Nhã Phương toan đóng ập cửa

lại, Hoàn Châu cố giữ lấy đẩy ngược vào :

– Chị van xin em, hãy cho chị vào nhà. Tại sao chúng mình không thể là chị em như ngày nào.

Nhã Phương lạnh lùng :

– Làm sao tôi có thể xem chị như ngày nào, khi chị là chị ruột của cái kẻ làm cho anh em tôi xa lìa nhau vĩnh viễn. Tôi có thể chấp nhận cuộc đời mình bị chà đạp, nhưng mà tại sao hẳn không buông tha cho anh em của tôi vậy ? Nhìn thấy chị là tôi nhìn thấy hẳn, tôi tởm lẫm. Chị đi đi, chị cũng là cái thứ dòng máu lạnh hôi.

Hoàn Châu gục mặt vào cánh cửa khóc nghẹn ngào :

– Chị xuất thân từ dòng máu tanh hôi, tuy nhiên chị không có lỗi trong cái chết của anh Phúc. Tại sao anh Phúc đã cấm em đi gặp Phú Văn, em vẫn cứ gặp ? Chị nói là nói như vậy thôi, mọi việc đã xảy ra, cả em lẫn chị đều phải nhận chịu cái hậu quả đau lòng. Chị chỉ xin em cho chị được ở bên em, gần gũi với em mà thôi.

– Còn tôi thì chẳng bao giờ muốn gặp chị. Chị đi đi !

Lần này Nhã Phương dữ dằn xô hắt Hoàn Châu ra, đóng ập cửa lại.

Bên ngoài, Hoàn Châu khóc bên trong Nhã Phương cũng thế.

Cô chụp chai rượu trên bàn ngửa cổ ra mà tu một hơi dài. Chỉ có rượu mới cho cô cảm giác quên và chơi vơi, chơi vơi mãi.

Hoàn Châu gạt nước mắt, cô thất thểu quay ra :

– Cô Hoàn Châu !

Việt Hưng mừng rỡ kêu lên. Anh lao đến giữ chặt tay cô, như là sợ cô trốn đi mất.

– Tôi biết là sẽ gặp cô ở đây mà.

Hoàn Châu rút tay lại :

– Sao anh cũng có mặt ở đây vậy ?

– Tôi gặp Nhã Phương trên đường và đưa cô ấy về nhà. Cô gặp Nhã Phương chưa ?

Hoàn Châu lắc đầu héo hắt :

– Nó không còn muốn gặp tôi nữa bởi vì tôi là chị của tên thủ phạm.

Việt Hưng kêu lên :

– Đâu phải cô muốn như thế. Ngay cả cha mẹ của cô, sinh con chứ ai sinh được tâm tính.

– Tôi đau khổ lắm anh biết không. Tôi biết Nhã Phương có một mình, nó sẽ sống làm sao đây ? Tôi thật sự lo cho nó. Tuy nhiên nó lại xem tôi như kẻ thù.

Việt Hưng an ủi :

– Vết thương còn quá mới, có một ngày Nhã Phương sẽ nhìn cô với cái nhìn khác.

– Anh quen Nhã Phương à ?

– Thì cũng như cô vậy, có điều tôi biết Nhã Phương chịu nghe lời tôi. Hoàn Châu vui mừng ?

– Như vậy ... anh có thể giúp giùm tôi, an ủi và bảo ban Nhã Phương ?

– Được, điều này tôi sẽ giúp cô.

Hoàn Châu vui đến độ chụp tay Việt Hưng nắm lấy, quên cả sự dè dặt :

– Cám ơn anh.

– Không có gì ! Tôi muốn được xem Nhã Phương như em gái của tôi. Rồi làm như sức nhớ chuyện không vui ở Vũng Tàu, Việt Hưng ái ngại :

– Hôm ở Vũng Tàu, xin lỗi Hoàn Châu nhen, em gái của tôi đã hồ đồ xúc phạm cô.

Hoàn Châu cười buồn :

– Có gì đâu ! Vợ sắp cưới của anh cô ấy bảo vệ hạnh phúc của mình là đúng.

Việt Hưng kêu lên :

– Cô ấy không phải là vợ sắp cưới của tôi, là do cô ấy muốn nói như thế. Tôi đã vì chuyện ấy mà giận dữ bỏ về Sài Gòn.

– Anh không nên vì tôi mà giận cô ấy.

– Không ! May là chưa là gì của tôi cả mà cô ta còn như thế. Nếu là vợ tôi, còn hồ đồ đến đâu nữa. Chẳng bao giờ tôi có tình cảm được.

Việt Hưng lảng ra :

– Bây giờ Hoàn Châu đi đâu, tôi đưa cô đi !

– Anh không vào nhà Nhã Phương sao ?

– Không.

– Cám ơn anh có nhã ý đưa đón, song tôi muốn một mình. Anh hãy giúp tôi lo cho Nhã Phương giùm.

Hoàn Châu vẫy chiếc taxi chạy trở tới, mở cửa leo lên, Việt Hưng đứng tần ngần nhìn theo. Anh biết cô không muốn gặp anh, tuy nhiên có thể vì Nhã Phương mà cô sẽ quay lại, anh mong chờ ngày đó đến. Bởi anh mong gặp cô đến cháy lòng. Mình muốn gặp Hoàn Châu vì cô ấy hay là vì cô là hình ảnh của Minh Thu ? Việt Hưng tự hỏi mình nhiều lần như thế, một câu hỏi không dễ dàng có đáp án.

– Em đừng uống rượu nữa !

Việt Hưng giật ly rượu trên tay Nhã Phương, anh nghiêm khắc :

– Nếu em đã xem anh là anh, thì đừng dẫn sâu vào con đường này nữa. Em mới mười tám, tuổi ngây thơ và hồn nhiên, em hãy nên trở lại học đường.

Nhã Phương lắc đầu chán chường :

– Nếu anh khuyên em đi tự tử, em sẽ nghe lời anh, hơn là khuyên em trở lại học đường. Em là cái đứa mặt dày khi trở lại trường học. Còn đi làm việc, em mới vừa học hết lớp mười hai, anh bảo em đi làm gì đây ?

– Em có thể đi học nghề, một cái nghề nào em muốn. Em vừa có một cái nghề nuôi sống bản thân mình, vừa không phải chìm sâu vào con đường không lối thoát. Em đã thấy cái gương sa đọa rồi mà, sao em còn muốn dẫn sâu vào ?

– Em cô đơn quá anh hiểu không ? Ai còn yêu thương một cô gái từng bị làm nhục như em ?

– Em đừng quá bi quan ! Khi một người nào đó yêu em thành thật, là anh ta quên được sự bất hạnh của em.

Nhã Phương bưng mặt khóc nghẹn ngào.

Việt Hưng nhẹ kéo cô vào ngực mình :

– Hãy nghe lời khuyên của anh ! Em xem, em uống rượu hay hút thuốc có lợi ộc gì đâu. Rượu và thuốc là hai thứ dẫn người ta vào con đường tự hủy hoại bản thân mình. Em còn quá trẻ, hãy dừng lại, anh xin em !

Nhã Phương dịu lòng. Thật ra, cô đâu có quá cô đơn. Cô còn có Việt Hưng, anh luôn quan tâm lo lắng cho cô. Cô không muốn biết xuất phát từ cái gì mà anh lo lắng săn sóc cho cô.

Việt Hưng vuốt mái tóc Nhã Phương cho ngay lại, anh lau nước mắt cho cô :

– Em hãy cho anh biết năng khiếu của em, anh sẽ giúp em đi học một ngành chuyên.

Nhã Phương thần thờ :

– Ngày ấy anh Hai em muốn em là một cô giáo, nhưng em lại thích mình là một chuyên viên thời trang, một nhà thiết kế.

– Vậy thì em đăng ký học ngành đó đi. Em hãy đứng thẳng người lên, không ai cười khinh mình cả đời, nếu mình quyết vượt lên phần đấu. Nếu như em sống tốt, anh nghĩ rằng bên kia thế giới, hẳn anh Phúc sẽ mỉm cười vì một Nhã Phương anh ấy hằng yêu quý đã vươn lên cao được.

Nhã Phương cảm động :

– Cám ơn anh đã cho em lời khuyên. Nếu không có anh, em thực sự thấy mình như rơi xuống chín tầng địa ngục vậy.

Việt Hưng đùa :

– Em không rơi, có nghĩa em còn ở trên cao. Vậy hãy đứng cho vững, nếu không, anh cũng nhất định kéo em bay lên đó.

Câu nói đùa của Việt Hưng làm Nhã Phương bật cười, Việt Hưng kêu lên :

– Khi em cười, trông em dễ thương thật đó Nhã Phương.

Một câu nói thật lòng, nhưng làm xao xuyến cả trái tim Nhã Phương. Chưa có ai cho cô một tình cảm thiết tha đến như thế.

Việt Hưng dịu dàng :

– Để anh liên hệ rồi đi ghi danh cho em học. À ! Em có tiền tiêu không ?

– Dạ có. Mỗi tháng, em vẫn có tiền 1 lương tử tuất trợ cấp của anh Hai, họ chu cấp cho em ăn học.

– Như vậy là tốt rồi. Em phải sống cho xứng đáng với đồng tiền ấy, biết không ?

– Dạ. . .

Chiều nay, Việt Hưng gặp Hoàn Châu với niềm vui, vì anh kéo Nhã Phương về với con đường ngay. Hoàn Châu kêu lên :

– Có phải anh đã thuyết phục được Nhã Phương ?

Việt Hưng mỉm cười :

– Cô ấy chịu đi học nghề. Rồi cô ấy cũng tỉnh táo để sống tốt.

– Anh Hưng !. phải nói là em mang ơn anh. Nếu không có anh, em không biết làm sao giúp Nhã Phương sống tốt nữa.

– Mang ơn anh thì đãi anh ăn cơm tối nay đi.

– Sẵn sàng. Anh muốn ăn cơm gì anh Hưng ?

Việt Hưng nghe lòng mình nao nao khi bắt gặp nụ cười hiếm hoi không trọn vẹn của cô. Mỗi chiều được gặp cô và nhìn thấy cô đủ cho anh ấm lòng, cuộc đời không quá quạnh hiu.

Anh trả lời cô thật khẽ :

– Mình đi ăn cơm có canh chua và cá kho tộ đi.

– Ờ Em cũng thích hai món đó.

– Còn một điều nữa mình đi một xe thô nhện !

Hoàn Châu lại cười :

– Không sao, em tiết kiệm xăng.

– Và để dành tiền giúp Nhã Phương, phải không ?

Hoàn Châu gật đầu. Cô thấy vui vì mình đã làm được một chút việc, dù là nhỏ nhoi cho Phúc thay anh lo lắng cho Nhã Phương.

Việt Hưng lái xe đi, anh có cảm giác như mình vừa thắng trận vậy, được gặp mặt Hoàn Châu, bây giờ cô còn ngồi trong xe của anh, đi ăn với anh. Cái cảm giác như từng có hẹn hò với Minh Thu ngày xưa. Chọn quán ăn thanh lịch và không kém phần sang trọng, Việt Hưng ghé xe vào :

– Anh đến nhà hàng này một hai lần rồi, thức ăn ngon, giá cũng không đắt lắm, ở đây ngon nhất là món cá kho tộ.

Hoàn Châu đùa :

– Em chưa ăn mà nghe anh quảng cáo cũng thấy ngon.

– Ngon thật mà ! - Việt Hưng cãi lại - Một lát, anh cam đoan em sẽ ăn đến ba chén cơm.

– Không đâu, em sẽ ăn đến năm chén lận.

Cả hai, nhìn nhau cười và thấy mình thật gần gũi.

Chiều nay, Việt Hưng đến nơi hẹn với Hoàn Châu muộn năm phút, anh vội đi vào quán :

– Em đợi anh lâu không ?

– Năm phút. - Cô đùa - Năm phút chẳng có gì lâu cả. Ngày trước, anh Phúc bắt em đợi có khi gần một giờ, em vẫn kiên nhẫn đợi vì em biết anh ấy sẽ đến.

Việt Hưng buồn thăm một chút, bởi hình ảnh Phúc vẫn chen vào. Anh không thể trách cô, bởi vì giữa anh và cô chỉ là một tình bạn đơn thuần. Nét mặt của anh lại làm Hoàn Châu quan tâm.

– Chiều nay, Nhã Phương lại làm điều gì đó cho anh không vui à ?

– Không ! Sao em hỏi anh như vậy ?

– Em thấy anh dăm chiêu.

– Có một chút chuyện ở ... bệnh viện thôi.

Việt Hưng vẫy tay gọi phục vụ mang nước ngọt cho mình, rồi anh nhìn cô.

– À ? Ba em khỏe chưa vậy ?

– Đỡ nhiều rồi anh ạ. Bệnh của ba em là tâm bệnh, ông muốn ở gần mẹ em, song lại không nỡ bỏ mặc dì Quế Chi. Em cũng không thấy ghét dì ấy nữa. Em nghe lời anh sống là mở rộng tấm lòng đấy.

Việt Hưng mỉm cười. Bất chợt anh chồm tới nắm bàn tay Hoàn Châu giữ trong tay mình.

– Em mở rộng tấm lòng rồi. Có một điều anh muốn biết là em có chấp nhận anh không ?

Hoàn Châu bối rối cố rút tay lại :

– Anh Hưng ?

Việt Hưng tha thiết :

– Anh biết em khó quên anh Phúc, cũng như anh khó quên Minh Thu vậy:

Có điều năm năm đi qua, anh cũng đành phải quên cô ấy, bởi vì hình ảnh em đã chiếm trọn vẹn trái tim của anh.

Bất ngờ, Hoàn Châu rút tay không được, cô đành ngược nhìn Việt Hưng :

– Anh nói có tình cảm với em mà không sợ là em còn nhớ anh Phúc sao ?

– Anh chấp nhận điều này, vì anh hiểu em cần có thời gian. Không ai sống mãi sống hoài với một kỷ niệm một quá khứ phải không ? Anh tin rằng em sẽ quên.

– Việt Hưng ? Anh làm cho em bối rối quá.

– Anh xin lỗi, nhưng anh nghĩ là em không bất ngờ. Tại vì sao anh phải lo lắng cho Nhã Phương ? Anh làm vì em đó Hoàn Châu, để được gần em và gặp em.

Hoàn Châu cảm động. Sau Phúc, cô tìm thấy ở Việt Hưng một tình bạn chân thành. Những chiều có anh bên cạnh và khi trở về nhà, đôi lúc cô cũng tự hỏi mình, dường như cô đã quên quá khứ để nghĩ về anh, với những tình cảm không còn đơn thuần là tình bạn nữa. Mà cảm thấy nhớ nhau sau khi chia tay, đêm về để lắng đọng hình bóng Việt Hưng và Phúc lẫn vào nhau.

Cô ngược lên nhìn vào đôi mắt sáng thông minh của Việt Hưng :

– Em chưa quên được anh Phúc, cho nên em không thể nào đến được với anh. Mà anh cũng đâu có muốn em lừa dối anh phải không ?

– Anh không cho là em lừa dối, vì em đang nói điều thật của lòng em. Tuy nhiên anh sẽ chờ cho đến khi em quên anh Phúc và đón nhận tình cảm của anh.

Anh chờ được mà.

Đôi mắt anh nhìn cô dịu dàng, chợt cho trái tim Hoàn Châu xao xuyến.

Cuối mùa lá vàng rơi, có một chút se lạnh của gió heo may. Hoàn Châu khẽ rung mình, cái rung mình không qua. được mắt Việt Hưng.

Anh ân cần :

– Em lạnh à ? Hay chúng ta vào bên trong tránh gió đi.

– Đừng anh, em thích ngồi ở đây. Anh không thấy bầu trời đang đầy sao đẹp thật. Em nhớ hồi nhỏ mẹ em nói sao cài là ba ngôi sao nằm thẳng và liên tiếp nhau, sao vua lớn nhất nằm giữa những ngôi sao nhỏ.

Việt Hưng rung động nhìn vào mắt Hoàn Châu. Anh thấy những vì sao trong mắt cô. Anh cầm lấy bàn tay cô đưa lên môi mình. Đêm đang nhẹ nhàng rơi xuống ...

Lần đầu tiên khi chia tay nhau về nhà, Hoàn Châu nghe nhớ anh thật nhiều.

Có phải cô lại yêu lần nữa, hình ảnh Phúc chỉ còn là kỷ niệm, một kỷ niệm đẹp khó phai mờ.

Chờ cho Hoàn Châu vào nhà rồi, Việt Hưng mới lái xe đi. Anh biết đêm nay, mình sẽ lại mộng thấy Hoàn Châu, một giấc mơ tình yêu tuyệt vời ...

Vừa ngừng xe lại, Việt Hưng giật mình vì Nhã Phương nhảy chồm ra đứng trước đầu xe. Cô nhìn anh cười tươi :

– Chiều nay anh đi đâu thế, em đến đây chờ anh mấy giờ đồng hồ luôn.

Việt Hưng nhú mồm :

– Em đợi anh có chuyện gì quan trọng lắm à ?

– Cũng không quan trọng lắm.

Chờ cho Việt Hưng mở cửa nhà , Nhã Phương theo anh vào nhà :

– Em tốt nghiệp khóa học rồi. Đậu cao nên công ty thời trang mời em về làm việc, lương khởi điểm là một triệu hai một tháng. Em mừng quá vội chạy đi báo tin cho anh hay, ai dè anh không trực ở bệnh viện cũng đi đâu mất tiêu.

Việt Hưng cười vui vẻ :

– Anh đi chơi với một người bạn. Chúc mừng em có việc làm ngay sau khi ra trường.

– Cũng là nhờ anh. Nếu không có anh kéo em lại, em chưa biết mình sẽ ra sao nữa. Có lẽ còn chìm trong men rượu. Anh Hưng ! Ngày mai, em đi nhận việc. Tối, em muốn mời anh đi ăn mừng, không được từ chối đó.

– Chà ! Mới nhận việc chưa có tiền lương đã muốn đãi anh ăn rồi vậy.

– Em có tiền để dành.

– Thôi nào cô ! Hãy để dành tiền đó đi, khi nào ... sinh nhật anh đãi anh luôn.

- Chừng nào sinh nhật anh vậy ?
- Sinh nhật của anh trùng với ngày nhà giáo Việt Nam.
- Chờ lâu quá ! Hồi này anh làm gì mà bận đến ít gặp em quá vậy ?
- Anh muốn để em nghỉ ngơi sau một ngày học hành.
- Em học nhẹ nhàng chứ có mệt nhọc gì đâu chỉ có mấy lúc phải thi mới bận rộn. Bây giờ em rảnh rồi, chủ nhật anh đưa em đi chơi với.
- Em muốn đi đâu ?
- Mình đi công viên nước đi.
- Em còn trẻ con như vậy sao ?

Nhã Phương xịu mặt :

- Anh không muốn đi với em ?
- Có Chủ nhật này, anh đến nhà em đón em đi, chịu chưa ?
- Chịu.

Nhã Phương nhảy cẫng lên, cô ôm cánh tay Việt Hưng và bắt chọt hôn vào má anh :

- Anh thật là dễ thương.

Việt Hưng giật mình trước biểu hiện tình cảm quá thân mật của Nhã Phương.

Anh cố giữ tự nhiên cho cô đừng ngượng, nhẹ nhàng gỡ tay cô ra :

- Hơn mười giờ ba mươi rồi. Anh đưa em về.

Nhã Phương phụng phịu :

- Em chưa muốn về.
- Nhưng mà anh mệt rồi, anh muốn nghỉ ngơi.
- Vậy - Nhã Phương ngập ngừng - Em muốn ngủ lại nhà anh được không vậy?

– Không được ! - Việt Hưng nghiêm mặt - Anh là người anh tinh thần của em. Khi em cần, anh giúp em. Tuy nhiên, anh không muốn người ngoài nhìn vào đánh giá chúng ta, em hiểu không ? Họ sẽ nghĩ như thế nào khi sáng sớm em từ trong nhà anh đi ra. Anh giữ là giữ cho em thôi.

Việt Hưng lấy áo khoác choàng lên vai Nhã Phương :

- Anh đưa em về. Ngoan nào cô bé !.

Nhã Phương vẫn chưa muốn đi :

- Em hỏi thật ... anh, tại sao anh giúp em vậy ?.
- Anh giúp em vì anh ... muốn tốt cho em. Hơn nữa, cái chết của anh trai em làm anh khá đau lòng.
- Đó là lý do anh nói thật chứ ?
- Vậy em muốn anh nói sao đây ?

Nhã Phương cúi mặt. Cô còn muốn hỏi là anh có thích cô hay không, nhưng cái quá khứ từng bị làm nhục, khiến cô không thể nào mở lời được. Trái tim cô chỉ bồi hồi vì những lo lắng sẵn sóc của anh. Cô nhận ra trái tim mình rung động thật sự, khác với những tình cảm cô từng dành cho Phú Văn.

– Thôi, đi nào ?

Việt Hưng kéo Nhã Phương ra ngoài. Khóa cửa nhà xong, anh mới cùng lên xe với cô Giọng anh vui vẻ :

– Ngày chủ nhật mình đi cả ngày đi, như picnic vậy, em chịu không ?

– Chịu. Vậy mình có mang theo đồ ăn không anh. ?

– Trên đường đi mình ghé siêu thị mua một ít món đồ ăn nguội được rồi.

– Em thích quá !

Nhã phương reo lên hớn hờ. Có một lúc nào đó, cô sẽ cho anh biết là cô yêu anh. Cô sẽ trọn đời lo cho anh. Cảm ơn anh đã đưa cuộc đời cô lên đỉnh cao tươi sáng, quên cái quá khứ đau buồn tủi nhục.

Hạt Sương Mong Manh

Chương 6

Điện thoại reo, biết là của Việt Hưng, Hoàn Châu nhắc máy lên nghe :

– Alô.

– Anh đây. Em đang làm gì vậy ?

– Em đang làm việc. Có chuyện gì không anh Hưng ?

– Chủ nhật này Nhã Phương muốn đi chơi dã ngoại, anh muốn em đi cùng.

Anh cũng muốn giữa em và Nhã Phương có tình bạn khăng khít như ngày trước.

Đi nghe em !

Hoàn Châu cảm động :

– Mấy giờ thì đi hả anh ?

– Chừng tám giờ ba mươi, anh đến nhà rước em, rồi cùng đến nhà Nhã Phương đón cô ấy.

– Dạ.

– À ! Em đi siêu thị mua giùm anh mấy món đồ ăn nguội, để mình ăn trưa.

– Còn gì nữa không anh ?

Việt Hưng cười khẽ :

– Còn. Anh muốn nói là anh nhớ em. Thôi, em làm việc đi, anh gác máy nhé.

Hoàn Châu cười một mình bỏ máy xuống.

Anh chàng chưa dám nói tiếng yêu cô. Anh có nhiều điểm giống Phúc. Cô không phủ nhận được nữa rồi, chính cô cũng đã yêu anh và ước muốn được thấy anh, được cùng anh sánh vai nhau trong những buổi chiều nắng vàng nhẹ nhẹ . Trái tim cô lần thứ hai mở ngõ đón nhận một tình yêu.

– Chị Châu, có gì vui mà ngồi cười một mình vậy ?

Hoàn Châu giật mình nhìn sang cô bạn đồng nghiệp :

– À mà không nói cho em nghe đâu.

– Chị không nói em cũng biết nè ! Có phải bác sĩ Việt Hưng mời chị đi đâu, đúng không ?

Hoàn Châu mỉm cười :

– Anh Hưng mời chị đi picnic và muốn giảng hòa giữa chị với Nhã Phương, em gái anh Phúc.

Quyên nhú mày :

– Mà Nhã Phương kỳ ghê, lỗi đâu phải tại chị mà nhỏ ấy giận chị. Em mà là chị, em bỏ luôn.

– Em nói như vậy cũng không phải. Nhã Phương có một mình, nội ngoại và cha mẹ không còn. Chị từng thiếu thốn tình cam nên chị biết, không có người thân cũng tủi lắm. Mất anh Phúc rồi, chị xem Nhã Phương như đứa em gái ruột thịt của mình vậy. Anh Hưng luôn muốn chị và Nhã Phương hòa thuận nhau.

– Chị Châu ! Chị có yêu anh Hưng không ? Chứ em thấy anh Hưng hay đi với Nhã Phương lắm.

Hoàn Châu cười :

– Anh ấy chỉ xem Nhã Phương như em gái thôi.

– Vậy em chúc chị có một ngày chủ nhật vui vẻ.

– Cảm ơn em.

Hôm nay thứ bảy rồi, Hoàn Châu quyết định về ghé siêu thị, mua mấy món đồ ăn nguội, cô còn dự định mua món lẩu, khi đi picnic mang theo bếp gas nhỏ để nấu. Bây giờ Nhã Phương sắp đi làm, có lẽ cô bé cũng tạm quên được những bất hạnh trong quá khứ.

Buổi tối, Việt Hưng ghé lại nhà, anh kêu lên :

– Anh mới nói buổi sáng mà chiều em đi mua rồi à ? Sao không bảo anh để anh và em cùng đi ?

– Em mua có mấy món thôi.

Việt Hưng cảm động nhìn mấy món đồ Hoàn Châu mua :

– Em chu đáo quá ! Như thế này anh còn cảm động, huống hồ gì Nhã Phương.

– Anh xem vẻ Nhã Phương có vui không ?

– Có ! Cô bé vui lắm, tối qua còn đòi rủ anh đi ăn, anh mới bảo thôi để chủ nhật đi chơi luôn.

– Em chỉ cần Nhã Phương vui sống là em thấy mình phần nào chuộc lại lỗi lầm với Nhã Phương.

Việt Hưng nhăn mày :

– Em có lỗi lảm gì đâu, tất cả là tại Phú Văn. Còn khi ấy Nhã Phương lại quá trẻ nông nổi. Nếu em cứ nghĩ mình mãi là người có lỗi, thiệt thòi cho em quá Châu ạ.

Hoàn Châu mỉm cười :

– Còn anh, vì điều gì mà anh phải vất vả với em và Nhã Phương ?

– Vì anh yêu em. - Việt Hưng thẳng thắn - Anh yêu em, muốn em vui sống.

Nếu như Nhã Phương hư hỏng, em cứ day dứt và không nghĩ đến anh. Anh có ích kỷ lắm không em ?

– Không. Em hiểu chứ, khi yêu một người nào đó, mình luôn muốn cho người mình yêu vui vẻ và hạnh phúc.

– Cám ơn em đã hiểu anh.

Anh nắm tay cô siết nhẹ vào mình, anh muốn hôn lên đôi mắt cô quá sức, nhưng cũng hiểu mình không nên quá đường đột. Trái tim của cô chưa hẳn chỉ có một mình anh, việc anh đến với cô quá nhanh có thể làm cho cô phản ứng lại.

Rồi một ngày nào đó cô sẽ là của anh.

Hơn tám giờ, Nhã Phương chuẩn bị sẵn sàng, Việt Hưng bảo cô đừng mua gì cả, để anh mua, song Nhã Phương vẫn muốn mua. Cô biết anh thích ăn gà rán, uống nước cam ép Nhã Phương mua thêm ít trái cây.

Tám giờ ba mươi, xe của Việt Hưng đậu trước nhà Nhã Phương, anh bảo Hoàn Châu :

– Em cứ ngồi trên xe đi, anh vào gọi Nhã Phương ra.

– Dạ.

Hoàn Châu hồi hộp nhìn vào, cô sợ Nhã Phương thấy mình nên quay kính xe lên, ngồi nép ra sau. Việt Hưng đi vào, Nhã Phương hớn hờ ra đón :

- Em xong hết rồi. Em mua món gà rán và trái cây cho anh.
- Em mua chi cho tốn tiền, anh mua cũng nhiều rồi. Mình đi được chưa ?
- Dạ được.

Việt Hưng đón túi xách trên tay Nhã Phương :

- Đưa anh xách cho. Chà ! Nặng dữ vậy Phương ?
- Mấy lon nước ngọt em ướp trong túi nước đá, nên hơi nặng một chút. Em xách phụ cho.
- Thôi, anh xách một mình cũng được. Em khóa cửa nhà lại đi rồi đi.
- Anh Hưng, khoan đã ! Còn cái này ...

Nhã Phương tinh nghịch kéo Việt Hưng lại, cô thân mật hôn vào má anh một cái làm Việt Hưng giật mình nhìn ra xe, chân lùi ra phía sau. Nhã Phương cười khúc khích :

- Em làm anh giật mình à ? Không. Nhưng em không nên như vậy. Khóa cửa nhà lại đi, chúng ta đi kéo nắn lên cao rồi.
- Đi chơi thong thả mới vui chứ anh.

Việt Hưng mang túi thức ăn ra xe bỏ vào cốp Nhã Phương đi ra, Việt Hưng vội vàng mở cửa xe sau :

- Em cứ ngồi vào xe đi đã. Việt Hưng ấn cô bé vào trong và đóng cánh cửa lại, lúc này Hoàn Châu mới nhô mình lên tươi cười :
- Chào em, Nhã Phương !

Nhã Phương sầm mặt, cô quay nhìn Việt Hưng :

- Anh Hưng ? Sao lại có cả cô ta vậy ? Em không đi đâu.

Việt Hưng nghiêm mặt :

- Em làm sao vậy ? Anh thật sự muốn em và Hoàn Châu hòa thuận nhau:

Em phải biết trong việc em đi học khóa thiết kế thời trang có sự góp phần của Hoàn Châu. Hoàn Châu muốn em vươn lên sau những cú vấp ngã.

Nhã Phương cắn mạnh môi mình tưởng chừng bật cả máu :

- Như vậy anh giúp em là ý của cô ta ?
- Nhã Phương ? Em nên hiểu Hoàn Châu luôn có ý tốt với em.

Nhã Phương hét lên :

- Em không cần lòng thương hại. Thì ra, lâu nay em lầm. Em cứ nghĩ là anh giúp em vì cảm tình. Em thật ngu ngốc. Anh làm những điều

này vì Hoàn Châu.

Nước mắt trào ra, Nhã Phương mở cửa xe đi xuống. Cô chạy đi, song được mấy bước, vụt quay lại :

– Hoàn Châu ! Chị đừng có giả nhân giả nghĩa nữa !. Chị nói là yêu anh tôi, nhưng chưa gì hết chị đã yêu người khác. Tôi căm ghét chị. Nếu chị muốn tôi không ghét chị, chị dang xa anh Hưng ra đi.

Nhã Phương bỏ chạy đi, Hoàn Châu toan đuổi theo :

– Nhã Phương ! Em đừng đi ! Quay lại đi, chị em mình nói chuyện với nhau.

Nhã Phương ...

Việt Hưng ngăn cô lại :

– Em chạy theo cũng vô ích, khi Nhã Phương đã cố chấp.

– Không ! Anh Hưng hãy đuổi theo Nhã Phương giùm em. Em tin là Nhã Phương sẽ nghe lời anh.

Không biết làm sao, Việt Hưng đành chạy đi tìm Nhã Phương, cô đang đứng khóc ở một góc đường. Việt Hưng thở dài bước lại gần :

– Anh rất buồn khi thấy em cố chấp như thế này. Em phải hiểu là Hoàn Châu không có lỗi gì trong cái chết của anh trai em cả.

Nhã Phương ngẩng phắt đầu lên :

– Như vậy là em có lỗi, vì đã có mối quan hệ với Phú Văn, để anh trai mình phải chết oan uổng, ý anh là như vậy, đúng không ?

– Anh không nói như vậy. Mọi chuyện đã xảy ra, em đau buồn, Hoàn Châu cũng không kém gì em. Cho nên anh muốn em và Hoàn Châu xích lại gần nhau.

Chị em cùng nương tựa an ủi, không nên xem nhau như kẻ thù.

Đôi môi Nhã Phương mím vào nhau rồi bật lên :

– Anh yêu cô ta phải không ?

Không phủ nhận, Việt Hưng gật đầu :

– Có, anh yêu Hoàn Châu. Nhưng cô ấy vẫn chưa đáp lại, bởi vì trái tim cô ấy hãy còn dành cho anh trai của em.

Nhã Phương cười nhạt :

– Anh tin như vậy ?

– Phải. Nếu không, cô ấy đã không nhờ anh lo lắng cho em. Những món quà anh từng cho em, có cái cũng là của Hoàn Châu:

Nhã Phương chết lặng cả người. Cô đã bé cái lầm, cứ nghĩ rằng anh đến với cô vì tình cảm trai gái. Sự thật làm cho Nhã Phương muốn nổi điên lên. Cô đẩy mạnh Việt Hưng ra :

– Từ nay, anh không cần lo cho em nữa. Em căm ghét anh. Em căm

thù cô ta.

Nhã Phương vùng bằng mình chạy di, Việt Hưng đứng bất động nhìn theo.

Anh không hiểu nổi sao Nhã Phương có thể cố chấp đến như vậy.

Việt Hưng lừ đừ quay lại xe :

– Cô ấy đi rồi, không chịu nghe lời anh. Anh và em cũng đã làm quá sức mình rồi. Năm nay cô ấy hơn mười tám, có trí phán đoán để tự mình quyết định cuộc đời mình, em không cần phải quá bận tâm như vậy.

Hoàn Châu buồn hiu :

– Nếu em biết như thế này, em để anh và Nhã Phương đi với nhau vui vẻ, không nên chen vào.

Việt Hưng kêu lên :

– Em nghĩ đi đâu vậy. Người anh yêu là em, anh muốn có em bên cạnh. Em có biết tại sao cô ấy bỏ đi không, cô ấy tưởng lầm anh có tình cảm với cô ấy.

Đây là cách trả lời tế nhị nhất của anh, cô ấy phải hiểu chứ. Nước mắt Hoàn Châu lăn dài trên má.

Việt Hưng xót xa kéo nhẹ cô vào vòng tay mình :

– Anh van em, em đã làm quá sức của em rồi. Còn anh, anh không nghĩ khi mình yêu lần thứ hai, lại có quá nhiều nỗi buồn và trắc trở như thế.

Nghẹn ngào, Hoàn Châu nhìn lên, gương mặt anh đang nhăn lại đầy phiền muộn. Bất giác, cô ôm lấy gương mặt anh.

– Việt Hưng ! Em xin lỗi. Thật sự, em không muốn mang nỗi buồn đến cho anh, em rất muốn anh vui.

Đôi sáng mắt chìm trong nhau, không dần được tình yêu dạt dào, Việt Hưng cúi xuống tìm môi cô, nụ hôn đầu tiên có lẫn hương vị nước mắt ...

Hoàn Châu khép mắt đón nhận nụ hôn say đắm, bởi chính cô cũng khao khát tình yêu có từ nơi anh, sưởi ấm trái tim lạnh giá của cô. Họ đã đi rồi, Nhã Phương thần thờ nhìn vệt bánh xe in trên mặt đất. Lòng cô ngập tràn cay đắng, bởi vì Việt Hưng đã đến và lo lắng cho cô không phải bằng tình cảm, mà là vì Hoàn Châu. Một sự tổn thương nặng nề, mình phải làm gì đây ? Hơn ai hết, Nhã Phương hiểu mình không nên rơi vào cái quỹ đạo ngày xưa, như lúc anh Phúc của cô vừa mất. Mà cô cần phải vươn lên, vươn cao lên, tình yêu không là gì cả. Cô đã để trái tim mình rung động lần thứ hai, để rồi

tổn thương nặng nề hơn.

Mở cửa bước vào nhà, đôi mắt Nhã Phương chạm vào bức ảnh của Phúc, cô bước lại gần, giận dữ nhìn Phúc trong ảnh :

– Tại sao anh lại bỏ đi như thế hả ? Cô ta đã quên anh rồi, quên một cách nhanh chóng để đón nhận tình yêu mới:

Em căm ghét anh, anh không chăm sóc em tử tế, anh Phúc ạ.

Nước mắt Nhã Phương thầm lặng rơi. Cô thấy mình quá cô đơn, đường của cô đi sao chỉ có một mình và rộng thênh thang.

Cộc Cộc Tiếng gõ cửa thật khẽ. Nhã Phương quay lại, cô chùi nhanh nước mắt, mặt sầm xuống :

– Chị đi về đi, tôi không muốn bị thương hại.

Hoàn Châu bước vào :

– Chị không thương hại em, mà chị muốn chị em mình hòa thuận vui vẻ như ngày trước vậy.

– Như ngày trước ? - Nhã Phương lạnh lùng - Như ngày trước sao cho được, khi mà cuộc đời tôi đã tan nát, anh trai tôi không còn nữa. Tôi đã quá đau khổ.

Còn chị, anh Hai tôi mất không bao lâu, chị đã có người yêu khác.

Giọng Nhã Phương hằn học :

– Chị đã làm tôi lầm tưởng anh Hưng đến với tôi vì tình yêu, tôi tưởng là từ nay tôi có thể mỉm cười được. Nhưng không phải, anh Hưng yêu chị. Cũng phải, làm sao anh ấy yêu một cô gái nghèo và tai tiếng từng bị làm nhục. Chị hãy đi về đi, giữa tôi và chị không thể nào như ngày trước cả.

Hoàn Châu ứa nước mắt :

– Chị phải làm sao để em không còn hận chị hả Phương ? Chị van xin em mà.

– Chị muốn tôi không hận chị ? Được, chị dang xa anh Hưng ra đi.

Tôi muốn như vậy đó, chị có làm được không ?

Nhã Phương đi luôn vào phòng mình đóng cửa lại. Hoàn Châu buồn rầu nhìn bức di ảnh của Phúc. Em phải làm sao hả anh ? Em biết là em có lỗi với anh, nhưng thật sự em không quên anh, em vẫn rất yêu anh Phúc ạ. Chưa bao giờ em quên kỷ niệm chúng mình từng có với nhau. Em nhớ anh lắm anh biết không ?

Vừa về đến nhà, thấy Việt Hưng còn đợi mình, Hoàn Châu đứng lại. Ý nghĩ đầu tiên trong đầu cô là dứt khoát với Hưng. Giữa Nhã Phương và anh, cô đành chọn Nhã Phương. Có thể bắt công với anh, nhưng thà như thế, khi cô vẫn còn để hình bóng Phúc lẫn lộn trong trái tim

cô.

Trông thấy Hoàn Châu, Việt Hưng vội vàng bước ra, giọng anh lo lắng :

– Em đi đâu sao không đội nón, nắng quá !

Bà Mai Hân nhìn cả hai :

– Việt Hưng đợi con lâu rồi. Con đến nhà Nhã Phương phải không ?

– Dạ.

Hoàn Châu cúi đầu rồi lặng lẽ đi vào nhà ngồi xuống ghế. Bà Mai Hân tế nhị đi vào trong. Việt Hưng không yên tâm chút nào :

– Nhã Phương nói gì mà em buồn đến như vậy, cô ấy vẫn cứ cố chấp thì em hãy mặc kệ cô ấy đi.

Hoàn Châu ngước lên. Cô đau lòng vì hiểu anh rất yêu mình. Cô sắp làm cho anh đau đớn đây. Cô thật khó xử :

– Anh Hưng !

– Em nói đi !

– Có thể anh đừng gặp em nữa được không anh ?

– Tại sao ? Vì Nhã Phương mà em không muốn quên anh à ?

– Em xin lỗi, vì thật tình em sợ là Nhã Phương tuyệt vọng, một lần nữa lại làm hư hỏng cuộc đời. Nhã Phương có làm sao, em rất có lỗi với anh Phúc, lương tâm của em một đời không yên ổn.

Việt Hưng lặng người :

– Em muốn gạt anh sang một bên để lo cho Nhã Phương, tại sao vậy ? Nhã Phương lớn rồi, phải biết có suy nghĩ chín chắn chứ.

– Hãy giúp em đi anh Hưng, anh tiếp tục lo cho Nhã Phương giúp em.

Việt Hưng lắc đầu :

– Anh không muốn bị đẩy vào cái tình thế khó xử, bởi vì anh chỉ có thể xem Nhã Phương như em gái của anh. Ngoài ra, không ai có thể thay thế hình bóng em hay Minh Thu trong trái tim anh. Anh có thể tạm không gặp em, nhưng không vì thế mà anh đến với Nhã Phương.

– Anh đang giận em đấy sao ?

– Sao không giận, khi em cũng có tình cảm với anh mà cố ngụy tạo ra một khoảng cách. Em hãy sống thật lòng với tình yêu.

– Anh biết là xa anh, em có nghĩ đến anh mà.

Hoàn Châu yếu đuối để anh kéo cô vào lòng :

– Đừng có ngốc quá cô ngốc à ! Tình yêu không thể nào nhường cho người khác. Bây giờ giả sử như anh gắn bó với Nhã Phương, em có dám nói với anh là em sẽ vui và không khóc không ?

Hoàn Châu khép mắt lại :

– Em sẽ rất đau khổ.

– Vậy mà còn muốn nhường anh cho người khác. Anh nhắc cho em nhớ một câu nói :

“Tình yêu sống bằng tình yêu, chứ không bằng giúp đỡ với ân huệ”. Em mà còn đẩy anh đến với Nhã Phương, anh sẽ giận em suốt đời. Anh cúi tìm môi cô, nụ hôn ngọt ngào như chính tình yêu của hai người bây giờ, yêu và sống cho tình yêu. Xin được thật lòng yêu nhau.

– Ái chà !

Tịnh Hoàng kêu lên :

– Anh suýt không nhìn ra em đẩy Nhã Phương.

Nhã Phương mỉm cười :

– Em lạ lắm à ?

– Ừ lạ mà đẹp nữa.

Nhã Phương nhún vai đi lại trước gương, một cô gái nào đó chứ không phải một Nhã Phương ngờ nghệch ngây thơ nữa. Mái tóc dài bị cắt phẳng đi thay vào là kiểu tóc demigarcon nhuộm màu nâu vàng bướng bỉnh. Chiếc áo sơ mi kín đáo thay bằng chiếc áo thun không dây để hở cả phần vai trắng ngần. Đẹp nhất là đôi chân thon dài. Đang ngắm mình trong gương, Nhã Phương bắt gặp đôi mắt của Tịnh Hoàng cũng đang nhìn cô trong gương, Tịnh Hoàng vừa ngạc nhiên vừa bất ngờ bởi cô bé gương mặt trẻ trung như thiên thần, ẩn trong cái thân thể như muốn nổi loạn. Chiếc áo như chật căng bó một phần ngực của cô bé vun cao như trái cấm quyến rũ gọi mời. Bất thành linh, Nhã Phương quay phắt lại để “bắt quả tang” ánh mắt như si mê say đắm của Tịnh Hoàng đang nhìn cô.

Tịnh Hoàng cười giả lả :

– Hôm nay em đẹp thật đấy phương, anh không thể nào không nhìn em.

Đôi hàm răng ngọc của Nhã Phương khễ cắn vào nhau. Cô sẽ không “tử tế”.

với bất kỳ gã đàn ông nào, một phú Văn làm cho cuộc đời của cô tan nát và một Việt Hưng rẽ rúng cô. Những gã đàn ông “háo sắc” hãy coi chừng.

Cô cười tình tứ với Tịnh Hoàng :

– Em đẹp thật à ?

Cô đến ngồi trên thành chiếc ghế, người dựa vào vai Tịnh Hoàng :

– Vậy mà em chẳng có một người yêu mình. Anh cũng đáng yêu, song tiếc là anh đã có vợ, em lại không thích mình làm kẻ thứ ba.

Tịnh Hoàng nhăn mặt :

– Tại em không biết chứ anh có vợ mà cũng như không. Cô ấy lúc nào cũng chăm chút con cái, chẳng tìm hiểu xem anh thích gì. Có lúc anh tự hỏi cô ấy có phải là vợ anh không nữa kìa.

– Anh nói với em những lời này chi vậy ?

– Để em hiểu là anh rất cô đơn.

– Vậy chúng ta hãy trao đổi đi.

Tịnh Hoàng nhíu mày :

– Là như thế nào ?

– Anh nâng đỡ em, cho em một chỗ đứng trong công ty.

– Điều này anh lo cho em được. Chính anh đã ký quyết định tuyển dụng em vào công ty làm việc:

– Lúc đó anh chưa tán tỉnh em.

Tịnh Hoàng cười nheo mắt :

– Anh muốn có một cô nhân tình bé nhỏ như em.

– Vậy chúng ta hãy thẳng thắn trao đổi nhé. Em cần công việc và một chút danh.

– Anh sẽ cho em điều ấy.

Bàn tay Tịnh Hoàng trở nên táo bạo hơn sau lời đề nghị thẳng thừng của Nhã Phương, đang trên vai cô, bàn tay rơi xuống đùi, cặp chân thon dài quẫy lủ.

Nhã Phương cắn mạnh môi cho bàn tay anh ta tự do hơn một chút nữa, rồi vùng hất ra và đứng bật dậy :

– Em sẽ cho anh điều anh muốn sau khi em có một chỗ đứng.

Cô bỏ đi trước đôi mắt như có lửa của Tịnh Hoàng. Cô không còn gì để mất, anh ta sẽ lợi dụng cô, cô biết như thế, sẽ là một cuộc trao đổi sòng phẳng.

Quyết định cất nhắc. Nhã Phương lên làm trưởng phòng thiết kế làm nhiều người ngỡ ngàng, một cô bé từng gây tai tiếng ồn ào trong một vụ án, sau một năm theo khóa học kinh nghiệm chưa là bao, lại được cất nhắc lên địa vị trưởng phòng:

Tuy nhiên, đây là quyết định của giám đốc công ty, có ai dám chống lại lệnh, tuy rằng họ không phục lắm. Nếu có gièm pha chỉ là sau lưng, Nhã Phương bất cần, cô cần đạp lên tất cả để đi, cuộc đời đã dạy cô như thế. Chẳng phải sau lần cô đề nghị Hoàn Châu rời bỏ Việt Hưng, anh không còn đến gặp cô nữa, mỗi ngày cô biết họ vẫn đến

với nhau. Em trai của Hoàn Châu làm tan nát cuộc đời cô. Bản thân cô ta và cô cũng có quá nhiều "ân oán". Ai vay nợ, ngày sau, Nhã Phương bắt họ phải trả.

Để mừng cho buổi tiệc được lên chức, Nhã Phương mở tiệc chiêu đãi, sau tiệc ăn uống là đi hát karaoke. Nhã Phương kéo Tịnh Hoàng lên hát với mình, anh chàng như mê đi trước một cô bé quá bốc lửa. Sau buổi tiệc, Tịnh Hoàng ngà ngà say :

– Nhã Phương ! Đến lúc em phải trả công cho anh, thực hiện nghĩa vụ đi chứ em.

Nhã Phương cười tươi, cô ngồi trong lòng Tịnh Hoàng, tay bá cổ anh :

– Em đâu có quên, có điều vợ anh thì sao ?

– Cô ta mà dám đụng đến em, anh ly hôn cô ta liền.

Nhã Phương bật cười :

– Em không xúi anh ly hôn đâu.

Bàn tay Tịnh Hoàng lần sâu vào làn áo trong, Nhã Phương để yên.

Cô nhìn vào đôi mắt đờ đẫn si mê của anh ta mà dội lên sự căm thù.

Trái tim cô đã chết, không có sự rung động nào khác, mà là sự căm thù. Ngọn đèn tắt phụp nhường cho không gian dịu dàng, nước mắt Nhã Phương lặng lẽ chảy dài trên má ...

– Cái gì ?

Bà Anh gần như nhảy nhóm.

– Con muốn cưới cô Hoàn Châu gì đó ?

Việt Hưng gật đầu :

– Phải. Xin mẹ chấp thuận cho con. Con đã hơn ba mươi tuổi, con có thể tự do kết hôn. Song con là con của mẹ, con muốn thưa rõ cho mẹ biết là con cưới Hoàn Châu.

Bà Anh lịm người cay đắng :

– Con đã quyết định, thì dù mẹ có không vui hay không bằng lòng, con vẫn cưới cô ta, có đúng không ?

– Con xin lỗi. Thật ra, Hoàn Châu là người tốt mẹ ạ.

– Người tốt ?

Bà Anh châm biếm :

– Cô ta là đứa con do người cha ngoại tình mà có. Đã như vậy, em trai của cô ta là một tên từng can án chủ mưu giết người và hiếp dâm tập thể, mẹ không nghĩ một người có giáo dục như con được ăn học thành danh lại có mối quan hệ như thế ? Mẹ không thể nào kết thông gia với một gia đình có lý lịch ghê gớm như thế. Con chà đạp

lên danh dự của con thì được, nhưng mẹ xin con, mẹ sẽ không còn dám ngẩng đầu lên để nhìn ai trong cái thành phố Vũng Tàu này.

Việt Hưng nhăn mặt :

– Mẹ ! Không thể đánh giá một người qua hoàn cảnh như thế ! Hoàn Châu không hề muốn bị sinh ra trong gia cảnh đó. Con yêu Hoàn Châu và biết rằng con hạnh phúc, như vậy thôi.

Bà Anh lạnh lùng :

– Con có quan điểm của con, mẹ cũng có quan điểm của mẹ, mẹ không bằng lòng cho con cưới một người vợ có một gia đình không ra gì.

– Tại sao mẹ lại có thành kiến với Hoàn Châu như vậy ? Mẹ đừng quá câu nệ có được không mẹ ?

– Không được ! Người mẹ muốn con cưới là Ngọc Hoa. Nếu không, con đừng gọi mẹ là mẹ.

Bà Anh đứng lên để chấm dứt câu chuyện, Việt Hưng khổ sở bước theo :

– Mẹ !

Cánh cửa phòng đóng sầm lại trước mặt Việt Hưng, cho anh biết đó là một quyết định từ chối, anh phải nghe theo. Việt Hưng tức mình vung mạnh hai tay :

– Con không hề muốn mang tội bất hiếu, song mẹ đã buộc con thì cuộc đời con, con quyết định vậy. Xin lỗi mẹ.

Việt Hưng đi nhanh ra xe, anh lên xe đóng cửa lại lái đi. Tại sao mẹ của anh lại có thể có thành kiến với Hoàn Châu như thế ? Có ai muốn mình sinh ra đời trong hoàn cảnh xấu. Điều cơ bản Hoàn Châu là người tốt và anh yêu cô, cuộc sống giữa anh và cô chắc chắn sẽ hạnh phúc.

Đậu xe trên đường, Việt Hưng xuống xe đi dài xuống biển, gió biển mát lạnh cho lòng anh dịu lại một chút. Từng đàn chim biển bay là là trên mặt nước, sóng biển rì rào, Việt Hưng ghé vào một kiosque, anh gọi nước uống, ngồi trầm tư nhìn ra biển.

Anh quyết định kết hôn với Hoàn Châu, song không hiểu cô có chấp nhận một đám cưới không được nhà chồng công nhận. Thời đại này là thời đại gì mà mẹ còn ngại chuyện danh dự, cưới dâu chọn giống, cưới vợ chọn dòng.

Bưng ly nước lên uống một hớp, Việt Hưng khựng lại, anh vừa nhìn thấy Nhã Phương, cô đang đi với một người đàn ông, họ thân mật nhau như tình nhân. Thật khó coi, ông ta có vẻ như là cha chú của

Nhã Phương.

Nhã Phương cũng vừa nhận ra Việt Hưng, cô quay đi ngay như người không quen. Việt Hưng thở dài nhìn theo. Nhã Phương thay đổi nhiều quá, mới nửa năm thôi, cô gái ngây thơ yếu đuối ngày nào dường như không còn nữa:

Có phải cuộc đời là một sự thay đổi không ngừng ?

Lúc Việt Hưng định ra về thì Nhã Phương quay lại, cô kéo ghế ngồi đối diện với anh.

Việt Hưng lắc đầu :

– Em thay đổi nhiều quá ! Dạo này em sống như thế nào rồi ?

Nhã Phương cười nhạt :

– Cám ơn anh còn quan tâm đến em. Em cần thay đổi chứ, để quên cái quá khứ khốn nạn của mình. Anh có biết người đàn ông lúc này là gì của em không?

Giám đốc của em, cũng là tình nhân của em, em đang làm áp lực cho ông ta bỏ vợ.

Việt Hưng lặng người :

– Em có biết là sống như vậy em chẳng vui vẻ gì cả.

– Sao không ?

Nhã Phương xòe bàn tay ra :

– Em đang đeo nhẫn kim cương và có tiền, có xe xịn để đi. Nói tóm lại, em không phải là một con bé đi ăn mày tình cảm của anh.

– Em có vẻ hằn học với anh. Thật ra, bao giờ anh cũng muốn tốt cho em.

– Em đang làm cái việc như anh từng nói, mỗi người hãy tự quyết định cuộc đời của mình. Em đã bất hạnh không có tình yêu, mà con người quan trọng là tình yêu và công danh tiền bạc, em chọn công danh tiền bạc vậy. Dù sao thù em cũng mang ơn, vì em có được ngày hôm nay là nhờ anh.

– Anh mừng cho em. Tuy nhiên, anh khuyên em hãy tiến lên bằng đôi chân của mình hơn là dựa vào người đàn ông đã có gia đình. Em nghĩ là vợ con họ để cho em yên hay sao ?

Nhã Phương lạnh nhạt :

– Chuyện của em, em tự biết sắp xếp. Anh và cô ta như thế nào rồi ?

Biết Nhã Phương muốn nói đến Hoàn Châu, Việt Hưng buồn buồn nhìn ra biển :

– Anh muốn cưới Hoàn Châu, song mẹ của anh phản đối vì gia thế Hoàn Châu.

Đôi mắt Nhã Phương nhuộm lên một tia lửa sáng :

– Như vậy anh tính sao ?

– Anh đã ba mươi ngoài, có việc làm ổn định, Hoàn Châu cũng vậy, cho nên anh quyết định cùng đi đăng ký kết hôn, tổ chức một đám cưới thân mật, sau này rồi mẹ anh cũng phải chấp nhận.

Nhã Phương cười nhạt, song trong lòng cô ngập tràn cay đắng :

– Anh dám sống cho tình yêu, em chúc anh hạnh phúc.

– Cảm ơn em.

– Anh còn ở lại Vũng Tàu không ?

– Chi ?

– Tối nay công ty của em có tổ chức một buổi trình diễn thời trang kết hợp với chương trình ca nhạc, anh đến dự cho vui.

Nhã Phương đặt vào tay Việt Hưng hai vé mời :

– Anh đi nhé, em xếp chỗ ngồi tốt cho anh.

– Anh không hứa, để xem.

– Thôi, bây giờ em đi đây, anh ấy đang đợi em ở khách sạn.

– Ừ, em đi đi.

Nhã Phương đứng lên đi. Trong đầu cô đang hình thành một ý nghĩ.

Hạt Sương Mong Manh

Chương 7

Vừa thấy Việt Hưng về, Anh Thư đi ra :

– Anh làm cho mẹ rất giận anh, không khí căng thẳng. Em chán ghê.

Việt Hưng buồn buồn :

– Anh có muốn như vậy đâu. Nhưng anh yêu Hoàn Châu và muốn chung sống với cô ấy. Em năn nỉ mẹ giúp anh với.

– Thôi đi, em mở miệng là mẹ mắng em ngay, em không dám đâu.

Việt Hưng lảng ra :

– Em muốn xem ca nhạc không, chương trình ca nhạc và biểu diễn thời trang của công ty Cát Phượng đó, anh có hai vé mời.

Anh Thư reo lên :

– Anh hay quá vậy ! Em nghe nói giá vé lên đến hai trăm ngàn, thích lắm mà không dám xem. Anh cho em vé này phải không ?

– Cho em hết hai vé đó ?

– Em sẽ rủ chị Ngọc Hoa đi.

Anh Thư cầm hai vé mời hôn hê chạy đi.

Được mấy bước, cô đứng lại thắc mắc :

– Anh mới về, có ai lại cho anh vé mời ngay vậy ?

– Anh có người bạn quen làm ở công ty Cát Phượng.

– Chắc là ... bạn gái phải không ?

Việt Hưng gật nhẹ đầu, bỏ đi vào trong.

Hy vọng là mấy giờ đồng hồ lưu lại Vũng Tàu, anh sẽ thuyết phục được mẹ mình chấp nhận Hoàn Châu.

Anh Thư cầm hai cái vé mời đi sang nhà Ngọc Hoa :

– Chị ! Tối nay đi xem biểu diễn thời trang với em nhen, em có vé mời nè.

Ngọc Hoa đang ngồi buồn hiu, tin Việt Hưng muốn cưới vợ, người vợ của anh không phải là cô khiến cô thấy lòng mình buồn khổ và đau đớn, cô mất anh vĩnh viễn rồi. Ngọc Hoa lắc đầu :

– Chị không muốn đi. Vui vẻ gì mà đi hả em ? Anh Hai em chừng nào về Sài Gòn vậy ?

– Có lẽ ngày mai ! Mẹ em cũng đang giận anh ấy. Ảnh không yêu chị nữa mặc kệ ảnh đi. Hôn nữa, mẹ em cũng đâu có nhận cô ta. Đi xem ca nhạc với em đi mà ... Hay là tối nay em năn nỉ anh Hai đi xem ca nhạc. Lát sau chị vào, em đổi chỗ cho chị ngồi gần ảnh. Chị cũng phải biết tranh thủ gần anh Hai một chút, nếu như muốn ảnh có tình cảm với chị, em ủng hộ cho.

Mặt Ngọc Hoa tươi lên :

– Cám ơn em:

Được ở bên cạnh anh ấy vài giờ đồng hồ là quá hạnh phúc với chị rồi.

– Vậy nhé ! Em giúp chị, chị cũng phải biết tranh thủ lên.

Trái tim Ngọc Hoa lại nhuốm lên hy vọng mong manh có Việt Hưng, cô không muốn mất anh đau đớn như thế ...

Nhà hát Vũng Tàu tối nay đông nghẹt người. Việt Hưng không muốn đến những nơi đông người như vậy chút nào, nhưng lúc này anh cần lấy lòng Anh Thư, để cô bé thuyết phục mẹ giúp anh.

Anh Thư ôm cứng cánh tay Việt Hưng :

– Đông quá anh ơi.

– Ừ.

Từ đằng xa, Nhã Phương len lỏi lại gần Tối nay cô mặc chiếc áo dạ hội màu đỏ thật nổi bật, mái tóc vàng trông cô đẹp quyến rũ.

– Anh Hưng ! Đi theo em !

Anh Thư ngạc nhiên nhìn anh trai. Anh của cô làm quen được với người đẹp quá như thế này ư ?

Việt Hưng cười chào Nhã Phương rồi nắm tay em gái bước theo.

– Anh Hai ! Anh quen cô ấy hả ?

– Ừ.

– Đẹp quá. Em chưa từng thấy ai đẹp như vậy.

Nhã Phương dắt Việt Hưng vào ngồi hàng ghế đầu, cô nhận ra ngay họ là hai anh em vì cái vẻ giống nhau. Cô thân mật đưa tay ra bắt tay Anh Thư :

– Hân hạnh biết em. Em là em gái của anh Hưng ?

– Dạ. Em tên Anh Thư. Còn chị ?

– Có lẽ chúng mình không thua kém nhau bao nhiêu tuổi đâu. Chị tên Nhã Phương, làm việc cho công ty thiết kế thời trang Cát Phương.

– Chị đẹp thật, em ngưỡng mộ chị.

Hai cô gái bắt tay nhau. Chờ cho cả hai yên vị, Nhã Phương mới gọi mang nước uống đến.

– Anh Hưng cứ tự nhiên ngồi đây, em phải đi rồi. Tối nay, em lu bu quá:

– Được, em cứ đi đi !

Nhìn thấy Ngọc Hoa từ xa, Anh Thư kín đáo đưa tay vẫy và ngăm ra hiệu, thành ra hai ly nước, một dành cho Việt Hưng và một dành cho Anh Thư lại trở thành cho Ngọc Hoa. Ngọc Hoa vờ như tình cờ đến bên, Anh Thư vồn vã :

– Chị Hoa cũng đi xem hả ? Chị ngồi đây với anh Hai, em đi xem mặt ca sĩ một chút.

Anh Thư bỏ đi nhanh không kịp cho Việt Hưng ngăn lại. Việt Hưng đành cười chào Ngọc Hoa :

– Em ngồi xuống đó đi !.

Ngọc Hoa liếc Việt Hưng. Mặt anh nghiêm quá, cô chỉ còn biết nhìn lên sân khấu, vì dù sao được ngồi cạnh anh lúc này vẫn hơn là anh tránh mặt cô. Cô bưng ly nước lên uống để tránh ngượng ngập vì vẻ lạnh lùng xa cách của anh.

Nhã Phương đi tới, cô vui vẻ :

– Anh Hưng ! Anh ở xem nhé, hay là cuối buổi trình diễn, em mời anh nán lại ăn khuya.

Việt Hưng từ chối :

– Sáng anh về Sài Gòn sớm, nên cần nghỉ sớm. Em cứ tự nhiên đi.
Nhã Phương vờ chào Ngọc Hoa :

– Bạn của anh há ?

– Ừ, cô ấy ở gần nhà anh.

Ngọc Hoa cứ ngồi lì người đi. Trước một cô gái như Nhã Phương, cô thấy mình thua sút hẳn đi. Lòng cô đầy buồn tủi, sao cô muốn khóc quá đi mất.

Nói với Việt Hưng vài câu, Nhã Phương từ giã đi. Cô len lỏi đi và đến sau lưng Anh Thư, thân mật nắm vai Anh Thư :

– Có muốn đi với chị vào hậu trường chơi không ?

Anh Thư hớn hờ :

– Em thích lắm.

– Vậy thì đi theo chị.

Dắt Anh Thư vào hậu trường, Nhã Phương nhắc ghế cho Anh Thư ngồi, tò mò :

– Người lúc nãy ngồi với anh Hưng là ai vậy em ?

– Dạ, là chị Ngọc Hoa:

Mẹ em muốn anh Hưng cưới chị Hoa, song anh em đã thương chị Hoàn Châu ở Sài Gòn. Mà những người ở Sài Gòn đẹp thật phải không chị, nước da trắng mịn màng.

Nhã Phương phi cười :

– Em cũng đẹp vậy.

– Em mà đẹp gì. Em thấy chị mới đẹp.

Đã đến giờ trình diễn, Nhã Phương nắm tay Anh Thư dẫn đi :

– Xuống đây ngồi với chị !

Được ngồi với Nhã Phương và ngay hàng ghế đầu, Anh Thư thật hãnh diện.

Cô thấy vài người quen nhìn mình ngạc nhiên mà thầm sung sướng.

Bên kia, một chiếc máy ảnh lặng lẽ thu hình ảnh của Việt Hưng và Ngọc Hoa. Ngọc Hoa đang cố mê mắt lên chống lại cơn buồn ngủ.

– Em làm sao thế, Ngọc Hoa ?

– Em thấy hơi chóng mặt, có lẽ em bị cảm gió rồi.

– Hay để anh đưa em về nhà.

Việt Hưng đỡ qua lưng Ngọc Hoa để dìu cô đi:

Ra đến ngoài xe là Ngọc Hoa không còn cưỡng lại cơn buồn ngủ nữa, cô nhắm mắt rơi ngay vào giấc ngủ :

– Ngọc Hoa ?

Không biết làm sao khi xe về đến nhà, Việt Hưng đành bế Ngọc Hoa

vào nhà, anh gọi mẹ giúp mình :

– Con không hiểu sao Ngọc Hoa như thế nữa:

– Con làm bác sĩ mà không biết, mẹ làm sao biết Mau khám cho nó xem !

Việt Hưng khám và bắt mạch, dường như Ngọc Hoa uống thuốc ngủ vậy. Ý nghĩ này làm Việt Hưng hoảng sợ :

– Mẹ ! Có khi nào là Ngọc Hoa tự tử, con nghi ngờ cô ấy uống thuốc ngủ.

Câu nói của Việt Hưng làm bà Anh cuống lên :

– Vậy con phải mang nó vào bệnh viện ngay.

Việt Hưng vội vàng bế xốc Ngọc Hoa lên. Phiền thật, nếu biết như thế này anh không đi xem ca nhạc, rốt cuộc anh có xem được gì đâu, còn chuốc phiền.

Tất cả việc này hẳn có sự xếp đặt của Anh Thư. Việt Hưng thầm giận, nếu có Anh Thư trước mặt bây giờ, anh đã tát cho cô vài cái.

May là, sau khi nhập viện, bác sĩ khám nghiệm lại cẩn thận :

– Không sao, cô ấy chỉ ngủ vài giờ là tỉnh dậy.

Việt Hưng thở phào như trút đi gánh nặng.

...

Nhã Phương cho xe đưa Anh Thư về tận nhà. Cô vừa hôn hờ đi vào nhà, Việt Hưng chặn cô lại hằm hằm :

– Em muốn anh chết, em mới vừa lòng hay sao vậy ?

Anh Thư ngơ ngác :

– Em đã làm gì đâu ?

– Còn không làm gì nữa ! Việt Hưng nói như quát - Em cả gan hẹn hò với Ngọc Hoa vào nhà hát gặp anh. Cô ấy uống thuốc ngủ, may là uống với lượng thuốc chỉ đủ ngủ. Nếu như Ngọc Hoa chết lúc đang xem hát với anh, em nghĩ anh như thế nào đây ?

Anh Thư há hốc mồm :

– Em không hiểu gì cả.

– Còn không hiểu nữa ! Ngọc Hoa uống thuốc ngủ tự tử em biết chưa ?

– Ồi !

Anh Thư bưng miệng. Sao Ngọc Hoa có thể đại dột đến như vậy ? Cô sụp mắt xuống trước cơn thịnh nộ của anh trai mình :

– Anh Hai ! Em xin lỗi, thật sự em không biết chị Ngọc Hoa như vậy.

Nhưng chị ấy sao rồi ?

– Đang truyền dịch đã thuốc, có lẽ đến sáng thì tỉnh lại.

Muốn hay không, Việt Hưng cũng không thể bỏ về Sài Gòn, khi có người con gái yêu mình mà đi tìm cái chết.

Ngọc Hoa tỉnh lại vào lúc sáu giờ sáng, cô ngơ ngác nhìn quanh và vụt ngồi dậy.

– Mẹ ! Đây là đâu thế?

Bà Ngọc nổi giận :

– Con còn hỏi mẹ đây là đâu nữa sao ! Mẹ không ngờ con khờ thật, thất vọng rồi tự tử không nghĩ đến công ơn sinh thành của cha mẹ.

Ngọc Hoa trợn mắt :

– Mẹ nói con tự tử ?

– Không phải sao ! Mẹ thật xấu hổ vì con. Việt Hưng có thể hơn công ơn dưỡng dục của cha mẹ sao con ?

Ngọc Hoa lắc đầu :

– Con thật sự không hiểu mẹ nói gì cả ...

Cô ngồi lặng đi trong mấy giây. Chiều tối hôm qua cô đi xem hát và khi vào nhà hát, cô đã ngồi cùng bàn với Việt Hưng, uống 1y nước của Anh Thư. Mới màn trình diễn đầu tiên thôi, cô thấy choáng váng và buồn ngủ, thế rồi cô thiếp đi. Bây giờ ...

Ngọc Hoa im lặng lúc lâu :

– Người ta nói con tự tử hả mẹ ? Vậy ai đưa con vào bệnh viện vậy ?

– Là Việt Hưng. Nó ở đây với con suốt đêm qua, mới vừa ra căng tin, chắc là đi uống cà phê. Con nghe trong người thế nào rồi ?

Ngọc Hoa lặng lẽ nằm xuống lại. Lòng cô thăm dịu lại, vì ít ra Việt Hưng cũng không nỡ nhẫn tâm bỏ mặc cô.

Việt Hưng vào tới, tiếng chân làm Ngọc Hoa mở mắt ra. Việt Hưng vui mừng :

– Em tỉnh rồi à ? Lần sau em chớ dại dột như vậy.

Ngọc Hoa sụt sùi :

– Sao anh không để em chết đi, cứu em làm gì ?

– Em điên thật, nếu như em có mệnh hệ nào có phải người đau khổ là mẹ của em không ?

Ngọc Hoa lấy gối đập mặt khóc khe khẽ.

Việt Hưng kéo ghế ngồi bên cạnh :

– Em phải hiểu là tình cảm là phải xuất phát từ hai người. Em vì chuyện thất vọng anh mà đi tìm cái chết, có đáng không ?

Ngọc Hoa hất cái gối ra :

– Em hỏi anh, em có gì thua kém Hoàn Châu mà anh không yêu em ? Em nghĩ là chưa hẳn anh yêu cô ta, mà chỉ vì cô ta giống Minh Thu

thôi.

Việt Hưng lắc đầu :

– Không, anh yêu cô ấy. Sau này em đừng đại dốt như vậy nữa. Em nghe trong người như thế nào ?

– Mệt và buồn ngủ lắm.

– Anh có mua sữa nè, em uống đi rồi ngủ. Anh đỡ em dậy uống sữa nhé !

Ngọc Hoa ngồi dậy :

– Một lát anh về Sài Gòn phải không ?

– Anh còn phải đi làm.

– Anh không thể ở lại với em một ngày sao ?

Việt Hưng nghiêm mặt :

– Anh đã nói rõ tình cảm của anh, anh chỉ có thể xem em như Anh Thư mà thôi, em đừng làm anh phải khó xử. Em hãy bình tĩnh lại.

Sau này, em có thể gặp một người yêu em và em yêu người ta, tình cảm có từ hai phía đó mới là hạnh phúc.

Ngọc Hoa lặng người. Cô hiểu rồi, anh không bao giờ yêu cô. Có một điều cô không thể hiểu tại sao mình ngủ như thế. Cô đang làm trò cười cho mọi người và Việt Hưng. Cái thước đo tình cảm đã rõ.

Ngọc Hoa khép mắt lại, để cho giọt lệ chảy âm thầm ...

– Chào chị.

Giọng nói quen thuộc, Hoàn Châu quay lại cô mừng rỡ :

– Nhã Phương ? Em đi đâu đây, tìm chị phải không ? Vào nhà đi em !

Hoàn Châu thân mật ôm vai Nhã Phương.

– Trông em khác quá, suýt một chút nữa chị nhìn không ra em.

– Chị biết là tối qua em ở đâu không ? Ở Vũng Tàu đó, em gặp anh Việt Hưng nữa.

– Vậy à ! Có lẽ chiều nay thì anh Hưng về Sài Gòn.

Nhã Phương vờ đang người ra ngắm Hoàn Châu :

– Lúc này xem vẻ chị trẻ trung yêu đời. Cũng phải, vì chị đang hạnh phúc.

Nhưng coi chừng ... chị đang xây hạnh phúc trên lâu đài cát đấy.

Hoàn Châu cười gượng :

– Thật ra, chị và anh Hưng, mỗi người đều có một quá khứ riêng và cả hai đều trân trọng quá khứ của nhau:

– Chị tin là anh Hưng sẽ cưới chị ?

– Anh ấy về Vũng, Tàu để thưa với gia đình chuyện cưới chị.

– Chị có biết là đêm qua, cô Ngọc Hoa gì đó đã uống thuốc ngủ tự

tử, còn mẹ anh Hưng thì quyết liệt là không nhìn nhận chị.

Hoàn Châu sống người :

– Ngọc Hoa tự tử ?

– Phải. Suốt đêm qua anh. Hưng phải ở bệnh viện chăm sóc cho cô ta, đó là nguyên nhân ảnh về Sài Gòn muộn. Chị hãy xem những tấm ảnh này đi.

Nhã Phương rút xấp ảnh để lên bàn, Hoàn Châu cầm lên xem, những tấm ảnh Việt Hưng dìu Ngọc Hoa, rồi bế Ngọc Hoa. Cô đặt những tấm ảnh xuống ngồi câm lặng.

Nhã Phương cười gằn độc ác :

– Sao, hạnh phúc của chị xây trên cát hay trên bê tông cốt sắt vậy ?

– Nhã Phương ! Hình như em vui khi thấy chị đau khổ ?

– Dĩ nhiên rồi ! Đời là một sự vay trả. Lúc tôi khóc, chị vui cười bên anh Hưng; khi chị đau khổ, tôi phải cười chứ.

– Chị không giận em đâu, vì biết em non lòng trẻ dạ. Chị luôn lo lắng cho em khi em một mình bôn ba kiếm sống.

– Thôi cái giọng nhân từ đạo đức giả của chị đi ! Tôi căm thù chị suốt đời, chị hiểu không ? Chị đừng có mang là chị sẽ hạnh phúc, tôi sẽ phá nát hạnh phúc của chị ra.

Hoàn Châu kinh hãi bởi cái giọng căm hờn của Nhã Phương, cô ghen ngào:

– Em căm thù chị như vậy sao Phương ?

– Sao không ? Chỉ trừ khi chị chết đi. Tôi nguyện rửa cả gia đình chị.

Nhã Phương hằn học bỏ đi. Hoàn Châu ngồi chết lặng. Nhã Phương căm thù cô sâu sắc đến như thế hay sao ? Hoàn Châu gục mặt xuống trong đau khổ.

Một bàn tay đặt lên vai Hoàn Châu, cô ngẩng đầu lên, rồi ngã vào lòng mẹ mình :

– Mẹ ơi ! Con phải làm sao hả mẹ ?

– Nhã Phương thù hận con sâu sắc vì Phú Văn đã gây quá nhiều bất hạnh cho nó. Chính mẹ cũng không biết làm sao bù đắp cho nó Phú Văn bị luật pháp trừng trị, song cái hậu quả để lại cho Nhã Phương cũng thật nặng nề. Có một ngày nó cũng phải suy nghĩ lại những việc mình đã làm. Còn con hãy bình tĩnh.

Mẹ tin Việt Hưng không phải là người vô trách nhiệm, nó yêu con và muốn cưới con thì bất kỳ trở ngại nào cũng quyết vượt qua.

Hoàn Châu nép vào lòng mẹ, cô không tin là cuộc đời mình mãi đau khổ.

Có tiếng xe ngừng bên ngoài. Bà Mai Hân mỉm cười :

– Mới nhắc nó đã đến ! Đi lửa mặt đi con !

Việt Hưng xuống xe, anh mang vào nhà mấy món quà của biển, đưa cho bà Mai Hân :

– Con mua cua biển và một ít khô mực, mẹ cất giùm con.

– Con mua chi cho tốn tiền vậy:

À ! Cô ...đưa vào bệnh viện đã bớt và khỏe chưa vậy ?

Việt Hưng ngạc nhiên :

– Sao mẹ biết vậy ? Ngọc Hoa không sao mẹ ạ. Liều thuốc chỉ làm cho ngủ chứ không sao cả.

Bà Mai Hân thở phào :

– Hoàn Châu nghe xong chuyện của con, nó lo lắm. Nếu như mẹ con không bằng lòng Hoàn Châu, con hãy từ từ rồi thuyết phục mẹ. Thực sự, nghe tin cô ấy tự tử mẹ và Hoàn Châu không yên chút nào:

Việt Hưng lắc đầu cương quyết :

– Con lớn rồi, con tự quyết định cuộc đời của con. Con đâu còn nhỏ mà chịu sự sắp xếp của mẹ con. Còn Ngọc Hoa, chắc chắn cô ấy không đại dột lần thứ hai.

Hoàn Châu đi ra, cô rửa mặt mình cho tươi tỉnh, song Việt Hưng vẫn nhận ra:

– Em khóc à ? Anh muốn biết tại sao em biết chuyện Ngọc Hoa tự tử, vì chun bao giờ anh cho gia đình anh số điện thoại của em cả.

Hoàn Châu ngồi xuống ghế, cô tránh câu trả lời mà hỏi :

– Anh từ Vũng Tàu đến nhà em luôn à ?

– Em trả lời câu hỏi của anh đi.

Chợt Việt Hưng cầm xấp ảnh lên, anh sửng sốt :

– Ở đâu mà em có những tấm ảnh này ? Ai mang đến cho em ? Vì những tấm ảnh này mà em khóc phải không ? Em nói ngay cho anh biết đi Hoàn Châu.

– Là Nhã Phương đưa cho em.

– Nhã Phương ?

Việt Hưng khựng lại, đôi mày anh nhăm nhúm. Nhã Phương chụp ảnh anh và Ngọc Hoa để làm gì ? Nhã Phương hành động trẻ con ấu trĩ như thế này sao.

Việt Hưng nghiêm mặt :

– Em hãy nói cho anh biết, Nhã Phương đã nói cái gì với em ?

– Anh mới từ Vũng Tàu lái xe về mệt, hay là đi rửa mặt đi anh. Em đi pha cho anh ly nước cam.

Hoàn Châu dợm đứng lên, Việt Hưng giữ cô lại :

– Em hãy cho anh biết Nhã Phương nói gì. Em đừng giấu anh rồi tự mình buồn khổ một mình, anh không muốn như thế. Chúng ta cần phải thành thật với nhau, em hiểu không ? Nói đi em !

Hoàn Châu cúi đầu :

– Có phải là mẹ anh không chấp nhận cho anh cưới em ?

– Hôn nhân là do anh quyết định. Anh đã hơn ba mươi không còn trẻ nữa để bị đặt để Mẹ không bằng lòng, anh vẫn cưới em.

– Làm cho mẹ buồn không nên đâu anh ạ.

– Như vậy nếu muốn mẹ vui, mà anh phải lấy người mình không yêu và hôn nhân không hạnh phúc thì mẹ anh vui mãi được à ?

– Nhưng mà Ngọc Hoa tự tử.

– Không nhưng nhị gì cả. Cô ấy tự tử là phần của cô ấy. Hơn nữa, liều thuốc cô ấy uống chỉ là dọa anh thôi, làm cho ngủ sâu, ngoài ra không gây chết người được. Hoàn Châu !

– Dạ.

– Dù bất kỳ hoàn cảnh nào em cũng phải hứa với anh là không được rời xa anh hay giấu anh bất kỳ chuyện gì, hãy hứa với anh như thế !

Hoàn Châu xúc động khẽ gật đầu. Anh bẹo má cô :

– Em thụ động vừa thôi chứ, em nghĩ là nước mắt sẽ giải quyết được mọi chuyện à ?

Hoàn Châu then thùng giấu mặt vào ngực áo anh, anh siết nhẹ cô vào lòng:

Chỉ cần ngồi bên nhau thôi cũng thấy lòng mình dạt dào hạnh phúc.

Tôi muốn gặp cô Nhã Phương. Dang ra !

Việt Hưng giận dữ gạt cô thư ký ra để kéo mạnh cửa phòng làm việc của Nhã Phương ra. Cánh cửa mở, Nhã Phương ngồi khoanh hai tay trước ngực, cô đoán biết cái kết quả nên lặng lẽ đợi.

Việt Hưng ném xấp ảnh lên bàn :

– Em muốn gì mà chụp ảnh như thế này vậy Phương ?

Vẫn khoanh hai tay trước ngực, Nhã Phương lạnh lùng :

– Em thích làm như vậy, khi em không có hạnh phúc thì không ai có quyền hạnh phúc cả. Cô ta phải ở một mình để tưởng nhớ đến anh trai của em.

– Em điên rồi ! Tưởng nhớ một người đã khuất, Hoàn Châu có thể nhớ, là do cái tâm của cô ấy chứ đâu phải là chôn vùi cả cuộc đời tươi trẻ son sắc của mình vì một người đã khuất.

Việt Hưng xé nát mấy tấm ảnh ném xuống đất :

– Em đừng phí công nghĩ ra những trò trẻ con để Hoàn Châu phải xa anh, mà càng thúc giục anh mau làm đám cưới với cô ấy.

Nhìn vào mặt Nhã Phương, Việt Hưng gần giọng :

– Em nên sống cởi mở hơn là gút lại trong lòng. Tuy rằng Phú Văn và đồng bọn của anh ta đã bị luật pháp trừng trị, song không phải vì thế mà em lấy lại được những gì đã mất, anh hiểu điều này và thông cảm cho em, Tuy nhiên, anh sẽ không tha thứ cho em, nếu như em tìm cách tách rời Hoàn Châu ra khỏi tầm tay anh.

Nhã Phương nhìn Việt Hưng tóe lửa, nhưng giọng nói của cô lại nghèn nghẹn :

– Anh yêu Hoàn Châu đến như vậy sao ? Còn em, em có lỗi lầm gì mà không có được một tình yêu chân chính ?

– Tình yêu chân chính sẽ tìm đến với em, em không phải đi tìm kiếm. Em sống tốt, những người tốt sẽ đến với em. Nhã Phương ! Anh mong là từ nay, em đừng làm bất kỳ hành động ngu ngốc nào nữa. Việt Hưng ra về, anh đến như cơn lốc và ra đi cũng nhanh, sau khi mắng cho Nhã Phương một trận. Cô ngồi lặng im trong cay đắng. Tình yêu chân chính, có hay sao ? Tịnh Hoàng đang lợi dụng tuổi trẻ của cô, cùng thân xác của cô.

Những lúc ái ân cuồng nhiệt, buông thả mình, Nhã Phương hoàn toàn không có một cảm xúc, mà chỉ là sự ham muốn của nhục thể. Tuy nhiên, Nhã Phương không muốn bước xuống sợi dây cô đã và đang leo lên.

Cộc. Cộc Tịnh Hoàng gõ tay lên cánh cửa rồi đẩy cửa bước vào :

– Có chuyện gì vậy Phương ?

– Không ? Em có chút hiểu lầm với người anh bà con. Anh tìm em có chuyện gì vậy ?

– Sáu giờ chiều, đã hết giờ làm việc, anh sang đón em đi ăn.

Nhã Phương cười gượng :

– Em quên mất.. Anh chờ em một chút !

Nhã Phương cúi nhặt mấy tấm ảnh ném vào sọt rác, cô giật phăng cả nửa tấm ảnh trên tay Tịnh Hoàng bỏ đi. Tịnh Hoàng thăm dò :

– Anh thấy anh ta đi mà vẻ rất giận.

– Hãy cứ mặc anh ta. Mình đi thôi anh !

Tịnh Hoàng đi cùng Nhã Phương ra ngoài. Những buổi chiều thường như thế này, hai người đi ăn và sau đó về nhà Nhã Phương. Và bao giờ cũng vậy, khi cánh cửa và khép lại vòng tay Tịnh Hoàng khép kín, anh ta lập tức đòi hỏi sự thỏa mãn.

– Tịnh Hoàng ! Có bao giờ anh nghĩ một ngày nào đó, vợ anh biết mỗi quan hệ của chúng ta không ?

Tịnh Hoàng khựng lại :

– Mình kín đáo một chút thì cô ấy làm gì biết.

– Mỗi chiều anh đều đi với em mà bảo là kín đáo.

– Cô ấy không hề quan tâm đến chuyện công ty hay việc làm của anh đâu, những đứa con cũng đủ vất vả rồi.

– Vậy anh có yêu con không ?

– Con cái dĩ nhiên phải yêu rồi ! - Tịnh Hoàng vụt cười nhưng mặt nghiêm lại – Em đừng có ngốc, nói em muốn sinh con cho anh. Anh có đến bốn đứa con ở nhà, hai trai hai gái đủ rồi. Nhiệm vụ của em là sát cánh với anh trong công việc và sống với anh như thế này. Em có biết tại sao anh thích em không ?

– Tại sao ?

– Em là người tình tuyệt vời, những khi chúng mình như thế này.

– Như vậy anh chỉ ham muốn thể xác trẻ trung của em thôi, có đúng không ?

– Em nói xem ! - Tịnh Hoàng nheo mắt - Có người đàn ông nào đến với đàn bà không phải vì sự ham muốn ?

Nhã Phương cắn mánh môi mình. Cô cũng như anh ta, đến với nhau vì nhục dục, nhưng sao lòng cô buồn đến thế. Cô nghĩ đến Hoàn Châu, một thời được anh trai của cô yêu thương và bây giờ là Việt Hưng, hai người đó đều yêu Hoàn Châu chân thật. Còn cô ? Một sự căm giận tràn lên trái tim Nhã Phương, cô muốn hét to lên để thỏa mãn lòng căm giận, nhưng rồi cô buông thả mình theo sự ham muốn tham lam của người đàn ông bên cạnh mình.

Chờ cho xe Tịnh Hoàng đi, Nhã Phương mới chậm chạp quay vào, nhưng một bóng đen chặn Nhã Phương lại :

– Tôi muốn nói chuyện với cô.

Nhã Phương nhíu mày, chân cô lùi lại :

– Chị

– Cô còn biết có tôi sao ? Tôi không ngờ có một ngày tôi tận mắt chứng kiến chồng mình và một người phụ nữ khác.

Nhã Phương hơi lo, song cô bình tĩnh lại ngay, chị ta đến có một mình và cái giọng nghèn nghẹn đau khổ kia, cô ta sẽ không dùng vũ lực. Nhã Phương lùi lại mấy bước để thủ thế.

Đoán biết thái độ của Nhã Phương, Thanh Thanh lắc đầu :

– Cô nghĩ là tôi sẽ làm dữ với cô khi biết chồng mình dấn dứ với cô

sao ?

Đây đâu phải là lần đầu anh ấy phản bội tôi. Có điều là tôi biết, anh ấy đang mê say sự trẻ trung xinh đẹp của cô:

Một ngày nào đó khi đã chán cô, anh ấy sẽ bỏ rơi cô đi tìm những bông hoa mới.

Nhã Phương lạnh lùng.

– Tôi chưa bao giờ có ý nghĩ sẽ ăn đời ở kiếp với người đàn ông không phải là của riêng tôi cả. Chị gặp tôi để nói như vậy sao ?

– Tôi muốn cô hãy chấm dứt chuyện dạn dúi với anh ấy, để mỗi tối anh ấy về nhà quan tâm đến các con của tôi một chút.

– Nếu như vậy chị hãy đi nói với anh Hoàng. Vì nếu tôi chấm dứt, anh ấy không muốn cũng như vậy thôi. Hơn nữa, chẳng phải chị vừa nói, nếu không với tôi thì chồng chị cũng với người đàn bà khác.

Nhã Phương mở rộng cánh cửa như đuổi khách, Thanh Thanh cắn nhẹ môi :

– Cô không hứa với tôi sẽ chấm dứt với anh Hoàng sao ?

Nhã Phương hơi bất ngờ trước thái độ của Thanh Thanh. Cô không ngờ Thanh Thanh có thể yếu mềm đến như vậy, tại sao cô ta không ghen tuông la hét ầm ĩ, cô ta có quyền kia mà.

Thanh Thanh mím môi :

– Cô còn trẻ đâu có thiếu người đeo đuổi, tại sao phải có mối quan hệ với người đã có vợ.

– Bởi vì tôi cần tiền, cần địa vị danh vọng.

– Nhưng mà con tôi cũng cần có cha, tôi van xin cô.

– Chị hãy đi về mà nói với anh ta.

Nhã Phương nắm tay Thanh Thanh dắt ra ngoài :

– Xin lỗi, tôi cần nghỉ ngơi.

Cánh cửa đóng sầm lại trước mặt Thanh Thanh. Cô đứng lững khựng một chút, rồi bước lại chỗ Tịnh Hoàng đang đứng :

– Anh nghe rõ rồi chứ, cô ta chỉ cần tiền.

Tịnh Hoàng khó chịu :

– Em muốn tôi nghe những lời này làm gì vì cô ta đâu có muốn ăn đời ở kiếp với tôi. Chỉ là một sự lợi dụng nhau.

– Anh muốn dạn dúi với cô ta cho đến khi nào nữa. Tịnh Hoàng, sự chịu đựng của em có giới hạn thôi.

– Em sẽ làm gì tôi nào ?

– Không để cho cô ta lợi dụng anh nữa.

– Tôi đã nói với em rồi, giữa cô ta và tôi chỉ là một sự lợi dụng lẫn

nhau. Em hãy thôi đi cái trò làm cho tôi tỉnh ngộ, tự bản thân tôi hiểu tôi nên như thế nào.

Tịnh Hoàng lôi vợ ra xe, anh ta lăm lì lái xe đi, một lát sau mới cộc lốc :

– Em không phải làm gì cả, Tự tôi sẽ biết cách xử lý.

Hoàn Châu nhìn lình trong gương, cô có cảm giác là cô gái xinh đẹp nào đó chứ không phải mình. Mắt sáng long lanh, chiếc áo cưới may thật khéo, bó sát thân hình cô.

– Con đẹp lắm rồi, không cần ngấm nữa. Nhanh lên đi con !

Hoàn Châu quay lại nũng nịu :

– Mẹ chỉ làm cái trò “mèo khen mèo dài đuôi”.

Bà Mai Hân mỉm cười :

– Con gái đẹp nhất là trong ngày hôn lễ. Mẹ khen con thật lòng, con gái của mẹ thật xinh. Thôi, nhanh đi con ạ, kéo trễ giờ.

Bà Mai Hân giúp Hoàn Châu kéo vạt áo dài của cô lên. Tối nay tiệc cưới được đãi thân mật tại một nhà hàng. Hôn lễ không có nhà trai chủ hôn, mà chỉ có cơ quan của Việt Hưng. Bà mong thời gian khi Việt Hưng và Hoàn Châu thành vợ chồng, sống đầm ấm, bà Anh sẽ có cái nhìn khác hơn đối với cô con dâu và không chịu thừa nhận. Hai chiếc xe hoa đậu trước nhà, Việt Hưng hôm nay thật đẹp trai và lịch lãm trong bộ veston màu cà phê sữa. Anh âu yếm đón Hoàn Châu và ghé vào tai cô thật khẽ :

– Hôm nay em đẹp tuyệt vời, anh muốn hôn em.

Hoàn Châu đỏ bừng mặt, cô đặt tay mình vào tay anh :

– Bây giờ mình đi hả anh ?

– Ừ !

Xe của Hoàn Châu và Việt Hưng đi đầu, chiếc thứ hai là xe của bà Mai Hân, có cả ông Lâm. Đám cưới của cô con gái không có nhà chồng chủ hôn khiến ông buồn một chút. Nhưng không sao, ông chỉ cần Việt Hưng yêu Hoàn Châu thành thật và tạo hạnh phúc cho Hoàn Châu mà thôi. Đó là ước mơ ông chỉ có thể cầu nguyện cho con gái mình như thế.

Tiệc cưới không động lắm, mời bạn bè đến chung vui, mọi người ăn uống vui vẻ, nâng ly rượu chúc mừng cho đôi vợ chồng trẻ được trăm năm hạnh phúc.

Một tiếng rơi ngã mạnh bên ngoài, mọi người nhìn ra. Bà Anh đi vào sau khi hần học đập ngã tung khung hình chụp đôi vợ chồng mới cưới. Nhận ra mẹ mình, Việt Hưng vội vàng lao lại :

– Mẹ ?

– Con hãy theo mẹ về ngay ! Con tưởng rằng có thể tổ chức đám cưới theo ý con muốn hay sao ?

– Mẹ ! Mẹ làm gì vậy ? Mẹ đừng quên con đã lớn và có toàn quyền quyết định hôn nhân của con.

– Phải rồi, bây giờ con thành nhân chi mỹ, nên đâu có còn nghĩ đến mẹ. Ai đã cực khổ nuôi con, để con được như ngày nay hả, đồ bất hiếu !.

Bà quay sang Hoàn Châu quát vào mặt cô :

– Còn cô nữa, cô nghĩ tôi có thể nhận một đứa con đâu có em trai giết người.

Ông không biết dạy dỗ con mình hay sao ?

Việt Hưng khổ sở ngăn mẹ mình lại :

– Con van mẹ, mẹ hãy để cho ngày cưới của con được vui vẻ . Dù mẹ muốn hay không, Hoàn Châu cũng là vợ của con.

Câu nói như chế dầu vào lửa, bà Anh gạt mình Việt Hưng ra, lớn giọng cho đám thanh niên đi theo :

– Tụi bây cứ đập đổ bể hết cho tao, xem có còn đám cưới vui vẻ nữa không ?

Đám tay sai như thiên lôi được sai khiến, bắt đầu vung tay đập phá, mặc cho Việt Hưng kinh hoàng can gián :

– Mẹ ? Mẹ hãy thôi đi, mẹ không thể phá đám cưới của con !

Ông Lâm vừa chen vào can gián cũng bị đẩy ngã bật té chổng gọng trên nền gạch. Hoàn Châu lùi sâu vào trong, cô dùng thân mình che chắn cho mẹ, nước mắt cô bật trào ra:

May là nhân viên bảo vệ của nhà hàng kịp vào can thiệp, sợ công an đến, nhộm cón đồ rút đi. Việt Hưng đau đớn nhìn mọi thứ đổ nát, thực khách đến ăn cưới chạy tán loạn.

Anh ghen ngào :

– Mẹ phải làm như thế này thì mẹ mới vừa lòng sao mẹ. Con chưa bao giờ dám bất kính với mẹ, mẹ đối xử với con như thế này, con thật quá đau lòng.

– Mẹ sẽ không để yên cho con được chung sống với cô gái này.

– Mẹ nên nhớ luật pháp rất công bằng. Con không nghĩ là mẹ con mình đi đến con đường đó, song Hoàn Châu là vợ con, con sẽ bảo vệ cho cô ấy.

Hoàn Châu lôi Việt Hưng lại không cho anh nói tiếp. Bà Anh hằm hằm ra về Việt Hưng ứa nước mắt :

– Hoàn Châu ! Anh xin lỗi em. Ba mẹ, con xin lỗi. Ba ! Lúc này có lẽ ba ngã.

đau lắm phải không ba ?

– Đau thì cũng có - Ông Lầm cười gượng - Nhưng mà ba phục con đã dám vượt lên để có người mình yêu làm chủ cuộc đời mình, chứ không như ba ngày xưa, khiếm nhược, yếu hèn để bị khống chế. Không sao đâu con ạ, ba mẹ và cả Hoàn Châu đều hiểu và thông cảm cho con.

– Cảm ơn ba.

Khi về nhà, vào trong phòng với Hoàn Châu, anh ôm cô vào lòng :

– Anh thật ái ngại đã mang đến cho em những điều không may.

– Anh đừng nói như vậy, em là vợ anh, chúng mình vui sướng cùng hưởng và hoạn nạn cùng chia.

– Cảm ơn em.

Việt Hưng siết cô vào vòng tay mình hơn nữa, anh nâng gương mặt cô lên, nhẹ hôn lên trán. Nụ hôn lần xuống cánh môi hé mở. Đêm trăng mật ngọt ngào trong hương vị của tình yêu thiết tha.

Hạt Sương Mong Manh

Chương 8

– Anh Huỳnh !

Thúy An hét to, chân nhảy tung lên mừng Huỳnh, rồi chạy ào tới trước. Gần ba năm không nhìn thấy Huỳnh, bây giờ anh cao to đĩnh đạc, ra vẻ một chàng trai trưởng thành và điều đặc biệt đẹp trai quá.

Thúy An ôm chầm lấy Huỳnh :

– Huỳnh lạ quá.

Huỳnh xúc động trước cảm tình nồng nhiệt Thúy An dành cho mình.

Anh ôm cô, vỗ một tay lên đầu cô :

– Thúy An cũng vậy, bây giờ lớn hẳn và đẹp ra.

Buông Thúy An, Huỳnh quay qua ôm cha và mẹ mình.

– Ba, mẹ ! Con nhớ ba mẹ quá.

Bà Bạch ôm chầm lấy con :

– Con đã thật sự trưởng thành rồi, mẹ mừng quá. Ba mẹ đều mong

con mau chóng trở về nhà.

– Vâng, con đã về.

Ông Bạch vỗ vai Huỳnh :

– Về nhà thôi, rồi tha hồ mà hàn huyên.

Thúy An tíu tít :

– Một lát nữa xe chạy về nhà, Huỳnh để ý xem nhé, bây giờ Sài Gòn thay đổi nhiều lắm.

– Ủ - Huỳnh nắm tay cha - Công ty của nhà mình vẫn hoạt động tất chứ hả ba?

– Tốt. Bây giờ nhu cầu ăn mặc đẹp và quảng cáo thật sự rất cần thiết. Con cứ nghỉ ngơi đi, rồi ba sẽ giao việc Công ty cho con.

– Con cũng phải cảm ơn Thúy An, nó giúp ba mẹ rất nhiều.

Huỳnh cảm động :

– Vậy thì cảm ơn Thúy An.

– Cảm ơn suông thôi sao, phải có quà cho Thúy An chứ ?

– Dĩ nhiên phải có rồi.

Tất cả lên xe. Huỳnh băng khuông nhìn lại đường phố, thay đổi nhiều quá.

Còn một người, ba năm qua em như thế nào. Chồng con gì chưa ?

Ngày trở về sao kỷ niệm lại xôn xao.

– Anh nghĩ gì vậy anh Huỳnh ?

– À ? - Huỳnh mỉm cười - Anh đang nhìn lại phố phường, hình như tất cả đều đổi khác vậy. À này, Thúy An ! Nghỉ học ở trường rồi An có hay đi ngang trường học cũ của mình không ?

– Cũng có. Nhất là cô Vân, gặp học trò cũ cô mừng lắm.

– Vậy à ! Hôm nào anh đi thăm lại trường cũ mới được.

Huỳnh mơ màng :

– Bây giờ Thành thế nào, An có gặp Thành không ?

– Có hai đứa con rồi, bây giờ chí thú làm ăn lắm. Anh nghỉ vài hôm đi, hôm nào tui mình đi thăm lại bạn bè cũ.

– Ủ Còn một người Huỳnh rất muốn hỏi nhưng không dám. Buổi chiều cuối cùng ấy, Nhã Phương đã đuổi anh ra khỏi nhà cô . Ba năm đi qua, Huỳnh cố gắng quên buổi chiều đau lòng ấy ...

Thúy An vụt lên tiếng :

– Anh còn nhớ Nhã Phương không ?

Huỳnh chớp mắt, anh nghe tiếng ngực đập mạnh.

– Nhà Nhã Phương như thế nào ?

– Thật đáng đời ! An và Huỳnh cảnh cáo mà đâu có chịu nghe, để

cho Phú Văn chơi trò hiếp dâm tập thể, còn đánh chết anh Phúc. Bây giờ sống loạn lăm, làm vợ bé cho thằng cha Tịnh Hoàng.

Huỳnh nghe tim mình đau nhói. Nhã Phương ra đến nông nỗi đó sao ? Lòng Huỳnh thật buồn trong ngày trở về, bởi anh vẫn yêu Nhã Phương bằng mọi tình đầu, đó là sự rung cảm đầu đời, chẳng dễ quên.

Bách Thảo vờ như chăm chú xem bản thiết kế mẫu vẽ, kỳ thật cô đang theo dõi bàn tay nhám nhúa của Tịnh Hoàng, anh ta lần sâu tay vào trong chiếc váy rộng của cô. Cô cười khế và nắm tay anh ta giữ lại :

– Anh có vẻ lợi dụng em quá rồi đấy.

Chẳng những không ngưng Tịnh Hoàng còn hôn vào má Bách Thảo, trơ trẽn :

– Như vậy em có muốn lợi dụng anh không ?

– Là như thế nào ?

– Tùy em.

– Được ! Nếu như anh nói thì em cũng sòng phẳng, em muốn ngồi chiếc ghế của Nhã Phương.

– Xem vẻ em có quá nhiều tham vọng ?

– Dĩ nhiên rồi. Này nhé, em là sinh viên đại học chính quy, nhà giàu và đẹp hơn Nhã Phương, mà anh ... lại đang thích em hơn cô ta đúng không. Tại sao em không hạ bệ địch thủ đáng gờm của mình đi.

Tịnh Hoàng cười thú vị :

– Quả thật em bản lĩnh hơn Nhã Phương. Anh thích những người phụ nữ bản lĩnh như em.

– Sao, đừng có tán em nữa, hãy nói cho em biết anh có đủ can đảm hất chân cô ta không đã ?

– Sao không, anh bắt đầu chán cái thói đỏng đảnh của cô ta. Nhưng vô cớ đuổi việc cô ta, anh phải bồi thường tiền thiệt hại theo hợp đồng.

– Em có cách cho cô ta bỏ việc ở công ty này.

– Cách gì thế?

– Đưa đời tư cô ta lên báo.

– Ừ tùy em.

Lúc này bàn tay Tịnh Hoàng trở nên sần sỡ, Bách Thảo đứng dậy cô nửa đùa nửa thật :

– Chưa hất cô ta ra khỏi công ty, em chưa ngồi được cái ghế trưởng

phòng thiết kế, anh đừng có hòng đụng vào em.

Tịnh Hoàng cười lớn. Anh ta muốn nói cái ghế trường phòng thiết kế chính là món mồi nhử các cô gái ham danh, anh ta đã quá thành công, và Bách Thảo chẳng là con người ngoại lệ.

Có tiếng gõ cửa, Bách Thảo vờ ngồi vào máy vi tính khởi động máy.

Tịnh Hoàng nói bằng giọng bức mình :

– Vào đi !

Nhã Phương bước vào, cô khựng lại khi thấy Bách Thảo. Đôi mắt hai người phụ nữ thoáng giao nhau, Bách Thảo cười, nụ cười khiêu khích.

Cô liếc Tịnh Hoàng một cái. Tịnh Hoàng lạnh nhạt :

– Có chuyện gì vậy Nhã Phương ?

– Em muốn biết tại sao những mẫu thiết kế của em bị bỏ vào một xó ? Là ý của anh hay của ai ? Ý của anh. Những mẫu của em chọn không mang tính khai phá quyền rũ, em bảo anh phê duyệt và chuyển sang phòng kỹ thuật sao cho được. Và anh chọn mẫu thiết kế của Bách Thảo ?

Không phủ nhận, Tịnh Hoàng gật đầu :

– Phải. Anh là giám đốc, anh có quyền quyết định. Bởi vì công ty là của anh, anh có trách nhiệm với sự sống còn của công ty.

– Lúc trước chưa bao giờ anh nói như thế cả. Cả tháng nay, em có cảm giác là em chỉ là một trưởng phòng bù nhìn.

Tịnh Hoàng nhún vai :

– Mỗi ngày một chút, người ta phải có suy nghĩ khác hơn chứ. Sao, em còn thắc mắc gì không ? Nếu không, em đi ra ngoài, anh cần làm việc với cô Bách Thảo.

Nhã Phương giận run, tuy nhiên cô không thể làm gì khác hơn là về phòng mình. Bước lại cửa không quên ném cái nhìn hằn học cho Bách Thảo, Nhã Phương mở mạnh cửa, đi ra ngoài. Dĩ nhiên là cô hiểu Tịnh Hoàng đã chán mình, việc anh ta để vợ mình đến gặp cô là việc cuối cùng khi anh ta muốn chấm dứt quan hệ với người phụ nữ đó. Cô là một bằng chứng, giống như luật đào thải vậy. Một ngày nào đó Bách Thảo sẽ như cô, sau khi Tịnh Hoàng đã chán chê.

Hai mươi tuổi, Nhã Phương chợt thấy mình như đã già, cô chưa bao giờ có phút sống thật lòng với người mình yêu, chỉ có tình yêu giả dối mà thôi. Có một người đã cho cô tình yêu ngọt ngào thành thật, tiếc là cô có mắt như mù, có đầu óc mà u mê. Thời gian đi qua và không bao giờ trở lại, thời thơ ấu ấy còn đâu nữa.

Huỳnh ! Một cái tên lâu lắm rồi Nhã Phương không còn nhớ đến, nhưng mỗi lúc chạm vào thực tế phũ phàng, cô lại nhớ với bao nuối tiếc ngậm ngùi.

Một toán nhân viên đang chụm đầu vào nhau chăm chú xem tờ báo nguyệt san, Nhã Phương bước vào họ cũng không hay.

Nhã Phương tăng hắng một tiếng, cả nhóm mới giật mình, một cô đưa tay chụp tờ báo giấu vội ra sau lưng, cười gượng :

– Chị Phương mới vào.

– Báo có gì mà các cô xem say mê vậy ?

– Dạ tui em không biết có nên đưa cho chị xem không ?

– Đưa đây xem.

Tờ báo đưa ra, ai nấy vội chạy về bàn làm việc của mình, lăm lét nhìn Nhã Phương. Họ cũng biết Nhã Phương đang bị lép vế. Thật ra, cô đối xử với nhân viên dưới quyền mình cũng rất tình cảm.

Nhã Phương nhíu mày nhìn xuống tờ báo, ảnh của cô ta được phóng to và hàng chữ to đập vào mắt cô :

“Nhà thiết kế thời trang Nhã Phương từng một thời bị cưỡng dâm tập thể, cô ta đang sống sa đà truy lạc”.

Nhã Phương đọc nốt tờ báo. Cô cười nhạt, nhìn nhân viên trong phòng, tất cả đều cúi đầu không dám nhìn Nhã Phương.

Nhã Phương đứng một lúc, cô hiểu có bàn tay của Bách Thảo. Cầm tờ báo Nhã Phương ầm ầm đứng dậy đi sang phòng giám đốc, hỏi Tịnh Hoàng :

– Anh đã đọc báo chưa ?

– Rồi. Sao ?

Nhã Phương nghiêng rằng :

– Nếu anh chưa đọc cũng đừng nên đọc. Em cũng chẳng bao giờ lùi bước trước đối thủ muốn bôi lọ em:

Nhã Phương nhìn Tịnh Hoàng dữ dội :

– Chuyện này do vợ anh làm phải không ?

– Anh đâu có biết. Tuy nhiên ... - Tịnh Hoàng nhún vai - đàn bà ghen thì em hiểu đó, chuyện gì cũng dám làm. Còn anh thì đâu có đại bôi lọ trưởng phòng kỹ thuật thiết kế của công ty.

Nhã Phương gieo người mạnh xuống ghế :

– Họ nghĩ là phanh phui chuyện em từng bị cưỡng hiếp tập thể, là em sẽ xấu hổ, rút lui khỏi công ty và ẩn mình vào bóng tối à ? Không bao giờ !

Tịnh Hoàng nhìn Nhã Phương bằng cái nhìn xa lạ :

– Anh nghĩ tốt nhất em nên xin từ chức và thôi làm việc ở công ty. Về nhà một thời gian cho mọi việc lắng xuống, rồi anh sẽ tìm việc ở một công ty khác cho em. Em không nên để chuyện xấu của em làm ảnh hưởng đến uy tín công ty.

Nhã Phương sững sốt nhìn Tịnh Hoàng, không ngờ anh lại đề nghị như thế, có nghĩa là anh ta không cần cô nữa. Bắt gặp cái nhìn của Nhã Phương, anh ta làm lơ.

– Công việc của em hãy để Bách Thảo làm, cô ấy có bốn năm học từ trường chính quy, anh tin là cô ấy thay em được.

Nhã Phương nổi giận đứng bật dậy :

– Có nghĩa là bây giờ anh không còn cần em nữa ?

Tịnh Hoàng vẫn từ tốn một cách đều đặn :

– Em chẳng phải đã nói giữa hai chúng ta là một sự trao đổi sòng phẳng hay sao ? Bây giờ, việc của em ngày trước nhiều người đã biết, anh cần bảo vệ uy tín công ty, em từ chức là cách giải quyết ổn thỏa và tốt đẹp nhất.

Nhã Phương cười gằn :

– Nếu em không từ chức, anh sẽ buộc em thôi việc chứ gì ?

– Anh không muốn như vậy. Nhưng nếu đã như vậy, anh buộc lòng phải làm như thế thôi.

Nhã Phương hăm hăm đi ra ngoài về phòng mình. Dĩ nhiên là cô biết Tịnh Hoàng đã chán cô, giữa anh ta và cô chỉ là sự lợi dụng lẫn nhau. Một lần nữa, Nhã Phương lại thấy mình như rơi vào hụt hẫng và buồn chán.

Viết lá đơn xong, Nhã Phương đi sang phòng Tịnh Hoàng, cô đẩy cánh cửa bước vào. Cô đứng lại vì cái quang cảnh trước mắt mình, Bách Thảo đang ngồi trên đùi Tịnh Hoàng, bàn tay anh ta đang sục sạo vào lần áo bên trong. Cái cảnh đó từng xảy ra đối với Nhã Phương, vào cái thời anh ta còn mê say cô.

Nhã Phương mím môi bước thẳng vào. Cô để tờ đơn lên bàn :

– Tôi xin từ chức, anh cũng nên giải quyết cho tôi theo chính sách.

Tịnh Hoàng cầm tờ đơn lên :

– Em nên nhớ là tự em xin từ chức thôi việc, tại sao tôi phải giải quyết theo chế độ cho em. Em được nguyên một tháng lương, chỉ như thế thôi.

Nhã Phương giận đến lun, song lúc này cô có nguyên rủa anh ta hay mắng chửi gì đó cũng như không, khi anh ta đã chán cô. Vợ anh ta cũng từng cảnh báo cô, anh ta đã vất cô như người ta vất một quả

chanh, đến lúc vớt đi vì không còn cần thiết nữa. Quay về phòng mình, Nhã Phương thu xếp mọi thứ vào trong cái thùng. Cô sẽ rời nơi này, và không còn gì để luyến tiếc cả, cuộc đời của cô lại sang một trang khác:

Một năm làm cho Tịnh Hoàng, cô cũng tích lũy được một số tiền và hành trang là khôn hơn ngày mới ngã vào lòng Tịnh Hoàng một chút. Đang thu dọn, Bách Thảo đi vào :

– Tôi cần được bàn giao, chị chuẩn đi !

– Những hồ sơ giấy tờ tôi bỏ hết trong ngăn tủ này. Cô là người tốt nghiệp chính quy, đâu cần tôi phải bảo cô nên làm như thế này thế nọ, sau khi nhận bàn giao chứ hử ?

Bách Thảo cười nhạt :

– Dĩ nhiên rồi ! Nhưng tôi là người nguyên tắc, tôi muốn được bàn giao rõ ràng.

Nhã Phương châm biếm :

– Rồi cô sẽ như tôi mà thôi ! Sau khi gã Tịnh Hoàng bắt đầu chán cô, anh ta sẽ cho vợ đến nhà làm cái mặt giả nhân giả nghĩa, xin cô hãy trá hạnh phúc cho bà ta.

– Tôi sẽ không bao giờ bị đá bỏ như chị, tôi trẻ đẹp, có học hơn chị, lại là con nhà gia thế, cha mẹ tôi có thừa tiền bạc. Hãy chờ xem công ty và anh Tịnh Hoàng sẽ là của tôi.

Nhã Phương im lặng. “Ngựa non háu đá”. Rồi mày sẽ chết.

Vậy là có nửa tháng Nhã Phương nằm khoèo ở nhà, cô chưa muốn đi xin việc. Cả một sự buồn chán và cô đơn. Cô nhớ lời Việt Hưng nói với cô, cô cứ sống chân thật, tình yêu sẽ tự đến. Anh ta sống trong một môi trường hoàn toàn khác cô, chưa bao giờ phải khổ cả làm sao anh ta không nhìn đời bằng đôi mắt lạc quan, còn cô thì không như thế. Cuộc đời của cô toàn là màu xám buồn, cái lăng kính màu hồng bị Phú Văn phá tan nát, còn đâu nữa.

Thay bộ quần áo, Nhã Phương ngồi trước gương trang điểm, cô không biết mình đi đâu cho quên nỗi buồn đi nữa. Nhưng dù sao rời nhà đi lang thang đâu đó vẫn hơn là giam mình trong phòng, gặm nhấm nỗi cô đơn vây chung quanh mình. Lái xe ghé vào câu lạc bộ trẻ, Nhã Phương gọi một ly nước uống. Xong, ngồi lơ đãng nhìn người qua lại, điệu nhạc mênh mang và lắng đặng buồn đi sâu vào tâm hồn Nhã Phương.

Ngày xưa đấng ấy nhà xa Tan trường mưa quá nên ta đưa về Ngày xưa đấng ấy tóc thề Ta thời tóc ngắn nên về tương tư ...

Bài hát làm cho Nhã Phương nhớ Huỳnh. Ngày ấy Huỳnh hay hát bài hát ấy.

Cái thời hoa mộng đẹp để ấy chừng như đi xa mất rồi, còn lại đây một Nhã Phương tâm hồn đầy vết tích thương đau. Ngày ấy, cô mê say trước vẻ đẹp rực rỡ lịch lãm và quá chiều chuộng cô của Phú Văn. Bây giờ bài hát sao làm cô nhớ Huỳnh quá, có lẽ Huỳnh có vợ và có con rồi cũng nên. Còn cô thì vẫn mãi long đong.

Gọi thành bé bán báo, mang lại bán cho mình tờ báo, Nhã Phương, mở ra đọc. Cô chợt chú ý đến dòng chữ cần một người biết về thời trang và quảng cáo, mức lương khá hấp dẫn một triệu tám một tháng.

Gọi tính tiền, Nhã Phương rời quán, cô đi đến công ty Huỳnh Đạt.

...

Có nhiều hồ sơ ứng tuyển, Huỳnh đọc chăm chú. Chợt anh thắng thốt vì hồ sơ dưới mắt mình. Nhã Phương ! Bức ảnh nhỏ nhưng gương mặt của Nhã Phương thì anh không bao giờ quên, gương mặt từng đi vào giấc ngủ buồn phiền và thương nhớ. Nhã Phương ! Đôi mắt em vẫn to tròn đen láy, không ngờ bây giờ lại đến đây, để cho trái tim tôi chợt xôn xao.

Huỳnh ghi chú bên dưới hồ sơ của Nhã Phương :

“Đồng ý tuyển dụng, rồi đưa cho người phụ trách :

Hãy nhận người này vào đi, cô ta có năng lực làm việc đó.

– Nhưng mà ... báo chí ầm ĩ một dạo về cái lý lịch của cô ta, anh không ngại sao ? Tại anh ở nước ngoài về nên không biết ...

Huỳnh nghiêm mặt :

– Nói như anh, một tên tù khi được trả tự do, thì anh ta vẫn là người xấu hay sao ?

– Dạ không ...

– Vậy thì hãy làm theo ý muốn của tôi.

– Dạ, nhưng mà lúc này cô Thúy An bảo trả hồ sơ lại không nhận.

Huỳnh bắt đầu bực mình :

– Cô Thúy An là giám đốc hay tôi là giám đốc vậy ? Lệnh của tôi không đáng để anh nghe theo ?

– Dạ xin lỗi anh.

Không dám hỏi nữa, anh ta cầm xấp hồ sơ của Phương đi ra :

– Cô Nhã Phương ngày mai cô đến thử việc. Nếu được, công ty sẽ ký hợp đồng nhận cô vào công ty.

Nhã Phương vui mừng đứng dậy, cô cứ ngỡ mình bị từ chối. Cuộc đời

vẫn còn mỉm cười với cô, người ta không nỡ đẩy cô vào con đường cùng.

Nhã Phương chào người nhận hồ sơ mình đi ra. Suýt chút nữa cô tông vào một người.

Nhã Phương kêu lên :

– Thúy An !

Thúy An lạnh nhạt :

– Cậu bị Tịnh Hoàng hắt cẳng nên chạy sang đây sao ?

Câu hỏi phủ đầu, Nhã Phương cố dẫn tự ái của mình xuống, tự ái ở đây chẳng ích lợi gì cả. Cô cười nhẹ :

– Ừ Cậu làm việc ở đây ?

– Phải. Đơn xin việc của cậu bị từ chối rồi phải không ?

– Không. Phòng nhân sự phỏng vấn và hẹn ngày mai trở lại nhận.

– Cái gì ! Ai nói với cậu như thế?

– Mình có giấy hẹn. Thôi, mình đi đây.

Nhã Phương bỏ đi, cô không thấy Thúy An đi vội lên phòng Huỳnh, xô mạnh cánh cửa bước vào mà không gõ cửa. Huỳnh ngạc nhiên :

– Có chuyện gì vậy Thúy An ?

– Quyết định tuyển Nhã Phương là do anh quyết định phải không ?

– Phải, anh biết Nhã Phương có kinh nghiệm làm việc, cô ấy có hơn một năm về ngành thời trang quảng cáo. Sao ?

– Anh đã từng đọc những bài báo viết về Nhã Phương chưa, chính vì vậy mà công ty Tịnh Hoàng đã chấm dứt hợp đồng. Bây giờ anh lại muốn nhận một người tai tiếng như thế vào công ty, Thúy An khuyên anh không nên. Mà ngay cả đến bác trai, An nghĩ nếu biết được, bác cũng sẽ phản đối.

– Tại sao chúng ta vì mánh đời bất hạnh của Nhã Phương mà từ chối cô ấy.

Thúy An không nên có thành kiến với Nhã Phương, dù sao Nhã Phương cũng là bạn với chúng ta mà.

– Anh nói Nhã Phương là bạn, vậy anh có nhớ ngày trước Nhã Phương đối xử với anh như thế nào không ?

Huỳnh lắc đầu :

– Lúc ấy Nhã Phương còn trẻ người non dạ, chúng ta nhớ làm gì chuyện cũ.

– Em thật không hiểu nổi ! Anh còn yêu Nhã Phương phải không ? Anh nên nhớ Nhã Phương là một con người không xứng đáng cho anh tử tế.

Huỳnh xua tay cho Thúy An đừng nói nữa :

– Anh đã quyết định, cũng như anh mong em đừng mang chuyện này nói với ba mẹ anh. Nhã Phương cần sự giúp đỡ của chúng ta. Còn anh, anh cần một người có kinh nghiệm làm việc.

Thúy An cắn mạnh môi cầm uất. Huỳnh đã nói như vậy thì cô còn nói gì được nữa, cũng như cô thấy sự chờ đợi của mình trong ba năm qua, Huỳnh không hề biết đến, trái tim của anh vẫn duy nhất có Nhã Phương:

Huỳnh đứng lên đi lại cửa sổ nhìn xuống. Mắt anh ánh lên niềm vui vì Nhã Phương đang dắt xe ra cổng, cái bóng dáng từng đi vào mộng nên vần thơ ấy có bao giờ anh quên đâu.

Huỳnh cứ nhìn sững xuống, cho đến khi không còn thấy Nhã Phương nữa.

Thúy An nói đúng, anh vẫn còn yêu Nhã Phương, ba năm qua mỗi tình ấy ngủ yên bây giờ chừng như sống lại.

Buổi sáng hôm sau, y hẹn, Nhã Phương đến nhận việc. Cô ngồi chờ khá lâu, mới thấy Thúy An đi vào. Thúy An lạnh nhạt :

– Tôi chưa xúc tiến ký hợp đồng ngay được, khi chỉ mới phỏng vấn vài câu, chưa biết khả năng làm việc của cậu như thế nào. Nếu như cậu chấp nhận với việc công ty thử việc cậu một tháng và có khả năng làm việc, tôi sẽ ký hợp đồng với cậu.

Nhã Phương gật đầu. Thúy An đã xem cô như người xa lạ, cô cũng nên như thế. Thúy An quăng xấp giấy lên bàn.

– Cậu hãy vẽ cho tôi mười mẫu về quảng cáo sáng tạo, những mẫu vẽ phải thể hiện rõ nội dung.

Nhã Phương lặng lẽ cầm xấp giấy ngồi vào bàn, cô quyết định làm cho Thúy An phải công nhận mình. Cô muốn được làm việc như vậy. Cô không cho ai cái quyền được chà đạp cô nữa. Nhưng dù sao Nhã Phương cũng thấy buồn, gặp được bạn học cũ cô rất mừng. Cuối cấp ba, mỗi người chia tay một ngã, mỗi mảnh đời khác nhau, tại sao gặp lại không vui mừng mà lại xem nhau như thù nghịch.

Ngày ấy, hai đứa ngồi gần nhau, có chuyện gì cũng nói cho nhau nghe. Bây giờ xa lạ, có phải vì cô đáng bị khinh bỉ. Thúy An may mắn được sống trong một gia đình đầy đủ, có lẽ chưa biết khổ là như thế nào.

Bắt đầu vẽ, Nhã Phương chợt trở lại với niềm say mê được làm việc. Cô cầm cúi vẽ với tất cả lòng say mê, mà không thấy Huỳnh ở bên ngoài nhìn vào với bao nhiêu là cảm xúc, cô ngồi chăm chú vẽ và tẩy

xóa rồi lại vẽ. Đến mười một giờ, phác họa được người mẫu quảng cáo với những trang phục nói lên ý nghĩa của nó. Thúy An cầm lên xem, cô hiểu tại sao trước đây Tịnh Hoàng nhận Nhã Phương, nhưng Huỳnh thì hiểu gì về cô ta ?

Hết giờ làm việc, Nhã Phương xuống căng tin. Cô vẽ một mình mấy giờ liền, nên bây giờ nghe đói. Nhã Phương gọi một tô mì và một ly nước ngọt.

Đang ăn mì, cô buông rơi đôi đũa :

– Anh ... Huỳnh ...

Huỳnh cũng làm vẻ như vừa thấy Nhã Phương, anh mỉm cười :

– Nhã Phương ! Lâu quá mới gặp.

– Sao nói là anh đi du học nước ngoài ?

– Về được nửa năm rồi, không ngờ là lại gặp Nhã Phương ở đây.

Huỳnh ngồi xuống chiếc ghế đối diện :

– Sao không ăn cơm trưa mà ăn mì ?

– Không thích ăn cơm. Anh Huỳnh ! Anh làm ở phòng nào vậy ?

– Phòng ... nhân sự.

Như vậy là anh thấy hồ sơ của Phương chứ gì ?

– Ừ.

– Sáng nay Phương vừa thử việc, không biết là như thế nào.

– Phương từng làm việc này rồi mà.

Người phục vụ mang đến cho Huỳnh ly cam tươi. Nhã Phương ngập ngừng :

– Anh Huỳnh ! Chắc là bây giờ anh không giận Phương ... chuyện hồi xưa nữa chứ ?

– Chuyện hồi trước mình còn đi học à ? Ồ đó chỉ là chuyện thời trẻ tuổi !

– Cũng mới đây chứ anh có già đi gì đâu.

– Đúng hơn là ba năm lỗi phải không Phương ?

Nhã Phương thở dài :

– Ừ, ba năm mà Phương có cảm giác như là cả chục năm rồi vậy, có quá nhiều điều xảy ra cho Phương.

– Phương hãy ráng làm việc ở đây đi.

– Cũng không biết có bền không. – Nhã Phương cúi đầu - Phương ghét những ánh mắt của họ nhìn Phương.

– Có gì đâu ! Phương cứ xem như “pha” là xong chứ gì ?

Nhã Phương bật cười, cô bưng ly nước lên uống một hớp :

– À ! Anh Huỳnh có gia đình chưa vậy ?

– Chưa đâu.

Huỳnh mỉm cười :

– Trông Phương chẳng khác gì ngày xưa mấy.

– Anh lầm rồi, Phương khác đi nhiều. Mới hơn hai mươi mà Phương có cảm giác như mình già đi vậy.

Cả hai cùng nhìn nhau cười. Chuyện gặp lại khiến cả hai có cảm giác như mình lùi lại thuở học trò:

nhất quỷ nhì ma thứ ba học trò.

Thúy An đi xuống cô khựng lại vì cái cảnh thân mật kia. Thì ra, Huỳnh vẫn chưa quên Nhã Phương, vẫn yêu cái người chà đạp mình, cho nên Huỳnh nhất định tuyển cô ta. Tim Thúy An se lại. Đàn ông bao giờ cũng là một lũ háo sắc, uống công cô lo lắng chăm chút cho anh.

Thúy An ném đôi mắt hằn học lại rồi quay ngoắt đi lên, cô không còn thấy đối nữa.

Nhã phương đang hí hoáy vẽ, một xấp giấy gần như bay vào mặt cô, làm cô giật nảy người nhìn lên. Gương mặt Thúy An đang cau lại, giọng nặng nề :

– Cậu đã đọc nội quy trước phòng của công ty chưa ?

– Chưa. Sao ạ ?

– Chiều nay tan việc, trước khi đi về, cậu nên nán lại đọc cho thuộc nội quy của công ty. Nếu không, để vi phạm là tôi sẽ cho cậu nghỉ việc thẳng thừng đó.

– Vâng.

Nhã Phương cúi đầu vẽ tiếp. Cô không thích kiểu cách của Thúy An. Ngày xưa lúc còn là trưởng phòng bên công ty Tịnh Phong, cô cũng từng đập tắt cái kiêu hách dịch đó. Không hiểu sao bây giờ Nhã Phương thấy mình hiền đến thế, có phải tại vì Huỳnh không ? Một tình bạn của thời học trò, cô vừa tìm thấy được, cho cô ý tưởng sống nhẹ nhàng, chứ không nặng nề u uất nữa.

Thúy An gườm gườm nhìn Nhã Phương, cô cố “vạch lá tìm sâu” :

– Ngày mai, cậu đi làm ăn mặc cho kín đáo một chút. Đây là công ty nội qui nghiêm ngặt chứ không phải như bên Tịnh Phong cho cậu tác oai tác quái. Ở đây mà muốn mọc nanh là tôi sẽ vặt ngay đấy.

Nhã Phương buông cây viết, ngả người ra sau :

– Tôi chưa bao giờ muốn tác oai tác quái cả, mà tôi muốn làm việc, chị hiểu chưa ? Cách ăn mặc của tôi hoàn toàn đứng đắn, có điều tôi thích mặc robe đi làm trong cái thời tiết quá nóng này. Nhưng nếu

cậu muốn ngày mai tôi sẽ ăn mặc kín đáo như bà già ... à không, như cậu vậy, được chưa ?

Câu nói như trêu gan của Nhã Phương khiến Thúy An mím môi, cô không dẫn được cơn giận :

– Đúng ! Tôi là bà già, nhưng tôi trong sạch, chưa hề bị hiếp dâm, chưa hề dùng thân mình để tiến thân. Sao, tôi nói có đúng không ? Cậu tưởng cậu sạch sẽ lắm hay sao mà định bám giám đốc Huỳnh ? Đúng là cậu muốn lạng mà gió chẳng cho yên. Nhã Phương vùng dậy, cô dang tay tát vào mặt Thúy An hai cái tát tai nẩy lửa, trong cơn giận ngùn ngụt.

– Câm mồm cậu lại ! Ai cho cậu cái quyền sỉ nhục tôi ? Tôi sẽ đánh vỡ mặt cậu ra đấy.

Không ngờ Nhã Phương dám đánh mình, Thúy An lao lại cô đưa tay túm lấy Nhã Phương đánh. Sự thù hận vì bị chà đạp khiến Nhã Phương như người điên, cô xoắn tóc Thúy An vào tay mình, một tay ngoai tóc và một tay cứ như vậy mà tát vào mặt Thúy An. Yếu thế, Thúy An lãnh đủ những cái tát thù hận. Tiếng ầm ầm ngã đổ của ghế khiến đám nhân viên hốt hoảng chạy vào, cố can hai người ra.

Nhã Phương lùi lại. Chẳng cần công việc ở đây nữa. Người đời định dìm cô xuống tận vũng bùn, cô không còn muốn làm một con người đàn ông nữa.

Cô có tội tình gì để bị chà đạp ?

Nhã Phương mở tủ lấy cái ví, trong lúc Thúy An mắng cô sa sả :

– Tao sẽ tổng cổ mày ra khỏi công ty. Mày chỉ là một con điếm.

Nhã Phương bặm môi lao ra ngoài. Việc đánh nhau quá nhục rồi, cô không muốn to tiếng nữa. Vừa lao ra cửa, Nhã Phương tông phải vào người Huỳnh, cả cô và anh loạng choạng. Nhã Phương trụ lại được, cô lách người qua chạy đi.

Huỳnh vội vàng đuổi theo :

– Nhã Phương ! Đứng lại nghe anh nói đi ! Em quay vào mọi chuyện ai sai ai phải, công ty sẽ giải quyết.

Nhã Phương lắc đầu, lúc này nước mắt cô ràn rụa :

– Em không làm việc nữa. Em nghỉ việc mà không chờ công ty phải trả cho em bất kỳ quyền lợi nào.

Nhã Phương bỏ đi. Huỳnh nhất định giữ cô lại :

– Công ty có kỷ luật và nội qui. Anh xin em ở lại:

Nhã Phương đành đứng lại, giọng cô uất nghẹn :

– Tại sao vậy ? Em muốn là một con người sống tốt, nhưng tất cả

nhìn em như là người xấu vậy ? Tại sao mọi người đều cho mình cái quyền chà đạp lên em vậy ?

Nhã Phương khóc òa lên, những giọt lệ tủi hờn. Huỳnh ôm qua vai cô :

– Em bình tĩnh lại Phương, anh sẽ giải quyết cho em. Anh đâu phải là người không biết lý lẽ. Em trở lại vào phòng làm việc và đi rửa mặt.

– Em nghĩ là em không nên làm việc ở đây, dù sự thật là em rất cần việc làm.

– Anh biết rồi.

Nhiều đôi mắt đang nhìn họ, nên Huỳnh buông cô ra.

– Anh đi lên phòng làm việc. Hay là em có thể đi về, anh sẽ gặp em sau.

Chỉ đợi có như vậy, Nhã Phương bước nhanh ra đường, trong cái cảm giác đây là lần cuối cùng cô đứng trước công ty, sẽ không bao giờ cô quay lại nơi này nữa.

Hạt Sương Mong Manh

Chương 9

Quay trở lại phòng làm việc, Huỳnh nghiêm khắc nhìn Thúy An :

– Thúy An biết là nội quy của công ty là cấm đánh nhau trong công ty chứ ?

Thúy An mím môi giận dữ :

– Nếu như vậy thì anh ký quyết định đuổi việc cả hai người đánh nhau, gây ồn ào mất đoàn kết đi !

Huỳnh lắc đầu :

– Anh không muốn dùng biện pháp này. Nhưng phải nói là anh rất buồn. Tại sao vậy, chúng ta từng là bạn bè vui vẻ với nhau, tại sao bây giờ lại đi đến ghét nhau, đánh nhau ? Anh muốn nghe tường trình sự việc.

Thúy An lạnh lùng :

– Em làm việc ở đây hơn một năm qua, được ba anh đánh giá cao. Em nói cho anh biết, nếu như có Nhã Phương thì không có em, chỉ như vậy thôi.

– Em lại đặt anh vào cái thế khó xử, cả em và Nhã Phương, anh

muốn có sự vui vẻ hòa đồng, chứ không phải là ghét nhau đến như vậy.

– Em căm ghét Nhã Phương, bởi vì nó sẽ làm anh mất danh dự, anh nên nhớ như vậy. Còn việc làm bản tường trình sự việc, anh yêu cầu thì em sẽ viết.

Thúy An nện mạnh gót giày đi ra, Huỳnh nhìn theo lắc đầu. Anh biết Thúy An là con người nguyên tắc cứng rắn, song cũng, có lúc cô đầy tình cảm, tại sao lại không thể hòa đồng cùng Nhã Phương.

Cô thư ký gõ cửa phòng Huỳnh :

– Anh Huỳnh ! Giám đốc muốn gặp anh. Huỳnh gật đầu :

Tôi lên ngay.

Huỳnh đứng lên đi xuống lầu. Ông Bạch đang ngồi chờ Huỳnh với vẻ không vui.

– Con nên chấm dứt hợp đồng với cô Nhã Phương gì đó, cô ta vừa vào công ty không bao lâu đã có đánh nhau. Ba nghe nói bên công ty Tịnh Hoàng, cô ta cũng tai tiếng ồn ào. Loại người như vậy, con không nên vì cả nể tình bạn bè giữ lại đây, dù cô ta có năng lực làm việc đi nữa.

– Ba ! Đối với một người mà ba thấy người ta sắp chết, ba đâu có ngoảnh mặt quay lưng bỏ mặc người ta chết. Giữa con và Nhã Phương ngoài tình bạn, con còn muốn giúp cô ấy đừng đi vào vết trượt mà mọi người đang muốn đẩy cô ấy xuống.

– Ba đồng ý chúng ta có thể giúp một người như vậy. Nhưng nếu xảy ra ồn ào như hôm nay, ba không bao giờ chấp nhận.

– Con sẽ dàn xếp, con hứa với ba.

Đổi thái độ, ông Bạch vui vẻ :

– Ba nghĩ là đã đến lúc con nên lập gia đình đi. Ba nhắm cho con một chỗ rồi, ba tin chắc con cũng vừa lòng.

Huỳnh nhăn mày :

– Ba ! Lúc này con chưa muốn nghĩ đến chuyện lập gia đình đâu.

– Sao vậy ? Ở tuổi con, lập gia đình lúc này là vừa rồi. Con còn đợi gì nữa, không nên bắt Thúy An đợi con lâu quá.

Huỳnh ngớ ngàng :

– Con chỉ xem Thúy An như bạn, chưa bao giờ nói lời gì, sao ba lại nói là con bắt Thúy An đợi con lâu quá ?

Ông Bạch ngạc nhiên :

– Không phải là con với Thúy An sao ? Đừng con ạ ! Ngày con đi du học, nó đi tiễn con. Ba năm qua, nó như một cô dâu ngoan nhất. Và

sở dĩ nó không thích Nhã Phương là như vậy. Một đứa con gái như Thúy An, ba hoàn toàn hài lòng, và muốn con cưới Thúy An.

– Ba ạ ! Hôn nhân phải đặt trên tình yêu làm nền tảng đúng không ba ? Con chỉ xem Thúy An như bạn. Quan niệm của con luôn đứng đắn. Yêu ai, con sẽ cưới người đó làm vợ. Ba hãy cho con một thời gian.

– Con đã nói như vậy thì ba tùy con. Có điều ba mong con nên chấm dứt mối quan hệ nếu có với Nhã Phương, hãy cho cô ta nghỉ việc.

– Lúc này ba đồng ý cho con giúp Nhã Phương rồi mà.

– Nếu con bằng lòng cưới Thúy An, ba chẳng hề hỏi gì không đồng ý, vì điều này chứng tỏ là con xem Nhã Phương như bạn bè.

– Ba lại đặt con vào sự chọn lựa, con không muốn chọn lựa. Còn việc tình cảm giữa con và Thúy An, ba hãy cho con một thời gian. Con về nước không bao lâu, con muốn được thông thả, Thôi, con đi làm việc đây.

Nãy giờ đứng bên ngoài nghe Huỳnh từ chối mình, Thúy An cắn mạnh môi tưởng chừng bật cả máu. Nói đi nói lại; Huỳnh vẫn không giấu được cái tình cảm anh dành cho Nhã Phương. Cô ta xấu xa như thế tại sao anh không mở to con mắt ra chứ !

Tiếng xoay chốt cửa, Thúy An vờ lùi lại như vừa đi tới. Cô chờ Huỳnh nói một lời với mình, song anh cúi đầu đi luôn. Thúy An đâu xót nhìn theo, cô đã yêu một người ... ngu ngốc. Mỗi tình trải dài bao năm tháng, ngu ngốc chờ đợi mãi một người để cuối. cùng chỉ có sự lạnh lùng. Tôi căm ghét anh, Huỳnh ạ!

Tiếng gõ cửa, Nhã Phương uể oải đứng lên. Cô bỏ việc ở công ty thời trang Huỳnh Đạt rồi, mấy ngày nay nằm vùi đầu trong nhà với bao cô đơn và hoang vắng. Mở cánh cửa, Nhã Phương giật mình vì không ngờ Huỳnh tìm mình, cô mở rộng cửa ra hơn :

– Mời anh vào.

Huỳnh bước theo vào. Một thứ cảm xúc kỳ lạ trong anh. Có hơn ba năm mới trở lại nơi này, nơi mà một ngày anh đi không biết mấy lượt. Thành đã trêu anh khi ấy :

"Nếu tớ là ông Nhà nước, tớ sẽ bắt cậu đóng thuế vì cái tội đi qua đi lại, mồn nhẩn con đường". Lúc ấy Huỳnh giờ nằm dấm lên mũi Thành :

"Cậu 1a to lên nữa, tớ sẽ dấm vẹo mũi cậu đấy, Kỷ niệm cũ nhớ lại khiến Huỳnh cười thầm ...

Nhã Phương vào trong mang ra ly nước, cô đặt trước mặt Huỳnh :

– Anh Huỳnh uống nước. Anh tìm Phương vì chuyện công ty phải không ?

Phương nghỉ việc luôn anh ạ.

Huỳnh chớp mắt :

– Công ty đâu có đuổi việc mà Phương nghỉ. Có điều Phương sẽ được chuyển qua chi nhánh chứ không làm:

việc ở công ty.

Nhã Phương cảm động :

– Cám ơn anh đã giúp đỡ Phương, nhưng ...

– Đừng nhưng nhị gì cả, Phương ạ. Thật ra, Huỳnh biết Phương có năng lực làm việc. Như vậy đi Phương nhé ! Ngày mai phương cầm giấy giới thiệu này sang chi nhánh bên đường Nguyễn Huệ, ở đó sẽ nhận Phương.

– Tại sao anh lại giúp Phương vậy, trong khi ai cũng đều cho Phương là người xấu.

– Họ cho như thế nào mặc họ, Huỳnh luôn xem Phương như bạn. Ngày xưa Phương ghét Huỳnh vì Huỳnh nói Phú Văn là người xấu. Còn ngày nay, những tình cảm tốt đẹp từng dành cho Phương của Huỳnh vẫn không thay đổi.

Nước mắt Nhã Phương ứa ra :

– Giá ngày ấy Phương chịu nghe lời Huỳnh, anh Phúc đã không bị chết một cách đau đớn, còn bản thân Phương không ra gì.

– Quên chuyện cũ đi Phương ạ.

Huỳnh chồm tới giữ bàn tay Phương trong tay mình :

– Làm người, ai cũng có lỗi lầm, nhưng sau đó chúng ta rút kinh nghiệm để khôn ra. Huỳnh mong là Phương sống tốt.

– Cám ơn Huỳnh đã khuyên Phương.

– Ngày mai nhận việc chỗ mới đi, Phương nhé .

– Huỳnh nhìn quanh căn nhà :

– Phương sống một mình như thế này sao ?

– Phương sống một mình quen rồi.

Đôi bạn nhìn nhau, hai ánh mắt thoáng giao nhau. Ánh mắt Huỳnh bối rối cho Nhã Phương nhận ra, Huỳnh giống như Huỳnh của hơn ba năm về trước, chân thành và vụng về. Tiếc là ngày đó Nhã Phương quá nông nổi. Bây giờ mà Huỳnh còn nghi đến cô, khiến cho Phương chột tiếc nuôi ngày xa xưa ấy. Thời gian đi qua mất rồi và không bao giờ trở lại, để ký ức thành một quá khứ ngậm ngùi.

Huỳnh đứng lên :

– Thôi, Phương nghỉ đi. Huỳnh đi về công ty – Vâng, cảm ơn Huỳnh. Nhã Phương tiễn Huỳnh ra tận cửa. Anh lên xe :

– Phương vào nhà đi !

Nhã Phương thần thờ nhìn theo xe Huỳnh đến khuất. Cô đã bỏ qua một tình yêu chân thật để cả đời nuối tiếc. Nhắm mắt lại, Nhã Phương như thấy lại thời học trò thuở nào ...

– Phương ?

Hoàn Châu ngập ngừng nơi cửa :

– Chị vào được không Phương ?

Có một lúc Nhã Phương ghét cay ghét đắng Hoàn Châu. Nhưng sao hôm nay cô thấy tấm lòng mình mở rộng. Có lẽ vì Huỳnh vừa cho cô một ý nghĩa sống, tất cả không hẳn là đã quay lưng hết lại với cô.

Giọng Nhã Phương nhẹ nhàng :

– Chị vào đi !

– Em vẫn đi làm việc chứ hả Phương ?

– Có Chị đến đây có chuyện gì không vậy ?

– Không ! Chị đi thăm em thôi. Thật ra, chị rất muốn được thay anh Phúc quan tâm đến em.

– Cảm ơn. Cũng có một lúc em thèm vòng tay của một người thân, của ai đó hiểu em. Em quá mệt mỏi, tại sao người ta luôn nhìn em với ánh mắt nửa khinh bỉ nửa thương hại vậy ?

– Em cứ sống cho vững vàng, sẽ không có một ai dám xem thường em. Cũng như chị vậy, từng bị xem thường là một đứa con ngoại hôn, gia đình anh Việt Hưng không nhìn chị, anh Hưng và chị vẫn vượt qua:

– Chị có hạnh phúc không ?

– Có ! Anh Hưng rất yêu chị.

Gương mặt Hoàn Châu sáng lên hạnh phúc.

– Khi nào em có một tình yêu thật sự, em sẽ thấy mình rất hạnh phúc, hạnh phúc vì yêu và được yêu.

– Em hiểu rồi ? Em cũng đang nghĩ về một người, không hiểu anh ấy có tha thứ lỗi lầm của em trong quá khứ. Ngày ấy em thật ác độc và nông nổi, có lẽ vì vậy mà ông trời trừng phạt em.

– Em đừng tự trách mình, nếu người người ấy yêu em thật lòng, người ấy sẽ bỏ tất cả vì yêu là tha thứ.

Nhã Phương ngả vào người Hoàn Châu. Cô chợt thấy ấm lòng, bởi những tình cảm chân thành ngọt ngào.

Một ngày làm việc thoải mái, Nhã Phương hài lòng với môi trường

mới.

Hết giờ làm việc, cô thu xếp lại giấy tờ đi về. Vừa đi ra cửa, cô ngạc nhiên khi thấy Huỳnh, anh đang đứng nói chuyện với giám đốc chi nhánh. Anh cười khi trông thấy cô :

– Sao, làm việc có thoải mái không Phương ?

Nhã Phương mỉm cười :

– Thoải mái ! Anh đến xem Phương làm việc như thế nào à ?

– Ủ ! Chúng mình đi uống nước, Phương nhé !

Nhã Phương gật đầu :

– Vậy thì phải để Phương mời anh chứ.

– Được mà ! Nếu được Phương mời thì còn gì bằng.

Huỳnh bắt tay giám đốc chi nhánh :

– Sau này tôi nhờ anh nâng đỡ cô ấy giùm đó, Hữu Trí.

– Anh không gởi thì tôi cũng ưu đãi. Nói chung, cô ấy từng ở trong ngành thời trang nên làm việc tốt.

– Cám ơn anh.

Nhã Phương chào Hữu Trí rồi bước theo Huỳnh.

– Trông anh thật sự bây giờ đã trưởng thành.

– Bộ hồi xưa Huỳnh baby lắm à ?

– Ủ. Nhưng Phương lại thích anh baby như ngày xưa, lần một chút nghịch ngợm.

Huỳnh mở cửa xe cho Nhã Phương ngồi vào :

– Phương biết không? có một lúc Huỳnh thích tụi mình như hồi đó vậy, lúc đi thăm cô Vân bệnh cả chục chiếc xe đạp mini cứ dàn hết ra đường như là đi diễu hành.

Nhã Phương bật cười :

– Vào đến nhà cô Vân rồi, đi thăm cô bệnh mà nghịch như quỷ sứ, leo cây mận hái trái, còn chọc con khỉ cô nuôi la lên chí chöhe.

Huỳnh kêu lên :

– Huỳnh nhớ hồi đó cô để một rổ trái sơ ri lúc mời không ai đưa tay ra, Huỳnh vừa để tay vào, lập tức rổ trái sơ ri bay vèo đi tong liền.

Huỳnh say sưa ôn lại, gương mặt mơ màng trôi về vùng kỷ niệm ngọt ngào.

Nhã Phương cũng để lòng mình lắng đọng theo ...

Thật lâu, cô mới khe khẽ :

Ngày cuối cùng Huỳnh đến từ giã đưa cho Phương quyển lưu bút, Phương đã ném đi. Mãi sau này vẫn cứ ân hận, muốn nói với Huỳnh một lời xin lỗi.

– Huỳnh quên chuyện ấy rồi.

Bàn tay Huỳnh bất chợt đặt lên tay Nhã Phương :

Được với Nhã Phương như thế này, Huỳnh thật sự hạnh phúc.

Nhã Phương lúng túng rút tay lại.

– Chúng mình đi thôi Huỳnh.

Huỳnh nhìn Nhã Phương :

– Anh muốn biết ... tình cảm của Nhã Phương bây giờ ?

– Chúng mình đang là bạn, sẽ có một tình bạn vui vẻ.

– Không. Hơn ba năm qua chưa bao giờ Huỳnh hết yêu Phương cả.

Nhã Phương nghiêm mặt :

– Đừng Huỳnh ! Chúng mình hãy là bạn sẽ tốt hơn.

– Sao vậy ?

– Cuộc đời đã từng chà đạp Phương. Phương có một người bạn như Huỳnh là quá hạnh phúc cho Phương rồi.

Huỳnh tha thiết :

– Phương đừng mặc cảm, bao giờ tình cảm của Huỳnh vẫn như xưa.

Nhã Phương cúi đầu :

– Mình đi đi anh Huỳnh.

Huỳnh đi vòng qua xe, anh đề nghị :

– Phương này ! Hôm nào mình đi xe đạp đi, cùng đến trường cũ nhé.

Nhã Phương cười gật nhẹ đầu. Buổi chiều trở nên đẹp và dịu dàng với Nhã Phương hơn bao giờ.

Huỳnh ngồi vào xe, anh ấn nút máy cho bài nhạc vang lên trong không gian êm ả của buổi chiều vàng.

Chiều nay nhật cánh phượng hồng bỗng nhớ Dấu chân xưa ai để lại sân trường Ta có một thời yêu không dám ngỏ ...

Nhã Phương lặng người đi trong xúc cảm. Cô hiểu là Huỳnh còn yêu cô, nhưng làm sao cô dám nhận tình cảm của anh. Tâm hồn Huỳnh trong sáng, còn cô cuộc đời đã vùi dập cả, xác thân nhơ bẩn, tâm hồn cũng rã rời. Dầu sao cô cũng thích có với anh tình bạn chân thành, Ngày hôm sau, Huỳnh lại đến tìm. Lần này anh kéo Nhã Phương ra ngoài và chỉ vào hai chiếc xe đạp đang dựng cạnh nhau :

– Phương biết gì không ? Bây giờ Phương một chiếc, Huỳnh một chiếc, tụi mình đạp xe đi dạo và đến thăm trường cũ.

Huỳnh đẩy sập chống xe, đưa chiếc xe đạp mini cho Nhã Phương :

– Có đạp xe được không, hay là bỏ lâu quá không đi xe đạp nên đạp không quen ?

– Ồ không ! Phương cũng thích đi xe đạp lắm chứ ! - Nhã Phương

kêu lên thú vị.

Vậy là hai chiếc xe đạp song song nhau đi qua phố và lần về con đường có trường học ngày xưa. Cây hoàng điệp có chừng một trăm tuổi, tán cây che rợp bóng mát. Buổi chiều gió thổi, những chiếc lá nhỏ xíu cùng cánh hoa màu vàng rơi bay là đà và đầy ngập sân, thật lãng mạn và gợi nhớ.

Rồi tiếng Huỳnh thật khẽ như trong giấc mơ huyền thoại :

Có thấy bóng ai đang sống lại.

Ấy là em của một thời trẻ dại Rồi một mai trong một giấc mơ nào Em có gặp lại những gì đã mất Tiếng chân bước nôn nao ngoài cửa lớp

...

Hai người lặng yên nhìn nhau, thấy mình thật gần gũi. Chắc chắn sẽ có những buổi chiều đẹp như chiều hôm nay, cùng nhau ôn lại quãng đời học trò của ngày xưa. Những chiều bên nhau như trở thành một điệp khúc ...

Gần chín giờ đêm, Huỳnh mới về nhà. Thúy An còn ngồi ở phòng khách trò chuyện với ông bà Bạch.

Bà Bạch cau mày :

– Lúc này buổi tối con hay đi đâu thế ? Lẽ ra, bảy giờ con nên về nhà ăn cơm chung với ba mẹ.

– Con thưa với, ba mẹ lúc sáng rồi mà, con không ăn cơm nhà buổi tối.

– Mẹ có thể biết là con đi với ai không ?

Huỳnh nhăn nhó :

– Mẹ đừng xem con là đứa trẻ được không ?

– Được rồi, con đã là người lớn, vậy thì cưới vợ đi, cho cha mẹ có cháu nội.

– Con sẽ cưới vợ, cho con một năm nữa thôi.

Gương mặt Huỳnh nhẹ nhàng đầy hạnh phúc của một kẻ đang yêu, chợt làm Thúy An cảnh giác. Có thể nào là mỗi chiều Huỳnh đi với Nhã Phương? Loại người như Nhã Phương để đầu gì chịu buông tha Huỳnh ...

Huỳnh chào Thúy An.

– Thúy An nói chuyện với mẹ anh đi. Mẹ ! Con đi thay quần áo và tắm cái đã.

Huỳnh phóng nhanh lên những bậc cầu thang, trong lòng anh bao nhiêu là cảm xúc. Tháng ngày này, anh thấy cuộc đời như đẹp hơn bao giờ hết:

Những buổi chiều đạp xe đi dạo với Nhã Phương tuyệt vời, cho anh sống lại thuở học trò lãng mạn và yêu như lần đầu tiên biết yêu của hơn ba năm về trước.

Huỳnh nằm soài lên nệm, anh, rút bức ảnh chiều nay chụp chung với Nhã Phương ra ngắm. Nhã Phương cười rạng rỡ, đáng yêu quá đi thôi. Anh áp bức ảnh lên mặt mình hôn nhẹ. Nhã Phương ! Anh yêu em ...

Cộc Cộc Tiếng gõ cửa, rồi tiếng Thúy An :

– Anh Huỳnh ! Bác biểu em mang dưa hấu lên cho anh.

Huỳnh giấu vội tấm ảnh xuống gối, nhòe dụi. Tâm trạng của kẻ đang yêu, cho nên anh vui vẻ với Thúy An :

– Em mất công chi vậy ! Lát nữa muốn ăn, anh xuống tủ lạnh lấy.

– Bác biểu em mang lên cho anh. Anh ăn đi, dưa đang lạnh ăn mới ngon.

– Cám ơn, hay em ngồi đây ăn với anh.

– Dạ.

Thúy An cầm một miếng dưa lên ăn :

– Anh có gặp ... Nhã Phương không ?

Không muốn Thúy An tọc mạch chuyện mình, Huỳnh lắc đầu :

– Không.

Ngày mai có đại hội chi nhánh, anh đến sớm một chút nhé !

– À ! Em không nhắc, anh lại quên.

– Bác nói sáng nào anh cũng hay đi tập thể dục đến bảy giờ mới về.

– Ủ. Lúc bên Úc, anh cũng hay đi tập thể dục như vậy.

Thúy An vui lắm, chỉ cần Huỳnh vui vẻ cởi mở là cô thấy hy vọng trở lại, hy vọng có một ngày anh hiểu được tình yêu của cô dành cho anh.

Thúy An đến lúc Huỳnh vừa đạp xe đi, cô còn ngại chưa dám vượt lên song song với anh. Huỳnh vô tình đạp xe đến ngã ba. Hôm nay Nhã Phương đến sớm năm phút.

Huỳnh vui yê :

– Đợi lâu Chưa Phương ?

– Chừng năm phút.

– Chúng mình đi thôi.

Huỳnh tinh nghịch lắc đầu xe mini của Nhã Phương, cô đánh vào tay anh :

– Huỳnh đó, lớn rồi còn nghịch quá đi !

Huỳnh cười vang :

– Nếu Phương ngã , anh sẽ đỡ. Còn đỡ không kịp chúng mình cùng ngã.

– Hứ !.

Nhã Phương lườm Huỳnh. Trời hãy còn tối, anh vẫn thấy rõ mắt cô long lanh và dịu dàng. Hai người cùng khóm người trên xe và chân đặt lên pê-đan xe, đếm :

– Nào, một hai ba, chạy !

Hai người đạp xe đi. Đằng sau, Thúy An thảng xe lại. Thì ra, Huỳnh nói dối cô. Anh vẫn gặp Nhã Phương. Những buổi chiều vừa sáu giờ, anh vội đi mất là như thế, anh siêng tập thể dục cũng là vì như thế, vì Nhã phương.

Đôi hàm răng Thúy An nghiêng lại trong ghen hờn căm tức. Cô có cảm giác như mình bị Huỳnh qua mặt vậy. Giá mà cô có quyền, cô sẽ xông đến túm lấy Nhã Phương đánh cho một trận nên thân. Đồ dơ bẩn ! Cô ta từng từ chối tình yêu của Huỳnh, bây giờ bị chìm xuống tận cùng của vũng bùn mới níu lấy Huỳnh. Còn Huỳnh, anh đúng là đồ ngốc.

Thúy An đạp xe về nhà. Cô nghĩ lúc này may là cô không có ý định vượt lên, nếu không chỉ bẽ bàng cho cô , vì Huỳnh thà với một kẻ không ra gì chứ không yêu cô.

Thúy An mang tâm trạng nặng nề cho đến khi vào công ty, vào cuộc họp chi nhánh. Cô ngồi lơ đãng nghe những báo cáo, cho đến giờ giải lao.

– Sáng nay sao trầm tư quá vậy, Thúy An ?

Hữu Trí đến trước mặt Thúy An, anh cười với cô :

– Sao, bao giờ thì Thúy An và anh Huỳnh cho nhân viên công ty ăn cưới đây?

Thúy An cười gượng. Ai cũng nghĩ cô sẽ là con dâu của Tổng giám đốc Bạch, và có một đôi lúc Thúy An cũng nghĩ sẽ như thế. Nhưng sáng nay nhìn thấy Huỳnh và Nhã Phương hẹn hò, tất cả mọi hy vọng tắt trong cô.

Tuy nhiên, để giữ thể diện, cô liếc về phía Huỳnh :

– Sao anh Trí không hỏi anh Huỳnh, lại đi hỏi em ?

– Hỏi anh Huỳnh, anh chỉ cười. Có điều tôi không hiểu sự thân mật của anh ấy và cô Nhã Phương.

– Nhã Phương ? Anh biết cô ta nữa à ?

– Tôi cứ tưởng Thúy An biết. Nhã Phương đang làm cho bên chi nhánh Nguyễn Huệ.

Thúy An lịm người. Thì ra, Huỳnh lo lắng cho Nhã Phương, họ bí mật đến với nhau. Chỉ có cô là ngốc nghếch đi trông mong có một ngày Huỳnh nghĩ đến cô. Cô phải làm gì đây để giành lại người đàn ông cô trót yêu từ lúc vào đời cho mãi đến bây giờ ?

Vẻ ngạc nhiên của Thúy An làm cho Trí cảnh giác, lẽ ra anh không nên nói lời này. Trí lảng ra, đi lại bên Huỳnh. Còn một mình, Thúy An lặng lẽ chìm vào nỗi đau. Cô phải làm gì đây ?

...

Buổi trưa, Nhã Phương đang ăn cơm ở căng tin, Thúy An đến, cô đi thẳng lại bàn và ngồi xuống chiếc ghế đối diện.

– Tôi cảnh cáo cậu, tôi bằng lòng cho anh Huỳnh giúp đỡ cậu, nhưng không có nghĩa cậu mỗi chài quuyến rũ anh ấy, để đục khoét tiền bạc của anh ấy.

Nhã Phương cố nuốt miếng cơm trong cổ họng :

– Cậu đừng dùng những lời lẽ nặng nề như vậy ! Tôi mang ơn anh Huỳnh đã giúp đỡ tôi, song giữa tôi và anh ấy chỉ là tình bạn.

Thúy An cười gằn :

– Tình bạn ? Ai tin miệng cậu. Tình bạn như cậu từng mỗi chài gã Tịnh Hoảng để có công việc, có tiền bạc đấy ư ? Cậu hãy thôi cái trò quuyến rũ bản.

thủ của cậu. Ai mà không biết cậu từng như thế, sống dựa vào đàn ông. Vừa học lớp mười hai, cậu đã biết bắt bồ với đàn ông để họ mua sắm cho cậu. Tôi cảnh cáo cậu, anh Huỳnh là vị hôn phu của tôi, tôi không cho phép cậu quuyến rũ anh ấy.

Thúy An la lớn quá, đang giờ cơm trưa nhiều nhân viên và công nhân có mặt ở căng tin họ đều quay nhìn hai người. Thúy An được dịp hạ nhục tình địch, cô quát tháo to hơn nữa :

– Con người cậu đã quá dơ bẩn rồi xin đừng làm hại người khác: Nếu cậu cứ toan tính chuyện quuyến rũ anh Huỳnh, tôi không để yên cho cậu đâu.

Quá đủ để hạ gục tình địch, Thúy An hãnh học đi ra. Nhã Phương không ăn nổi nữa, cô bỏ đĩa cơm đi nhanh lên phòng làm việc, cô lấy xắc tay la về.

Giọt nước mắt tủi thân bây giờ mới chảy tràn ra. Cô đến với Huỳnh bằng tình cảm chân thành, cô không có quyền hay sao ? Chút năng bình minh vừa hé mở đã vội tắt.

– Em mở cửa đi, Nhã Phương !

Huỳnh kiên nhẫn gọi cửa, Nhã Phương đành ngồi dậy đi ra. Cô cần

có thái độ dứt khoát. Nếu không, chắc chắn Thúy An không để yên cho cô.

– Nhã Phương ! Em ...

Bàn tay Huỳnh suýt một chút nữa đập vào mặt Nhã Phương, anh hốt hoảng thu tay lại.

– Phương !

– Anh vào nhà đi.

Huỳnh lo lắng :

– Chiều nay anh đến công ty, họ nói em về từ lúc trưa, sau khi Thúy An đi tìm em. Anh ...

Nhã Phương ngăn lời Huỳnh :

– Sau này anh đừng tìm nữa. Anh giúp đỡ em, em thật sự cảm ơn anh. Nhưng mà em không thể nào chấp nhận được việc em bị sỉ nhục quá đáng. Em chưa bao giờ có ý nghĩ là quyến rũ anh, để anh cho một cuộc sống xa hoa cả. Cũng chưa bao giờ em dám nghĩ là em yêu anh, khi em là một con người không ra gì.

Nhưng thực sự là em muốn sống đàng hoàng và làm công việc mình yêu thích.

– Anh không biết Thúy An đã xúc phạm em như thế nào, anh thành thật xin lỗi em. Em cứ làm việc ở chi nhánh, em không thích anh đi gặp em, anh sẽ không tìm em nữa. Tuy nhiên, em hãy cho phép anh được quan tâm và lo lắng cho em.

Nhã Phương lắc đầu :

– Em lớn rồi, anh cho em một công việc là đã quá tốt, không cần lo lắng cho em. Thúy An là vợ sắp cưới của anh sẽ không thích đâu khi vị hôn phu của mình đi lo lắng cho một người phụ nữ khác:

Huỳnh cau mày :

– Ai nói với em Thúy An là vợ sắp cưới của anh ? Cô ấy nói phải không ?

– Muốn hay không thì ba mẹ anh cũng sẽ chọn cô ấy cho anh. Anh Huỳnh !

Một người có lý lịch tốt đẹp và giàu có, anh nên cưới Thúy An, em biết là Thúy An rất yêu anh.

– Em lớn rồi, anh chỉ xem Thúy An như một người bạn mà thôi. Trái tim của anh trước sau như một vẫn chỉ dành cho em.

Nhã Phương đau đớn :

– Em chỉ là một thứ bèo giạt hoa trôi mà thôi, ai cũng có cái quyền để chà đạp em.

– Nhưng mà anh trân trọng em. Em bao giờ cũng ngây thơ tình khôi như thuở chúng mình còn học chung với nhau. Những lúc gần em và bên em, anh thấy mình thật sự hạnh phúc. Nhã Phương ! Em cũng đừng tự chà đạp mình !

Nước mắt Nhã Phương trào ra, cô không còn cứng lòng được nữa. Huỳnh xúc động tiến lại gần sát hơn, anh ôm cô vào lòng :

– Anh yêu em và mãi mãi yêu em.

– Đừng yêu em, em sẽ làm cho anh xấu lây theo em.

– Anh không sợ ! Không ai có thể làm cho anh hết yêu em cả.

Nhã Phương cố cự mình để tránh vòng tay Huỳnh, anh gì sát cô hơn vào anh và cúi tìm môi cô. Nụ hôn có lần vị mặn của nước mắt, lần đầu tiên Nhã Phương tìm thấy một tình yêu thật lòng, không có vấn đề đam mê của xác thịt tầm thường.

Rời môi cô, mắt anh chìm vào mắt cô :

– Hãy hứa với anh, đừng mặc cảm và đừng bao giờ có ý nghi rời xa anh.

– Ba mẹ anh sẽ không bao giờ chấp nhận em.

– Anh lớn rồi, có quyền chọn lựa người mình yêu, đừng viện dẫn lý do nào để từ chối anh.

Nhã Phương yếu đuối khép mắt lại trong cái phút giây thật lòng, phút giây rung cảm bởi một tình yêu chân thật, đôi trái tim cùng một nhịp đập.

Anh hôn lên những giọt nước mắt của cô, nhẹ áp đầu cô vào ngực mình, trái tim anh bồi hồi hòa nhịp cùng trái tim người mình yêu.

– Huỳnh này ! Anh đừng trách gì Thúy An cả anh nhé.

Nhã Phương dạn như thế nhưng Huỳnh không im lặng được, anh đi tìm Thúy An.

Thúy An ngược lên nhìn người vừa đẩy cánh cửa bước vào, cô kêu lên trong một chút mừng vui và hạnh phúc.

– Anh Huỳnh ! Anh tìm em à ?

Huỳnh đi vào, anh không ngồi xuống ghế mà nhìn Thúy An, cái nhìn có lửa :

– Anh không thể tưởng tượng nổi em có thể đến chi nhánh bên Nguyễn Huệ làm ầm 1 lên như thế.

Thúy An sầm mặt. :

– Anh giận em đấy à ? Em làm như vậy là sai ư ? Em chỉ muốn cảnh cáo cô, ta đừng có hòng lợi dụng anh.

– Cô ấy không hề lợi dụng anh, mà là anh yêu cô ấy và tự nguyện lo

lặng cho người anh yêu. Em đừng có đi quá quyền hạn cho phép, có thể là ba mẹ anh thích em vả muốn anh cưới em, song anh hiểu ai yêu ai và có hạnh phúc với ai.

Em đừng xưng là vợ sắp cưới của anh. Anh xác định lại, anh chỉ xem em như một người bạn !

Thúy An giận dữ, cô vừa quê vừa tức :

– Anh có thể chọn một kẻ qua tay không biết bao nhiêu người đàn ông hay sao ?

– Cô ấy không hề muốn như vậy. Và anh cũng vậy, anh không quan trọng chuyện quá khứ của cô ấy. Cô ấy yêu anh như vậy là đủ:

Thúy An lặng người :

– Anh điên rồi ! Ít ra anh cũng phải giữ danh dự cho cha mẹ mình chứ. Tình yêu của anh quả là mù quáng, rồi anh sẽ hối hận.

– Anh xin em hãy tôn trọng sự lựa chọn của anh. Nếu không, tình bạn giữa anh và em không còn tốt đẹp nữa.

Huỳnh mở cánh cửa đi ra ngoài. Thúy An giận đến uất người, cô gạt đổ mọi thứ trên bàn, kêu lên trong thù hận :

– Nhã Phương ! Sao mày không chết đi !

Đứng nhìn giấy tờ rơi tả tơi trên nền gạch, Thúy An bật khóc nức nở ...

Hạt Sương Mong Manh

Chương 10

Nhã Phương đang lóng ngóng đợi một bông hồng nhưng đỏ thắm từ phía sau đưa ra trước, làm cô giật mình quay lại.

Huỳnh mỉm cười :

– Anh làm em giật mình à ?

– Cũng có ! Anh Huỳnh sao hôm nay đi bộ vậy ?

– Anh thích hai đứa mình đi bộ tay trong tay, như vậy ... tình hơn.

Nhã Phương ! Hôm nay là ngày Valentine, anh tặng em bông hồng nhưng đỏ thắm, thắm như tình cảm của chúng mình vậy.

Nhã Phương cầm lấy, cô hôn lên hoa :

– Anh muốn mình đi đâu, anh Huỳnh ?

– Đến Trung tâm văn hóa. Hôm nay ở đó tổ chức mừng ngày Lễ Tình

nhân, lúc này đi ngang, anh thấy đông lắm.

– Vậy thì mình đi !

Huỳnh nheo mắt :

– Chiếc áo đêm nay em mặc đẹp thật đó Phương. Anh thích em mặc màu áo xanh như thế này, giống như hạt sương mong manh vậy.

Nhã Phương tình tứ :

– Em biết anh thích màu xanh, cho nên em mặc màu này.

Huỳnh cười sung sướng :

– Thì ra, em vẫn còn nhớ sở thích của anh. Áo nàng vàng, anh về yêu hoa cúc. Áo nàng xanh, anh mến lá sân trường phải không. Hôm nay em đẹp thật, anh muốn hôn em ghê nơi.

– Không được ! Nên nhớ đây là Việt Nam không phải bên Úc đâu.

– Nhưng hôm nay ngày Lễ Tình nhân, không ai nỡ cười hay là ... cảnh sát phạt anh, nếu anh hôn em ngay bây giờ.

Nhã Phương cười khúc khích nắm tay Huỳnh lôi đi.

– Đi thôi anh chàng lý sự của em !

Hạnh phúc làm Huỳnh như trẻ con. Anh mua cho Nhã Phương và mình nón và mặt nạ hóa trang khi vào lễ hội.

– Em phải nắm chặt tay anh. Nếu không, anh lạc em không biết đâu mà tìm đó:

Hai người len lỏi trong rừng người đông đảo của lễ hội, những cặp tình nhân sợ lạc mất nhau cứ nắm chặt tay nhau. Một nhóm tổ chức trò chơi, một nhóm khiêu vũ, nhóm hát đố. Huỳnh dừng lại ở một gian hàng trò chơi. Nhã Phương reo lên :

– Anh Huỳnh ! Chơi thả vòng đi, lấy chiếc vòng màu xanh đó cho em.

– Ừ.

Thả vòng lần thứ ba, Huỳnh may mắn thả vào ô có chiếc vòng màu xanh:

Nhã Phương hớn hờ chìa tay ra :

– Anh đeo cho em đi.

– Chiếc vòng này không có giá trị đâu.

Hôm nào anh mua cho em chiếc vòng cẩm thạch.

– Không ! Em thích chiếc vòng này hơn.

Bắt Huỳnh đeo vào tay cho mình xong, Nhã Phương hôn nhẹ vào má anh :

– Em sẽ ghi nhớ mãi ngày Lễ Tình nhân này.

Huỳnh ôm quàng qua người Nhã Phương, hai người đến với vũ hội

hóa trang, mãi đến hai giờ đêm mới về. Anh đưa Nhã Phương về đến nhà cô, còn lưu luyến không rời.

– Anh không muốn xa em chút nào. Càng ngày, anh thấy anh không thể nào thiếu em.

– Anh mà cứ dùng dằng với em, đến sáng chưa về nhà được đó.

– Hay là hai đứa mình tổ chức đêm không ngủ đi. Ngày mai chủ nhật tha hồ ngủ bù.

Nhã Phương chưa bao giờ được sống trong giây phút tình yêu thật lòng đến như thế. Chính cô cũng không muốn rời xa, dù cô biết có thể một ngày nào đó, anh sẽ rời xa cô vì áp lực gia đình. Những kỷ niệm có với anh, cô nhớ mãi. Có một lúc Nhã Phương đã ngăn người ra tự hỏi mình, tình cảm cô từng dành cho Việt Hưng có thể gọi là tình yêu ? Có lẽ là không. Đúng như anh nói, khi hai người yêu nhau, cả thế giới chừng như nhỏ lại, để chỉ còn hai kẻ yêu nhau.

Trăng đêm bàng bạc soi xuống, Nhã Phương ngồi tựa trong lòng Huỳnh.

Anh gác cằm lên vai cô, mơ mộng.

– Anh có mơ không Phương, bởi vì chưa bao giờ anh nghĩ là anh có em cả ?

– Vậy em cầu anh thử nhé .

– Ừ.

Nhã Phương hôn nhẹ vào chóp mũi Huỳnh :

– Chàng ngốc ạ ! Là sự thật chứ không phải mơ !.

– Em biết không, mỗi lúc được em tặng cho anh một nụ hôn, anh có cảm giác rung động đến tận cùng vậy. Sao mà anh yêu em đến thế. Ghì em thật chặt vào lòng anh, để khi em kêu đau, anh mới biết là có em hiện hữu bên anh.

– Anh đừng yêu em nhiều đến như vậy. Lỡ như có một ngày nào chúng mình không thể thành vợ thành chồng, đau lòng lắm.

Huỳnh bịt miệng Nhã Phương, nhẩn mặt.

– Anh không cho em nói như vậy đâu ! Không có điều gì ngăn chúng ta đến với nhau cả. Anh yêu em và em yêu anh, chúng mình là của nhau, em hiểu không ?

Nhã Phương ứa nước mắt. Trong hạnh phúc quá tràn đầy, làm cho cô sợ một ngày mai đây bất trắc, sợ sẽ mất nhau.

– Em khóc sao Phương ?

– Anh có nghĩ là khi người ta quá hạnh phúc, cũng có nước mắt không ?

– Có. Anh tin điều đó.

Huỳnh hôn nhẹ lên những giọt nước mắt hạnh phúc. Đêm Lễ Tình nhân, hai người yêu nhau thật lòng tìm thấy hạnh phúc hạnh phúc tình yêu không vẫn một chút đam mê nhục thể nào.

Huỳnh đi nhẹ nhẹ vào nhà. Đêm qua là lần đầu tiên anh vắng nhà, không phải vì đi du học, mà hẹn hò và hạnh phúc bên người mình yêu.

Huỳnh vừa bước lên bậc cầu thang, ông Bạch đã quát lên :

– Con đứng lại đó !.

Huỳnh khựng lại :

– Ba !

– Con đi suốt đêm đến sáng mới về nhà, sợ ba mẹ biết nên đi lén rén như ăn trộm vậy sao ? Đêm qua con đi với Nhã Phương có đúng không ?

– Dạ.

Huỳnh gạt đầu :

– Chúng con ở bên nhau, nhưng hoàn toàn trong sạch.

– Trong sạch. Ba có thể tin một cô gái từng qua nhiều tay đàn ông lại có một đêm trong sạch với con. Ba không thích con có mối quan hệ như vậy, hãy chấm dứt và đi cưới vợ đi !

– Nếu như vậy, ba cho phép con cưới Nhã Phương.

– Không được ! Ba muốn con cưới Thúy Án. Thúy Án từ nhân cách đến gia đình đều tốt đẹp Hãy chấm dứt với con bé đó ! Khôn ngoan ra một chút, đừng có để tình yêu làm mù quáng !

– Con không mù quáng, con yêu Nhã Phương thật lòng.

Ông Bạch tức giận vỗ bàn :

– Bây giờ con nhất định cãi ba hay sao ?

– Con không dám ! Nhưng hôn nhân là chuyện hạnh phúc của cả đời con, con chỉ yêu Nhã Phương mà thôi.

– Con yêu một đứa con gái không ra gì, ba không cho phép.

– Ba ! Con lớn rồi, xin ba đừng ép con.

– Nếu như Nhã Phương là một cô gái đài hoàng, ba sẽ cho phép con. Còn nếu như con khẳng khẳng lấy nó thì đừng có gọi ba là ba nữa.

– Do hoàn cảnh mà Nhã Phương mới như vậy, đâu thể nói là Nhã Phương không đài hoàng hả ba ?

Ông Bạch giận dữ gạt đồ bình hoa trên bàn, tiếng đồ vỡ và quát tháo làm cho bà Bạch giật mình đi xuống. Bà đẩy Huỳnh đi vào trong :

– Ba con tức giận con từ đêm hôm đến giờ, con còn đứng trả lời lại nữa. Mau đi vào trong !

Huỳnh thở dài đi nhanh lên lầu. Tại sao mọi người đều có cách cư xử bất công với Nhã Phương như thế, có thể trước đó cô nông nổi, dù sao thì Nhã Phương cũng trả giá cho sự nông nổi của mình rồi. Có thể nào đi nữa, Huỳnh cũng không thay lòng đổi dạ, anh vẫn yêu Nhã Phương và yêu một mình cô mà thôi.

Ngả người lên giường, Huỳnh nhắm mắt lại. Đêm qua anh có một đêm lễ hội cho tình yêu của mình. Nhã Phương ! Anh sẽ vượt qua tất cả, để chúng mình có nhau.

Tiền Huỳnh về rồi, Nhã Phương định đóng cửa lại, bây giờ cô mới thấy buồn ngủ, hai mắt như díp lại. Nhã Phương vừa kéo cánh cửa, cánh cửa đã bị giật mạnh lại, cô giật mình vì Bách Thảo và Ngọc Hoa đứng trước mặt. Ngọc Hoa sấn lại gần :

– Nhã Phương ? Chắc là cô sẽ không nói là cô không có quen với tôi chứ ?

Nhã Phương lùi lại :

– Hai người muốn gì ?

– Tôi muốn đòi món nợ danh dự mà cô đã chà đạp danh dự của tôi. Tôi có thể yêu anh Việt Hưng nhiều đó, nhưng đâu có vì như vậy mà tôi phải tự tử.

Mãi một năm sau tôi mới hiểu ra tại sao người ta nói tôi tự tử. Thì ra, cô đã bỏ thuốc ngủ vào trong ly nước uống của tôi.

Định tỉnh, Nhã Phương chống lại :

– Nhưng mà cô đã sao ? Ngủ một giấc hơi dài một chút, xem như tôi giúp cô có tình yêu của anh Việt Hưng.

Ngọc Hoa cười nhạt :

– Cảm ơn lòng tốt răn rết của cô. Tôi tìm đến đây cũng muốn trả đũa lại cô những gì cô nợ tôi. Có lẽ cô chưa biết Bách Thảo là gì của tôi đâu, em gái tôi đó:

Ngọc Hoa mở ví, cô lấy ống kim chích trong ví mình ra, bơm cho chất nước màu đỏ phun lên, cười ác độc.

– Tao sẽ bơm vi trùng HIV vào máu của mày, thử xem mày sống bao lâu nữa. Thảo, phụ với chị nhận đầu nó xuống.

Nhã Phương kinh hoàng, không thể tưởng tượng Ngọc Hoa độc ác như vậy.

Cô lùi dần ra sau, chân chạm vào cái bàn, không còn lùi được nữa, cô điếng người. Để cho Ngọc Hoa tiêm cái ống máu đó vào cô, cô chỉ

còn cái chết, một cái chết dần mòn. Đôi mắt Nhã Phương chột sáng lên khi chạm vào con dao gọt trái cây trên bàn, cô chụp con dao quơ lên :

– Các người tiến đến, tôi đâm đó.

Bách Thảo có vẻ sợ nên đứng lại.

– Chị Hoa ? Em sợ lắm.

Ngọc Hoa hét lên :

– Em sợ cái gì ! Chị nhất định phải đưa cái thứ này vào máu nó, nó làm cho cả thành phố Vũng Tàu cười chê chị, cuối cùng anh Hưng cũng bỏ chị, em không thấy sao ?

– Nhưng em đã thay chị hết căng cô ta ra khỏi công ty Tịnh Hoàng rồi.

– Chưa đủ ! Chị muốn nó phải chết dần mòn, chết trong oằn oại đau đớn.

Ngọc Hoa lầm lì tiến đến, Nhã Phương sợ hãi quơ coa dao tới trước :

– Chị tiến đến tôi đâm chị đó. Xem như ngày đó tôi có lỗi đã cho chị uống thuốc ngủ, thật sự tôi muốn Hoàn Châu hiểu lầm anh Hưng mà thôi. Nếu như anh Hưng rời bỏ Hoàn Châu, thì người được anh ấy là chị chứ đâu phải tôi.

– Câm miệng mày lại đi !

Ngọc Hoa điên rồi cứ lùi đầu đến. Nhã Phương sợ muốn đứng tim, cô thủ con dao trước mặt và chém mạnh tới nhằm dọa Ngọc Hoa. Bách Thảo hét lên thất thanh :

– Đừng chị ơi ! Em sợ lắm !

Ngọc Hoa không còn biết gì nữa ngoài mục đích muốn Nhã Phương đau khổ suốt đời. Cô vung cái ống chích để đâm vào người Nhã Phương, Nhã Phương hoảng sợ chém mạnh xuống, ống chích trên tay Ngọc Hoa rơi xuống đất vỡ tan tành, kèm theo tiếng rú đau đớn của Ngọc Hoa. Con dao trên tay Nhã Phương chém mạnh xuống tay Ngọc Hoa, máu phun có vòi.

Máu ! Nhã Phương rung rẩy. Máu ...

Nhã Phương quy xuống, cô ngất đi. Trong lúc Bách Thảo ôm lấy Ngọc Hoa, cô hét lên điên cuồng.

– Cứu tôi với ! Cứu ...

Ngọc Hoa cười gàn, mắt như dại trong cơn điên.

– Chị không phải sợ, rồi chẳng có một ai yêu một người như nó. Hãy tin như thế.

Nhã Phương tỉnh lại, cô ngơ ngác nhìn quanh một toán người đang

bu quanh cô.

– Cô ta tỉnh rồi.

Nhã Phương cố gượng dậy, cô chợt nhớ lại tất cả thật kinh khủng. Ai đó hỏi Nhã phương :

– Cô nghe trong người như thế nào rồi ?

Nhã Phương nhắm mắt lại :

– Hãy làm ơn cho tôi biết, cô ta như thế nào. Tôi thật sự không muốn giết cô ta, tôi chỉ tự vệ. Cô ta chết rồi phải không ?

– Không. Cô ta chỉ bị thương do vết chém khá sâu thôi, đã được đưa đi nhập viện.

Nhã Phương bưng mặt khóc nức lên, tâm trạng của cô hoảng loạn, cô cứ lặp đi lặp lại :

– Tôi không cố ý, tôi muốn tự vệ.

– Cô hãy bình tĩnh lại và tường thuật sự việc cho rõ ràng.

Nhã Phương ngược nhìn người công an, mắt cô mờ lệ.

– Cô ta thật sự không chết chứ ? Tôi ...tôi ...

Huỳnh đến ngay lúc ấy, anh ôm cô vào lòng :

– Em hãy bình tĩnh, cứ tường thuật sự việc như chuyện đã xảy ra.

Nhìn thấy Huỳnh, Nhã Phương như người chết đuối vớ tấm phao trên biển, cô ngã vào lòng anh khóc nức. Sự việc xảy ra khiến cô hãy còn bàng hoàng, run sợ. Huỳnh ôm chặt Nhã Phương vào lòng như tiếp sức mạnh cho cô Người công an bắt đầu lấy lời khai, Nhã Phương vẫn còn hoảng loạn, cô nói không đầu không đuôi, cho đến khi có quyết định tạm giữ để điều tra, Nhã Phương sụp đổ xuống.

– Anh Huỳnh ! Em không muốn ở tù đâu. Em không cố ý gây thương tích cho Ngọc Hoa mà, em chỉ muốn tự vệ, em sợ lắm.

Huỳnh cố an ủi :

– Anh sẽ lo cho em được tại ngoại hầu tra. Em đừng quá sợ, anh sẽ luôn ở bên em.

Bị dẫn đi, Nhã Phương còn cố quay lại, đôi mắt đầy nước mắt. Tan nát cả lòng Huỳnh, anh gào to lên :

– Can đảm lên Phương ơi, anh sẽ không bỏ em đâu. Anh sẽ ở bên em. Hãy tin như thế !

Nhã Phương gạt nước mắt bước lên xe. Lúc này cô hiểu hơn ai hết. Huỳnh thật sự yêu cô. Cô không còn gì ân hận nếu như phải chết đi, cô đã có một tình yêu tuyệt vời.

Cánh cửa bị đẩy nhẹ vào Ngọc Hoa mở mắt ra, song cô nhắm lại ngay. Cho đến lúc này anh mới chịu đến với cô hay sao. Bây giờ cô

đang thật sung sướng.

vì Nhã Phương bị tạm giữ. Còn gia đình Việt Hưng càng ghét Hoàn Châu thậm tệ hơn. Chắc chắn như thế.

Việt Hưng ngồi xuống chiếc ghế, anh cúi nhìn cánh tay đang băng bó của Ngọc Hoa, ân cần :

– Em như thế nào rồi, còn đau nhiều lắm không ?

Ngọc Hoa mở mắt ra :

– Anh chịu gắp em rồi sao ?

– Tại sao em lại hận Nhã Phương ? Trước đây Nhã Phương hành động nông nổi, anh không nghĩ là em cũng nông nổi như Nhã Phương.

– Em không nông nổi. Em chỉ muốn đòi lại món nợ danh dự.

– Món nợ danh dự ? Món nợ danh dự để em cầm kim chích có nhiễm vi trùng truyền nhiễm như vậy sao ?

Ngọc Hoa khó chịu :

– Anh đến thăm em hay là để chỉ trích em và bênh vực cho Nhã Phương ?

Anh đừng có quên là có một thời Nhã Phương cũng hại anh, muốn tách anh và Hoàn Châu.

– Anh không quan trọng chuyện ấy. Làm người phải sống cởi mở. Em giữ thù hằn trong lòng để kết cuộc Nhã Phương bị tạm giam, còn em phải nằm bệnh viện. Tuy nhiên Nhã Phương phạm tội gây thương tích cho em là để tự vệ. Em sẽ được gì Ngọc Hoa ?

– Em không còn hy vọng được anh nữa, vì dù gì anh cũng đã có vợ. Có một điều em không tha thứ cho kẻ nào muốn xúc phạm em.

– Nếu như vậy em hãy trút cơn giận lên anh đi, anh sẵn sàng nhận chịu hết.

Anh thật bàng hoàng khi em cư xử như vậy.

Ngọc Hoa lấy gối đập mặt lại :

– Anh đi về đi !

Việt Hưng không về, mà anh dụi dằm :

– Em chớ cử động nhiều, vết thương của em sẽ làm cho em đau. Em có nghĩ là vết chém vào tận xương không. Tuy rằng Nhã Phương hoàn toàn không cố ý sát thương em, nhưng nếu em mất đi một bàn tay, làm người tàn phế, em sẽ thấy đau khổ hơn là em không có anh. Còn anh đã có bốn phận với Hoàn Châu, cô ấy là vợ anh, sắp sinh cho anh một đứa con. Mỗi mỗi anh chỉ có thể là một người bạn của em mà thôi.

Nước mắt Ngọc Hoa chảy lặng lẽ sau chiếc gối nằm. Cô đã yêu Việt Hưng từ lúc cô lớn lên và hiểu sự rung động của tình yêu là như thế nào. Anh không yêu cô, kẻ khác xuất hiện và cướp mất anh. Anh đang nói với cô là anh yêu vợ mình và bằng lòng với hạnh phúc hiện tại.

Cô gào lên sau chiếc gối đậy mặt :

– Anh đi đi, em không muốn nhìn thấy anh nữa ! Hãy đi về với vợ của anh đi.

Việt Hưng đứng lên, anh nghiêm mặt quay sang Bách Thảo :

– Ngọc Hoa đã sai, em còn sai hơn nữa đó Bách Thảo.

Bách Thảo cúi đầu. Cô không thể nói lời nào biện hộ cho hành động xuẩn ngốc của mình, làm theo lời Ngọc Hoa.

Hoàn Châu đón Việt Hưng bên ngoài :

– Ngọc Hoa như thế nào hả anh ?

– Cô ấy đỡ nhiều rồi, tuy nhiên phải chịu đau rồi, vì vết chém sâu.

Hoàn Châu lo lắng :

– Như vậy Nhã Phương có bị tù không anh ?

– Có lẽ không ! Vì Nhã Phương nằm trong trường hợp tự vệ chính đáng để bảo vệ mình.

Việt Hưng âu yếm quàng qua người vợ.

– Thế nào, em đi siêu âm sao rồi ?

Hoàn Châu mỉm cười :

– Anh đoán xem.

– Là con gái phải không ?

– Sai rồi ! Con trai. Anh không thích à ?

– Đâu có ! Có điều nếu con đầu lòng là gái thích hơn, để con thật giống em.

– Em tin là con sẽ giống anh.

– Một chút của anh và một chút của em đủ rồi phải không ?

Hoàn Châu nép vào vai Việt Hưng. Cô bằng lòng với hạnh phúc hiện tại của mình đang có. Sẽ hoàn mỹ hơn nếu một ngày nào đó, mẹ của Việt Hưng hiểu rằng, tình yêu thật lòng mới vững bền.

Việt Hưng hôn lên tóc cô :

– Chúng mình đến văn phòng luật sư đi, anh nghe Huỳnh nói là Nhã Phương được trả tự do.

Hoàn Châu vui mừng :

– Vậy mình đi ngay đi anh.

Hai người đến văn phòng luật sư đoàn, cũng là lúc Huỳnh chuẩn bị đi

đón Nhã Phương.

– Nhã Phương có lệnh trả tự do rồi anh ạ. Tội nghiệp, cô ấy lo Ngọc Hoa chết, cô ấy bị tù nên bỏ ăn mất ngủ, người gầy rộc đi.

– Vậy chúng ta đến trại giam ngay đi.

Nhã Phương nằm thu hình trong một góc, chưa bao giờ cô dám nghĩ là mình có một ngày như thế này, bị giam trong bốn bức tường, đau đớn nhìn khoảng trời xanh nhỏ nhoi qua vuông cửa sắt trên cao.

Có tiếng mở cửa, rồi cánh cửa mở hé ra cho ánh sáng tràn vào.

– Nhã Phương ! Cô được tự do, chuẩn bị đồ đạc ra về.

Nhã Phương bật dậy. Hai chữ tự do khiến cô bật dậy mừng đến muốn nhảy tung lên. Cô lao ngay ra cửa, ấp úng :

– Tôi được tự do ?

– Cô thu xếp rồi đi về.

Không cần gì cả, Nhã Phương bước nhanh ra ngoài, mấy ngày nay nằm trong căn phòng tạm giam, cô sợ quá rồi. Bên ngoài trời đầy nắng, ánh nắng rực rỡ. Nhã Phương thấy trước mắt mình mọi thứ như sáng hẳn lên. Đôi chân cô run rẩy bước đi và như bay lên vậy. Có cả Huỳnh, Hoàn Châu và Việt Hưng đón cô nữa, cô lao vào giữa vòng tay Huỳnh, ôm choàng lấy anh :

– Em được trả tự do phải không anh ?

– Ừ. Chúng mình về nhé.

– Em mừng quá anh ạ. Mấy ngày nằm trong phòng tạm giam, em có cảm giác như là cả năm vậy. Thật kinh khủng !

Huỳnh âu yếm :

– Em sẽ không sao đâu.

– À ! Còn Ngọc Hoa như thế nào rồi, anh Hưng ?

– Cô ấy tạm bình phục, ngày một có lẽ về lại Vũng Tàu. Em được tự do, anh và Hoàn Châu thực sự mừng cho em.

– Cảm ơn hai người đã lo cho em. Em cứ sợ mình bị bỏ rơi và người ta sẽ giam giữ em.

– Không đâu, em tự vệ thôi mà !

Huỳnh vén mái tóc rối của Nhã Phương đầy thương yêu :

– Sau này, anh sẽ luôn ở cạnh em, không để cho ai xâm hại đến em.

Việt Hưng chồm đến vỗ vai Huỳnh :

– Như vậy là anh yên lòng giao Nhã Phương cho cậu.

Có một điều Huỳnh hiểu chẳng dễ dàng gì cha mẹ anh chấp nhận Nhã Phương. Anh cũng sẽ bắt chước Việt Hưng tranh đấu để bảo vệ tình yêu của mình.

Ngày hôm qua, cha nghiêm khắc :

– Ba cấm con có mối quan hệ với Nhã Phương. Lúc nào cô ta cũng có quá nhiều tai tiếng, con không thấy phiền hay sao ?

– Đó là những điều không may, không ai muốn ba ạ. Và Nhã Phương cũng vậy.

– Cô ta sẽ là khắc tinh nếu như con muốn giữ mãi mối quan hệ này.

– Con xin ba đừng có thành kiến với Nhã Phương.

Ông Bạch châm biếm :

– Con hãy nói là chính cô ta đã tạo nên những thành kiến cho người khác đúng hơn.

– Được, ba xem như con đam mê cô gái đó một thời gian nào thôi, rồi con sẽ tỉnh ngộ khi hiểu ra chân giá trị của cô ta chỉ là một thứ rỗng tuếch.

Xe dừng lại trước nhà Nhã Phương làm Huỳnh giật mình thoát ra khỏi vùng suy tưởng, anh mở cửa cho Nhã Phương và mình xuống xe.

– Anh Hưng và chị Hoàn Châu vào nhà một chút đi !

Việt Hưng cười bắt tay Huỳnh :

– Cậu và Nhã Phương hàn huyên đi. Hôm nào rảnh, anh chị sẽ đến.

– Vậy thì cảm ơn anh. Hôm nào em cũng muốn nhậu một bữa với anh lắm đó, chị Hoàn Châu cho phép chứ ạ ?

Hoàn Châu vui vẻ :

– Hai người cứ tự nhiên. Thôi, vào nhà đi !

Quay sang Nhã Phương, Hoàn Châu dặn dò :

– Em cứ yên trí nghỉ ngơi, mọi việc hãy để anh Hưng và Huỳnh lo.

– Dạ.

Nhã Phương vẫy tay tạm biệt cả hai người, chờ cho Việt Hưng và Hoàn Châu đi cô mới vào nhà, ngồi lên chiếc ghế rộng.

– Được về nhà, em thấy như là mình chết đi và sống lại vậy.

Huỳnh ngồi xuống bên cạnh :

– Những ngày em bị tạm giam, anh cứ tưởng như mình không làm được gì cả:

Nếu như em có làm sao chắc là anh không sống nổi Phương ạ.

Nhã Phương xúc động ôm gương mặt Huỳnh vào đôi bàn tay mình, cô kính cẩn hôn lên trán anh :

– Anh biết không ? lúc bị bắt những ngày nằm trong căn phòng kín đó, có lúc em tự hỏi tại sao ngày xưa em không hề nhận ra tấm chân tình của anh, mãi đeo đuổi theo ánh sáng phù du. Em thật sự hối

hận là em còn xứng đáng với anh, cho nên nếu ba mẹ anh ngăn cấm anh, đó là điều phải. Hai người muốn tốt cho anh.

– Anh biết ! Tuy nhiên, anh cũng biết rõ hơn hết, chỉ có em mới mang lại hạnh phúc cho anh.

Nhã Phương ghen ngào :

– Em vừa hạnh phúc vừa đau khổ, cho đến bây giờ em hiểu thế nào là thật lòng khi người ta yêu nhau.

Huỳnh hôn lên đôi mắt đẹp đầy ngán lệ :

– Anh yêu em.

Vòng tay Nhã Phương vòng qua cổ Huỳnh, cô đón nhận nụ hôn của anh, từng nụ hôn say đắm và nhớ thương. Những cảm xúc cứ dâng lên ngập tràn, những cảm xúc lần đầu tiên biết đến. Nét mặt Huỳnh đang biểu lộ một tình yêu sâu sắc anh dành cho cô, anh hôn cô trân trọng. Nhã Phương thì thầm :

– Em yêu anh. Em hoàn toàn hạnh phúc vì có được tình yêu chân thành. Có một điều, em không cho anh được sự trong trắng của em. Em đã ...

Huỳnh ngăn lời Nhã Phương bằng nụ hôn :

– Tình yêu cho anh quá đủ để anh hạnh phúc, anh chỉ cần như thế. Anh nắm tay cô đưa lên môi hôn. Trong lúc Nhã Phương chưa hiểu chuyện gì, anh đeo vào ngón tay áp út của cô chiếc nhẫn :

– Nhã Phương ! Chúng mình cưới nhau ghen em.

Nhã Phương kêu lên :

– Huỳnh ! Em ...

– Anh yêu em, và em cũng yêu anh đúng không. Anh muốn chúng mình kết hôn và sống suốt đời bên nhau.

Nhã Phương bối rối :

– Anh Huỳnh ! Còn ba mẹ của anh sẽ không bằng lòng đâu.

– Rồi ba mẹ anh sẽ bằng lòng. Ba mẹ anh cứ nghĩ anh đến với em vì ngày xưa anh từng không có em, và bây giờ khi có được em, anh là kẻ yêu mù quáng.

Không phải như thế ! Anh muốn chứng minh với ba mẹ của anh, anh yêu em là thật, tình yêu của chúng ta là thật lòng, không phải là tình yêu mù quáng. Dù người ta nói tình yêu cuồng nhiệt nhất là tình yêu mù quáng, song anh đã yêu em từ lúc chúng mình còn học cấp ba tình yêu này kéo dài theo năm tháng, vậy em nói xem có là tình yêu mù quáng hay không ?

Nhã Phương mỉm cười, cô kính cẩn hôn lên trán Huỳnh :

– Đây là câu trả lời của em. Chúng mình sẽ là đôi vợ chồng hạnh phúc nhất.

Huỳnh xúc động siết chặt Nhã Phương vào mình hơn nữa. Tình yêu của anh và Nhã Phương sẽ vững chắc như bức tường thành Vạn Lý Trường Thành.

...

Cả nhà đang đợi Huỳnh, anh mạnh dạn dắt tay Nhã Phương vào :

– Con biết là con làm cho ba mẹ thất vọng, khi không cưới vợ như ý ba mẹ mong muốn. Nhưng hôn nhân là chuyện của cả đời con, con sẽ chỉ yêu một mình Nhã Phương, con sẽ cưới cô ấy.

Ông Bạch mai mỉa :

– Được, ba để con làm theo ý con. Ba cũng tin chắc là sáu tháng, con và cô ta sẽ chia tay. Cái cảm giác của người đàn ông đến sau sẽ khiến con khó chịu.

– Con cũng hiểu điều này thừa ba. Tuy nhiên, con hiểu một điều : Yêu là tha thứ, yêu là mang hạnh phúc đến cho người mình yêu.

– Được, ba xem đây là cuộc hôn nhân thử nghiệm. Con hãy làm theo ý con muốn, ba không can thiệp vào chuyện đời tư của con. Ba sẽ để con làm việc và ăn lương như là một nhân viên bình thường.

– Ba cho phép con như vậy, con xin cảm ơn ba. Con sẽ cưới Nhã Phương.

Ngày hôn lễ xin ba mẹ chứng kiến cho con.

Thúy An ngồi trong một góc, cô nhìn Nhã Phương bằng đôi mắt nãy lửa :

– Nhã Phương ! Cậu đã thắng, nhưng chưa hẳn cậu đã leo lên được đỉnh cao.

Nhã Phương cúi đầu. Cuộc đời là con thuyền, nhưng chắc chắn cô và Huỳnh sẽ vững tay chèo.

Nhã Phương lao vào giữa đôi tay Huỳnh, anh dang rộng tay ôm cô vào lòng.

Đêm nay là đêm tân hôn của cô và anh, sau một đám cưới thân mật.

Bế bồng cô lên, Huỳnh quay cô một vòng. Trong cái cảm giác bay bổng, Nhã Phương cười khúc khích :

– Bỏ em xuống đi, em nặng lắm đó !

– Anh sẽ giữ em thật chặt, Phương ạ.

– Siết chặt em thêm một chút đi !

– Ừ. Chúng mình mãi là của nhau.

Vòng tay khép kín, đôi môi tìm đôi môi, nụ hôn nồng nàn. Nhã

Phương có cảm giác toàn thân cô được nhắc bổng lên và rồi anh đặt cô xuống chiếc giường tân hôn của họ, phủ lên mặt cô những nụ hôn cháy bỏng.

Tiếng anh thì thầm như lời gió ru :

– Nhã Phương ! Anh yêu em.

Một giọt nước mắt của Nhã Phương trào ra. Cô đã tìm thấy một tình yêu chân thật. Từng nụ hôn của anh thật trân trọng dịu dàng, Nhã Phương khép mắt lại đón nhận ... Dĩ vãng đau thương, xin hãy ngủ yên.

Tay Nhã Phương đan vào tóc Huỳnh, mái tóc dày, cô xúc động nhớ bài thơ tình đầu tiên trên anh đã gởi cho cô :

Những giây phút đầu say hoa bướm thắm Đã nghìn lần anh bắt được anh mơ Đôi mắt sợ chẳng bao giờ dám ngăm Đôi tay yêu không được nắm bao giờ ...

Một năm sau:.. Thúy An cầm giỏ quà. Cô và ba mẹ Huỳnh đã 1âm rồi, hôn nhân của Huỳnh và Nhã Phương tràn đầy hạnh phúc chứ không hề là cuộc hôn nhân thử nghiệm.

Nhã Phương còn sinh cho Huỳnh một cô công chúa tuyệt vời.

Thúy An đến, Huỳnh ra mở cửa, gương mặt anh bừng sáng nét hạnh phúc.

Anh cười với cô :

Có chuyện gì vậy Thúy An ?

– Bác gái nhờ em mang xúp cho Nhã Phương, còn dặn Nhã Phương phải ăn cho nhiều vào để có sữa cho em bé.

– Vậy thì cảm ơn em. Ở đây, anh cũng có nấu cho Nhã Phương món giò heo hầm củ sen.

Thúy An nhìn Huỳnh nghi hoặc :

– Anh mà cũng chui vào bếp ? Học nấu ăn từ khi nào vậy ?

– Em không tin à ? Anh đi học lớp dạy nấu ăn buổi tối, để nấu khi vợ đau ốm chứ. Anh cho em biết là anh còn ..biết giặt quần áo và bế con, cho con uống nước nữa kìa.

Gương mặt Huỳnh đầy hạnh phúc sau một năm hôn nhân, nét hạnh phúc mỹ mãn trên gương mặt anh, có nghĩa là sự mong đợi của ông bà Bạch và cô chỉ là ảo vọng. Huỳnh và Nhã Phương không hề lung củng cãi nhau, hôn nhân của họ đầm ấm. Nhã Phương sinh cho Huỳnh một cô công chúa xinh đẹp như thiên thần.

Huỳnh đón cà mèn trên tay Thúy An, anh nói như khoe :

– Cho em biết, cô công chúa của anh rất xinh, em có muốn nhìn

không ?

Huỳnh nhẹ rón rén đưa Thúy An vào phòng. Nhã Phương đang ngủ, chiếc nôi đặt bên cạnh, trong bức màn tuyền trắng tinh, một đứa trẻ say ngủ, nó giống Huỳnh như tạc. Thúy An lặng người, cô không còn bất kỳ hy vọng nào nữa.

Huỳnh đang chứng minh tình yêu của anh và Nhã Phương, một tình yêu bền vững, vượt qua tất cả sóng gió.

Anh quỳ xuống bên nôi cơn gái say sưa ngắm nó.

Con vẫn ngủ say Giữa vành nôi vẫn thi thoảng Mới một lần he hé mắt Ba sẽ thức ngồi canh cho con ngủ ...

Sau lưng anh, Thúy An lùi dần lùi dần, rồi quay đầu đi như chạy ra khỏi căn nhà hạnh phúc. Cô đã thua rồi.

Nhã Phương cựa mình mở mắt, cô cười khi thấy Huỳnh quỳ gối bên nôi của con.

– Anh ngắm con hoài không chán sao ?

– Làm sao chán được ! - Huỳnh háy mắt - Nó là kiệt tác phẩm của anh và em mà.

Nhã Phương lườm Huỳnh :

– Nói với em thôi, anh mà nói ra ngoài người ta cười anh.

– Anh chẳng sợ, mà anh còn muốn hô lên :

"Tình yêu thành thật vạn tuế, vạn tuế".

Nhã Phương bật cười, trông Huỳnh ngây ngô như thuở nào anh gởi cho cô bài thơ tình đầu tiên vậy.

Cô bước lại vòng tay ôm qua người anh, áp má vào lưng anh :

– Huỳnh ạ ! Em muốn nói là suốt đời em yêu anh.

Huỳnh quàng tay qua người vợ :

– Còn anh muốn nói cảm ơn tất cả, duyên phận và ba mẹ, em đã trao em cho anh.

Nụ hôn của Huỳnh dịu dàng rơi trên mắt Nhã Phương.

– Hạt sương mong manh của anh !

Hết

Nguồn: TaiXiu

Người đăng: ms

Thời gian: 26/12/2005 5:12:41 SA

